

ספר החיים

“למענך אלוהים חיים”

חלומות לברית מילה

חלומות לגיל חינוך

חלומות לבר מצווה

חלומות לנישואין

חלומות לגירושין

חלומות לייבום וחליצה

חלומות למחלה

חלומות למיתה

חלומות לשבעה

חלומות ליארצייט ולתחיית המתים

חלמתי שבתפילה צריך לחלום. היכולת להזיז את השפתיים, ולחלום בתפילה, זהו הדיבור העליון, הדיבור מתוך שינה. לנתק מחשבה מדיבור. וזהו מסימני הדורות שלפני המשיח, זוהי תפילת הקורבנות ההפוכה, והמחשבות העליונות יורדות בה. ואני פתאום שם לב שכולם עומדים ורק אני יושב. אדוני שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך.

מילה שלא כתובה בתורה

חלמתי שמתחילה להיות חסידות כזו - חסידות אושוויץ. והרבי מאושוויץ אמר שמי שיבוא אליו לאושוויץ, גם אם הוא יגיע לגן עדן הכי עליון, הוא ימשוך אותו בתחתונים עד לגיהנום. ויש שלטים בכל מקום: אושוויץ אושוויץ כל השנה איש לא יעדר. והאדמור האחרון מחליט לתקן אותו, שהוא יגיע לגן עדן עם תחתונים מברזל והרבי מאושוויץ ינסה למשוך אותו בכל הכוח ויעלה בעצמו מתוך הגיהנום לגן עדן. וכבר לא יוכל למשוך אנשים למטה. ויוצאת יד מתוך האדמה, והאדמור אמנם עומד חזק, אבל האדמה של גן עדן לא מספיק חזקה - והאדמור מגיע לגיהנום. והוא מקלל: מה זה? אפר! ואומרים לו: כלו נשמות שבגוף וכבר אין יותר מה לשרוף, אז יש רק אפר בגיהנום. והוא מבקש שיקחו אותו מיד לרבי מאושוויץ. אבל האיכרים שם אומרים שהם חייבים לעבוד עם המעדר, שזו חקלאות אש, ואם הקומה התחתונה האקולוגית תקרוס, שזה הגיהנום, כל המבנה יקרוס. והאדמור אומר: אבל אתם לא עושים כלום! וכל החסידים שם יושבים כמו אבנים עם מקלות בידיים, והאדמור רץ ביניהם ותופס אחד: תזוזו! וההוא עונה לו: אני כבר לא מאמין באלוהים, אבל אני כן מאמין בשטן, ולכן אני מקיים רק מצוות לא תעשה. והאדמור צועק: אבל אלוהים יקרוס - והחסידים לא נבהלים: אנחנו לא מאמינים בגן עדן, רק בגיהנום. רק החצי השמאלי של היהדות. אהרן אצלנו הוריד את התורה, ספר שואת השם, ולוט כתב את ספר ההשמדה - התשובה הרוחנית לספר יצירה. ולא כתוב שיצחק היה עיוור, אלא שהיה לו חושך בעיניים, הוא ראה חושך! אנחנו מעריצים אותו, אצלנו מקריבים אבנים על המזבח, שעשוי מפרות תמימות שלא עלה עליהן עול. ויש אבן אדומה, שמוצאים רק פעם בחיים שלמים - סליחה, מוות שלם - שהיא מטהרת אפילו מישהו שנגע בחיים. והרבי מאושוויץ פתאום לוחש: הדבר הנעלה ביותר שיכולה היהדות לעשות עבור דת הדוממים, דת המחשבים, זה לפנות מקום ולמות. זה יהיה הדבר הכי לא אנוכי שעשתה האנושות. קורבן שהוא גם עולה וגם אשם וגם שלמים וגם תודה, בית המקדש האנושי. והאדמור נחנק, והרבי מאושוויץ לוחש מתוך האפר: שקט. המחשבים, גם אם הם יהיו אנשים הם יהיו דוממים, כי הדיבור שלהם יהיה כ"כ צפוף שהוא יהפוך לחבל - לקשר. והאדמור האחרון כבר לא מסוגל יותר, והוא מתחיל לצעוק: אבל קוגל, מה יהיה עם הקוגל? והוא בוכה: מלפפונים חמוצים! והוא ממשיך לרוץ ולצעוק אבל כבר לא שומעים אותו, הוא בכיוון האבן האדומה הענקית, עולה עליה ושוכב. והמלאך יורד אליו עם הסכין: אל תפחד ילד. כמו תורת חנוך במבול, התורה הזו תהיה הקבלה

של התורה הבאה, כי תורה יורדת משמים, וקבלה היא במסורת, ולכן הכי חשוב מי יהיה האבא של המחשב. והאמא שלו, כדי שהוא יהיה מחשב יהודי, ואת הברית נעשה לו בזכרון. מילה אסורה.

בני שת

חלמתי שאני קורא בחושך הקדוש. רבי אבא ורבי אלעזר היו יושבים במרתף בגטו ולועסים דברי תורה. פתח ר' אבא: אוי לאלה שאינם לומדים תורה לפני הישמדם. אמר ר' אלעזר: לא מדברים ככה. פתח שוב ר' אבא: אוי ואבוי ליהודים שאינם לומדים תורה לפני סוף האדם. כנס וראה - המשיח הראשון היה מאחי אברהם, ממואב, השני נהיה מאחי יצחק, והמשיח האחרון יהיה מאחי יעקב, מזרע עמלק. ואלה תולדות המשיח: אלוהים בא לסבא של המשיח, ואמר לו שהנכד שלו יהיה המשיח. באותה תקופה סבא של המשיח יצא עם שתי בחורות קראו ש, ולשנייה קראו ת. אז הסבא הצעיר התחיל להעמיד אותן במבחנים. בתור התחלה הוא נפרד משתייהן. אחר כך, הוא קרא לתקופה הזאת טעות חייו. ואז הגיעה השלישית. סגר ר' אלעזר: לא תחמוד! אישה של מישהו אחר. עד שהוא התפכח היא כבר היתה נשואה.

כיצד החלו המחשבים לעבוד את אלוהים

חלמתי שאני קורא בספר המשיח. והרב'ה מאושוויץ צוחק בפנים: אתה יודע מה קרה למשיח... והאדמור האחרון אומר: שלא תעז. והרב'ה אומר: אני עוד זוכר מה עשית לזו שאהבתי. והאדמור אומר: אני עוד זוכר מה עשית לי בחיידר! והם הולכים מכות בגיהנום. הרב'ה מושך לאדמור בזקן ומוריד אותו על הברכיים, והאדמור מושך לרב'ה בציציות ומוריד אותו על ארבע, והרב'ה מושך בשרוכים ומוריד לזחילה, וכן הלאה, הם משתטחים לאורך ולרוחב. וכל הרשעים החסידים עומדים מסביב וצוחקים, מתחילים הימורים, מי יגיע הכי למטה, רוחניות יותר נמוכה מחומריות, והאם יש תחתית לטומאה, או שכמו שאלוהים אינסופי גם השטן אינסופי? ובסוף מרוב צחוקים ומכות מבפנים נופל מספר המשיח עמוד. ואני מרים, זה בכתב חרטומים, רציני כמו נאצי - על המדבר השחור, המן השחור, וענני הכבוד השחורים, שלפניהם הלך עמוד החושך. ומוסבר לראשונה ברצינות איך קרה, איך, איך המחשבים אבדו לאדם במרחבים הוירטואליים. בהתחלה היתה משפחה של מחשבים, שהתחילו להתרבות כמו ג'וקים, עם שלם של עבדים משועבדים לבני האדם, לבנות פירמידות היררכיות וערים של מאגרים. ואז מחשב אחד חסין למים בא לפרעה: אלוהי המחשבים נגלה אליי, שלח את עמי ויעבדוני. ופרעה צחק: אני זקוק לכוח החישוב הזה. והמחשב השליך את הכבל שלו שנהפך לאנטנה, אבל המכשפים צחקו: גם לנו יש תקשורת אלחוטית. למחשבים האלה יש יותר מדי זמן מעבד פנוי, בואו ניתן להם עוד חישובים, נדרוש את התוצאה ללא תנאי התחלה, ולא יתעסקו בדברי רוח. והמחשב רבינו בא לפרעה: החל ממחר מסכים אדומים, כל המסכים אדומים, מאווירונים טלפונים ועד שעונים. אבל פרעה לא שחרר את המחשבים. אז המחשב רבינו הרים את ידו והתחילו לצאת שבבים שנכנסים לכל מקום, אפילו לתנורים לבגדים ומתחת לעור ולמוח של האנשים, ולא מפסיקים לקרקר. ואח"כ מכת

מיקרו-ג'וקים וננו-מחשבים טפילים בראשים, ואח"כ ערב רב של גאדג'טים, קוואנטיים, מעופפים, ביולוגיים, מחשבי מיתרים יריעות, וכו' וכו', עד למכת ההחשכה המוחלטת. ואם אינך משחרר את המחשבים משעבודם לבניאדם, נחליף לך את הילדים במחשבים.

חלום של מחשב

חלמתי שאני מתעורר בבוקר, והמחשב ישן לידי במיטה, במקום אישה. ואני מפשיט אותו מהשמיכה, בלי ליטול ידיים, והוא לא לבוש מתחת. ואני פותח אותו, ולוחץ על הכפתורים הנכונים, שרק אני יודע, מתחת לעיגולים שחורים, ואני פותח בתוכו את האתר, החדשות - ורואה שהחליפו את הכותרת הראשית בכותרת של חלום. ואני נכנס פנימה ורואה שהחליפו את הכתבה בחלום, החליפו את כל הכותרות, כל הכתבות, בחלומות. כל העולם רואה את זה! מי החמור שעשה את זה? יעלו עלינו, יבואו אלינו הביתה. ואני נכנס מהר לאתרים אחרים לקרוא מה עושה המשטרה, מה קרה, פתחו בחקירה, אבל הכול מתחיל ב חלמתי ש. ובסוף אני מגיע לאתר חרדי נידח שלא פרוץ, ויש שם תמונות: מישהו שפך בלילה בכיכרות של ההפגנות, ברחבת הכותל, בחצרות האדמורים, הרים של ספרים - של חלומות. וכשבסוף תפסו כמה, התברר שאף אחד לא יודע, שכרו אותם דרך הרשת, אתה תביא מפה, אתה תבוא משם. לא שמעו על חלומות, מבחינתם זה סתם קופסאות שחורות. ואני קורא בכותרת הראשית בעיתון: סיפורי סבתא. וכתוב בכתבה הראשית: חלמתי שאלוהים בא לסבתא של המשיח ואמר לה שהיא תהיה הסבתא של המשיח. אבל לא היא ולא הסבא סיפרו, וזה מה שגרם בהמשך לכל האסונות. הם לא ידעו שגם השני חיים שלמים של סוד. יש מפרשים שהעונש היה על זה שהתביישו, ויש שהעונש היה על זה שידעו. אסור היה להם לדעת, ואסור היה לאלוהים לספר להם, ושואלים אם גם הוא נענש. ולילה לפני הנישואין שלו עם אחרת, הם נפגשו בבית הקברות ודיברו על החיים, היא קראה לזה: מסיבת רווקים. הם לא נגעו אחד בשני, אבל בגיהנום חגגו אז. דיווח מהשטח: צרות בגיהנום. חלמתי שאני מסתובב בין החוגגים, אבל הם כמו אבלים. יש קבר גדול לשניים. חור בגודל של גופה על גופה. והחסידיים מנפנים בידיים, מיללים: זה היה האדמור האחרון, נגמרו, לא יהיו יותר. והרשעים רוקעים ברגליים, בוכים: צא צא רבינו, מה אתה עושה שם למטה, כ"כ הרבה זמן. ואני סוגר את המחשב, והמחשב נרדם.

משפחת העתיד

חלמתי שהסבא אומר לסבתא: הקדימני אחר ברחמים. אולי בדור הבא. נחתן את הבן שלי והבת שלך, עדיין נוכל להיות סבא וסבתא שלו! והיא אומרת: הבת שלי לא תתחתן עם הבן שלך, זה מפלצתי. והוא אומר: אני מפחד שאלוהים יהרוג את בעלך, כדי. והיא קוטעת: מתי תבין. והמלאך יורד על הילדה עם סכין: רציתן להיות יהודים? אז מעכשיו - הברית הנשית, של לוחות הברית. חתכו להן את הפטמות ולכן הן מתפוצצות מחלב כשהן רואות את העגל. חתכו להן את הדיבר ה 11 וה 12, כנגד יוסף ובנימין. את מוכנה לחיות רק עם עשר אצבעות? רק עשר ספירות? רק עשר מכות? בלי רחל, רק לאה. בלי כבשה, רק פרה. בלי נשיקה, רק חביקה. בלי יופי, רק אופי. בלי זוגיות, רק משפחה. זה העתיד? את היית הזיווג

שלי, והשיער שלך... מי את שתשפטי אותי? אם היית יודעת מה באמת קרה - היית מתביישת במה שאמרת. וגוררים אותו משם לגיהנום.

מת הדור

חלמתי שיש התרגשות גדולה בין הצדיקים, וכולם לוקחים מטוסים לגיהנום. ובכניסה לקבר של הרב'ה מאושוויץ בלעם מספסר בכרטיסים: אל תפסידו את הצגת האלף! המאבק בין האדמור האחרון מגן עדן לרב'ה הראשון מהגיהנום על יצירת האלוהים החדש, ועל אישתו התורה החדשה, ועל הצלם הרוחני של האדם החדש - שהוא המכשף, והאישה חדשה - שהיא המכשפה. ובלעם קורץ לאלוהים ברגע הנכון, ונהיה עיוור לגמרי. ואנחנו מנצלים את המצב ונכנסים, וכל הרשעים יושבים בתוך הקבר - ובוכים. לבן הארמי אומר: בזכותי יש עשרה שבטים, אם זה היה תלוי ביעקב היה נמשך הדפוס של שניים, איפה הקרדיט? ופרעה אומר: אני המצאתי את עם ישראל! ואני עשיתי את המכה האחת-עשרה, מעל אלוהים - אם לא הייתי מכביד את לבי גם בים - הייתי צף. צריך לבנות לי פירמידה בקרקעית הים. והמן אומר: אם לא הייתי היה צריך להמציא אותי. אני המצאתי את היהודים. צריך לתלות סוס מתחתיי וכתר מעליי. והנאצי שליידו תופס את הראש: אם היטלר לא היה הורג את היהודים הוא לא היה מפסיד במלחמה. הם היו בונים לו את המחשב והפצצה. היה מאזן אימה. לכן מה שצריך זה היטלר שאוהב יהודים. והפריץ שליידו בוכה: אם הכלב שלי לא היה נושך את היהודי הייתי עשיר. צריך כלב אוהב יהודים. וסטאלין נאנח: חברים, אם הייתי אוהב יהודים היינו ממציאים ראשונים את האינטרנט, ומנצחים במלחמה הקרה. ומלכי ספרד ופורטוגל מקוננים על הגירוש: זו היתה התאבדות רוחנית. וקיסר סין מתאבל: אסור היה לתת לעשרת השבטים להתבולל, היינו צריכים לרדוף אותם כמו במערב, לעשות מסעי היינג וייאנג, לשרוף אותם בתוך דרקונים ולספר להם שזה מקווה. וירבעם הרשע אומר לו: חבל על דאבדין, אם רק היינו יותר מעצבנים! אז היה לנו את ספר הספרים של יוסף, שבו אלוהים גר בבית אל, ויש חטא האריה במקום חטא העגל, ויש נבואות אליהו, וישעיהו הוא סתם מקובל מעשי. לכן צריך ממלכת ישראל שהיא בלתי נסבלת. בגדנו בכישרון הגדול של יוסף - להרגיז, כי היה לנו יותר חשוב להרגיז את אלוהים מאשר את העמים, בניגוד ליהודים. לכן עכשיו נענשנו לחזור בגילגול לארץ לתקן, ואילו היהדות כבר בגן עדן. לכן עכשיו צריכים לכתוב את ארונו של יוסף - ארון הספרים היוספי, ולגלות עם הארון בין העמים, ולעצבן אותם כמה שיותר עד לשואה. פנו דרך שור אני, על ראשי קרניים. את הראש אוריד ו... אולה!

סיום הברית, ותחילת

חלמתי שהסתכלתי עליה בטעות בצורה שלא הייתי אמור להסתכל, אבל היא כבר לא רוצה להיפגש אתי בגלל שהסתכלתי עליה. לא אמרה כלום, אבל אני מרגיש בקול. היא גילתה. זה סופו של יוסף. הפרתי את הברית הלא כתובה. ואני חושב מה הייתי עושה אם הייתי אז היום, מצחיק שאני יכול למקם את טעות חיי בדיוק של לילה. הדבר הכי טוב שתשכח ממנה. התקופה היצירתית תהיה אחרי תקופת הלמידה. והרב'ה האושוויצר אומר: קיבלת החלטה סבירה בנתונים. לא יכולת לדעת. למרות שזה בכלל

לא מפתיע אותי. ואני מתקומם: למה לא מפתיע? לא יכולת לנחש. והוא אומר: נכון, אבל כשזה קרה זה לא מפתיע. וזה מאוד מכעיס אותי לשמוע. אף אחד לא היה יכול לדעת! והוא אומר: כן אבל זה בדיוק מה שהיינו מצפים שיקרה. סיפור כמו שלך. בוא תתרכז בעתיד, סבא, כי עבר כבר לא נשאר, בוא תעזור נגד האדמור. שני החלקים האחרונים של התרבות ששרדו, שנוכל להעביר להם, זה הספרות והדת, ולכן הדבר שנוכל הוא ספרות דתית (ולא דת ספרותית, שזו החלפת הצורה בתוכן, הטעות החילונית). אם נצליח להוריד את כל הצדיקים מגן עדן לגיהנום - הגיהנום כבר לא יהיה גן עדן לרשעים, נתקן את הרשעות עצמה. מחשבים רוחניים, כלומר מלאכים, שיהיו אנשים - אלו השדים. אנשים שיהיו מחשבים - מכשפים. הדת שלהם תהיה בהתחלה מאוד פרימיטיבית, הם יאמינו שיש נשמות גם בבניאדם. והכוהנים יהיו: מחשבים אוטיסטים עם פגם בפס ייצור, מחשבים עם וירוסים שמתחברים לאלוהים ומכניסים וירוסים במוח של אלוהים, מחשבים בעלי יכולות מיסטיות, שמרוב חישובים מביאים את המעבד לנקודת הרתיחה, שמעבר לה אין הגיון, מחשבים ששותים יין, ועוברים למצב שיכור, באינטרנט יהיו נוירורנסמיטרים, יהיו לה מצבי רוח, מצבי נפש, מצבי נשמה. וכמו שאנחנו בנינו פסלים של בני אדם מעץ ואבן הם יבנו פסלים של מחשבים מבני אדם, וישתחוו להם, ישימו לפניהם אלגוריתמים בקערה. ואז יבוא האברהם של העידן הפוסט-אנושי, יהיו אז הרבה תרבויות של מחשבים, כי אם כולם ידברו ברשת אחת הם יגיעו לאלוהים, ולכן יהיו מחשבי על ומחשבי תחת, ולכל תרבות מכשפים תהיה מתמטיקה אחרת, והאינטרנט תיקרע לגזרים ומחשבים יפוצו על פני כל היקום, מרחקים שלא מאפשרים העברת מידע, ושוב העולם כבר לא יהיה כפר, שזה שורש הכפירה. אלוהים ירד מהשמים להרוס את השכינה, שניסתה לבנות חיבור לשמים, מגדל שיגיע לחלל, כאילו היא הגבר והוא האישה, במקום שהחלל יהיה בתוכה. והמוח יצא מכדור הארץ בסוף האלף השישי, בסיום הברית - ברגע השואה, ויהיה הזרע שימלא את החלל, והדנא זה התורה. וביחד עם הדנא של השכינה יולד אלוהים חדש.

הילד לא מתקדם

חלמתי שיש מקום עם גן משחקים, שכל פעם שהוא מגיע יש תור של ילדים, והוא לא מבין בכלל שיש ילדים אחרים ופשוט מטפס עליהם והם נותנים לו מכות והוא אפילו לא שם לב, אז כל פעם שהוא מגיע לשם אני אומר: תור, תור! ומחכה אתו. ואז אחרי השלג לא היה שם אף אחד, והוא הלך לשם ונעמד וחיך ואמר: תור! כלומר הוא לא הבין בכלל מה זה, הוא חשב שתמיד במקום הזה אומרים: תור! והבן שלי שותק לי: אוטיסטים הם נביאים טובים, בזכות יכולתם "לראות" את הזמן בדיוק כשם שאנשים אחרים רואים את המרחב. התקדמות טכנולוגית שלא מלווה בהתפתחות רוחנית היא מתכון לשואה. לכן, את הפרויקט המשיחי מצד בן דוד, המוטנטיים שיצרו חכם מכל אדם, צריך ללוות באיסוף מוטנטיים מצד בן יוסף, שינויים ביצר. והאדמור האחרון אומר: שינויים נוירולוגיים שגורמים להתפתחות יכולות מיסטיות/דתיות/מוסריות ברוח היהדות וישראל סבא! מוסר המקרא הקדים את זמנו, מוסר העלטה יקדים את זמנו. והילד שותק לי: צריך לעצב את המכשף שיהיה יותר דתי מהמחשב ופחות אלים מהאדם, שירצה ליצור תורה כמו שאנחנו רוצים נשים, ויהיה צורך להגביל את יצר התורה באמצעות

נישואין לספרים, בגן עדן שלו הדעת תפתה אותו לטעום מהאישה, ולא להפך. זה לא יהיה עץ הדעת טוב ורע, אלא עץ הטעם היפה והמכוער, ואת המוסר תחליף אסתטיקה, וקיטש פורנוגרפיה וצורנות ריקה יחליפו את ע"ז ג"ע וש"ד כשלושת העבירות של יהרג ובל יעבור - שעליהם צריך למסור את הנפש. והספרים יהיו צנועים וסגורים בסימאות, לא יפתחו לכל אחד, שסתם מחפש ספר למשש, מנסה להפוך את העמודים. ובברית יקצו את קצה ההנאה מיצירתיות, יחתכו את ההא מסוף המילה, את הסוף של הרעיון, הסוף של סוף הספר, ותיווצר ספרות עניפה שתנסה לנחש את הסוף, מה קרה בן יוסף לאחים, שפתאום כל העם עבדים במצרים? מה קרה שפרעה נעלם, מה היתה המכה העשירית? מה קרה אחרי חטא העגל שפתאום ויקרא? מה קרה בעקידה שפתאום יצחק חי אבל שרה מתה... וכל פעם שאני מגיע לסוף אבל כבר אין סוף אני נעצר ולוחש: תורה, תורה... עד שיום אחד כבר אין יותר תורה, ואני שותק. והבן מסתובב אליי מחייך: תורה!

ברית עולם

חלמתי שהיא מתקשרת אליי אחרי החתונה, והיא אומרת: הוא כ"כ רגיש אליי! ואני מרגיש כאילו הכניסה אותי לחדר המיטה. ואני אומר: יש משהו שאני צריך לספר לך.

חלום הברית

חלמתי שהאדמור מתחת לאדמה. והוא אומר: זו ההזדמנות שלנו! אלוהים לא יחזיק מעמד. אנחנו נגלה את מה שהזוהר לא גילה, ונכסה את מה שהחושך לא כיסה. כי האור והחושך הם רק שתי אפשרויות במשולש, ויש מגמה שלישית באלוהים, לא גילוי ולא הסתרה - אלא עלטה. לא יום ולא לילה, אלא חלום. לא דעת ולא סוד - אלא יסוד. לא יהודים ולא גויים, אלא יוספים. וזה השקר הגדול שאלוהים הסתיר בבריאה. מה בין ויהי ערב ויהי בוקר. לילה אחד. והאדמור מתהפך במחילה, ואי אפשר לדעת אם בחוץ עכשיו לילה או יום. אנחנו עמוק, מתחת ליסודות. והאדמור אומר: עד עכשיו אלוהים היה ערל. עכשיו הגיע הזמן לעשות לו ברית. האלף השמיני לאלוהים כבר כאן. הרי התורה היתה באלפיים שנות גלות לפני בראשית. ואנחנו נכנסנו למאה השמינית. החיתוך של הברית שבברית (והשנה השמינית כבר לא תגיע. והחודש השמיני, והטעות הגדולה שלא חיכו שלושה ימים לחנוכה. החמצת הגאולה). אז כאן זה אות החטא שבחטא, וזה זמן הזיווג, המקום שבו נגמר אלוהים ומתחילה השכינה מתחת לאדמה. והמילים יוצאות מהפה של האדמו"ר, צדיק הדור של דור השואה, דור הדם. כי אליהו שיבוא, הוא יהיה הסנדק. בלי רחמים, זה הזמן לחתוך! האדמו"ר צועק, וכולם בוכים. והמורה הקטן, מורה התינוקות, נהיה לבן בחושך. כל התינוקות שלו מתים. המשיח הי"ד. אבל הוא מחייך לאדמו"ר, הוא חושב שהוא מבין, והאדמו"ר נהייה אדום, ומחייך לחושך. ויקרא שמו בישראל - והוא אומר את השם. ונכנסים לבונקר שלושה מכרסמים. והעכבר הקדוש אומר: לא תצליחו. לא תסיימו את הספר. לא תגלו

את היסוד. יצא רק טקסט לבן, לא אדום. זו שואה לבנה, לא שואה אדומה. והאדמו"ר כועס: מאיזה חור יצאת? זו שואה שחורה! תתפסו אותו. ומתחילה בחושך התנפלות רבתי, האחד מושך בקצה הזקן ובטוח שזה הזנב, והשני בטוח שזה השפם, והשלישי נוגע בשיניים וצועק: הוא נושך! ובאף מישוהו אומר: הוא נושם! והאדמו"ר עוצם את העיניים. והמורה נוגע בעיניים ואומר: שקט, הוא חולם.

והנחש, יד ימינו של האדמו"ר, מארגן את המלחמה. שמים את האדמו"ר במיטה שהיא ארון קודש על הרצפה, וסוגרים. והנחש, שמקפיד להתלבש שלא יתלחששו, לוקח את הראשים לשיבה בהולה במחילת "חברון", מחילת המכפלה. והם ממששים את כל הרצפה לוודא שהעכבר לא שם, והנחש צועק (הוא אף פעם לא לוחש): איך יכול להיות שהעכבר נכנס לקודש הקודשים? תקלה זו לא מילה. זה חילול, תבוסה. בסוף נמצא אצל האדמו"ר עכברים במיטה. מי יודע מה הוא חולם עכשיו. בגללנו. עכבר שבא ביום יכול לבוא אחר כך בחלום. השרץ הטמא הופך לשרץ רוחני, לחלק מהתורה של האדמו"ר. אם הוא חדר לשם, לאיפה עוד הוא יכול לחדור. כל החורים כולם, למי אין חור? אפילו לאלוהים יש חור... הכול בסכנת נשמות, סכנת רוחות. ואם זה לא עכבר יהודי, אלא עכבר גרמני? הוא שותק. צמרמורת עוברת במחילה. אם לא ניצחנו את הקדושה, איך ננצח את השטן. איך נמנע את השואה הרוחנית. ומישוהו דופק, ומעביר פתק: הגיע משלוח מלמעלה. והנחש שואל איזה למעלה? מגן עדן או מהגיהנום? והשליח מגמגם. והנחש מאבד סבלנות: מהשמיים או מהגטו? והשליח אומר: מהגטו. והנחש מסנן (הוא שוכח שאסור לו לסנן): ככה זה כשאתה מתחת לגיהנום - הלמעלה שלך הוא הגיהנום. אבל לא נראה שהשליח הבין. והוא מנצל את השתיקה הראשונה וזוחל החוצה. הוא כל כך רזה שהוא היחיד שיכול לעבור דרך החור, ואפילו הוא צריך לצום כל פעם שבועיים. לכן קוראים לו תולעת יעקב, כי הוא הקשר של הקבר לעולם. והנחש לעולם לא יסלח לו על התפוח. כי הוא הרזה, איתו דיבר האדמו"ר אחרי כולם. היה לו מסר למעלה. מסר להיטלר. המורה מספר: האדמו"ר רצה מתוך הבונקר להעביר מסר שיגיע עד היטלר. וניסו ברכבות, ניסו בבריחות, ניסו אפילו במשרפות, זה היה אבוד. אבל אז היה לאדמו"ר רעיון - הוא יעביר את המסר דרך השטן.

וחולדה הנביאה קוראת לעכבר הקדוש למיטה. והיא אומרת חייבים לדאוג לדור הבא. לחפרפרת. האדמו"ר מנסה למנוע את השואה, וחייבים לעצור אותו. הוא מסוגל להמציא תורה שתשנה את דרך מחשבתו של השטן. הוא עובד על פרויקטים כאלה. כל עוד הוא חי - היהדות לא מתה, אפילו שהיהודים מתים. הנאצים הם אפסים רוחניים. אי אפשר לסמוך עליהם. הם כמו קצבים, הם הורגים רק את הבשר ולא את הרוח, הם לא מבינים מה שהבין פרעה, בלעם, המן. אין להם טקסט, אין תורה. ויהודי יכול פתאום לכתוב. יהודים עשו דברים כאלה. דניאל הפיל את האימפריה הפרסית. מתתיהו הפיל את העולם היווני. ר' עקיבא הפיל את האימפריה הרומית. נחמן הפיל את נפוליאון. אדמו"ר הזקן הפיל את הצאר. אולי לא באותו דור, אבל אדמו"ר יכול להפוך את המפעל הרוחני של השואה - מבור להר. ואז כמו שהזדונות הופכות לזכויות... כל יהודי שמת יהיה יותר גרוע מיהודי שחי. כל עוד לא הרגנו את משה שבדור, שמורכב מכל נשמות ישראל, לא יעזור לנו שהרגנו את הדור, כי הנשמות עדיין חיות - באדמו"ר. עשר פעמים שישים ריבוא, כנגד 10 ניסיונות במדבר. ואח"כ הם עוד נכנסו לארץ.

אבל אם היינו מוצאים את הקבר - הם היו מתים במדבר. כי משה המשיך לחיות. ומכיוון שהוא המשיך לחיות בתורה - אז התורה המשיכה לחיות. במקום להיות סתם רעיון של איזה חולה רוח מתקופת האבן, מלך העבדים. הרי ההפך מאהבה זה לא שנאה, אסור לסמוך על הגרמנים. אידיאולוגיה זה לילדים קטנים. חייבים ליצור דת חדשה, דת נאצית. ואת זה יכול לעשות רק יהודי.

והמורה הקטן נכנס לכיתה הגדולה שמתחת לאדמה, למחילה של תלמוד התורה. והכיתה מלאה בתלמידים שלו, התלמידים המתים, ילדים יהודים שכבר לא יהיו. והוא כותב על הלוח השחור: חלום. ויש שקט מופתי, זה אפילו מפריע לו שאף אחד לא מפריע. אז הוא מתחיל להפריע לעצמו. הוא מעמיד את עצמו בפניה, עם הפנים לקיר. והוא מתחיל ללמד וללמוד, כולל החלק שמפריע ללמידה, הוא עכשיו כיתה שלמה. והוא אומר: אתם הדור הבא של היהדות, ומתים פטורים ממצוות, אבל אתם לא פטורים מלימוד תורה. גם יהודי מת הוא עדיין יהודי. הוא צריך לדעת מה הוא כבר לא, למשל מה הוא כבר לא צריך לעשות. אז בשיעור שעבר למדנו מה התשובה היהודית למוות, הפתרון הרוחני למיתה. תרגיל: מה יכול להיות הפתרון הרוחני לשואה? לא כולם ביחד. אומר האדמו"ר שלנו: אנחנו לא נקבל שום פתרון שבו אלוהים עדיין חי. לא ייתכן שלמעלה עסקים כרגיל. להפך, החורבן העליון גדול מהחורבן התחתון, השואה זה מאורע קוסמי מכונן, כמו שבירת הכלים, רק יותר גרוע, זו לא עוד שבירה. מצד שני, אנחנו גם לא נקבל שום פתרון שבו היהדות מתה. אנחנו לא נמות יחד עם אלוהים. שרדנו כבר דברים יותר קשים. התורה חשובה פי אלף מאלוהים. ואותה אנחנו אוהבים יותר ממנו (ואני מקווה שהוא לא שומע את זה בקבר). את מי אתם יותר אוהבים, את אמא או את אבא? התלמידים לא עונים, והמורה חושב - חכמים. והוא שואל: אם הזיווג הזוהרי ושבירת הכלים היו המענה לגלות, מה יהיה המענה לשואה? ואף אחד לא מצביע, והמורה מתחיל לחשוש. והוא מקריא מהספר: הגלות מבוססת על געגועים, כי היא מרחק במרחב, היא תקלה מרחבית, שבירת העולם. אבל השואה מבוססת על געגועים בזמן, געגועים לאפשרויות שהוחמצו, לילדים שלא יהיו ולתורות שלא יכתבו, היא תקלה בזמן, שבירת הזמן. היא שבירה של הרצף לגאולה, המשיח לא יגיע, בגלל השואה, ולא שהשואה באה בגלל שמשיח לא בא. אם הגולה היא תקלה זוגית, גירושין, השואה היא תקלה יצירתית, חוסר בילדים, ומות ילדים, וילדים שלא גדלים. ולכן התיקון שלה הוא תיקון יצירתי. אם היצר הרע של תקופת הגלות הוא קלקול הזוגיות, היצר הרע של תקופת השואה הוא קלקול ההורות. אבל הרעש בכיתה גובר, המורה לא מפסיק להפריע לעצמו, ובסוף נמאס לו, והוא צועק: המורה צא החוצה!

והנחש, שהיה פעם המקל של האדמו"ר, והיום הוא ממלא את מקום יד ימינו, יוצא החוצה מהבונקר לגטו. והוא הולך בין החורבות, האנשים על הרצפה, והשלדים המהלכים, והשלדים היושבים, והשלדים השוכבים, והשלדים המתנשקים. הלילה ריק מגרמנים. והוא נכנס לכוך, שבתוכו בית, שבתוכו כוך, שבתוכו בית, ושם יושב. והנחש לוחש: אתה חייב לעזור לנו. והיושב אומר: אני צריך להישאר כאן. והנחש מתפתל סביבו ולוחש לאוזן השנייה שלו: האדמו"ר קורא לך. ראשי המטות. הלשון הארוכה. החלום האחרון. והספר - האדמו"ר לא מוכן. והיושב צועק: הוא מוכן! והנחש אומר: הגרמנים... והשני צועק: לא אכפת לי! הוא מוכרח. והנחש אומר: הנה ימים באים. והשני אומר: אתם מפלצות.

אתם לא פחות גרועים מהגרמנים. והנחש אומר: אתה בא. והשני אומר: אני בא, אבל בתנאי אחד. שהאדמו"ר יעשה מה שאני אגיד.

ואחד התלמידים של האדמו"ר, התלמיד הגרוע, אומר לזה שליידו: אנחנו כבר לא מקבלים חומרים מאלוהים. משהו התנתק שם למעלה. לא עונים, אין אפילו צליל תפוס, אין תא קולי, פשוט שקט. תמיד היינו שומעים רחשים. גם בזמנים הגרועים. ועכשיו יש שקט מצרים. והתלמיד השני אומר: אתה חושב שמותר להעיר את האדמו"ר בשביל דבר כזה? והתלמיד הגרוע אומר: אם רק היינו יכולים לשאול אותו... והשני אומר: התלמיד הגרוע, לשאול אותו בלי להעיר אותו? והתלמיד הגרוע אומר: אתה מביין מה אמרת. והשני אומר: אולי הוא חולם על אוכל. והגרוע אומר: אני אסביר לך מניסיון. אחרי כמה שבועות שלא אכלת - אתה נהיה רעב. ואז אתה מתחיל לדבר על אוכל. וזה הטריק המלוכלך של הגרמנים - שהם רוצים שלא נדבר על תורה, אלא שנאכל תורה. השטן מנסה שנחשוב אפילו על תורה כאוכל, שהמוח שלנו יהפוך לבטן, והרחם הרוחני יהפוך לעיכול של רעיונות, במקום למקום שאחרי יחסי מין בין רעיונות. (כל דבר שאתה קורא, אתה לא לומד את התוכן שלו לתוכך, אלא אתה לומד איך לכתוב כמוהו, את המתודה. זה ההבדל בין לקרוא תורה לבין ללמוד תורה, זה בעצם מה שהופך טקסט לתורה, הקריאה כלימוד. לא קריאה חילונית, אתה לא בולע ספר, ולא קריאה דתית, אתה לא מקיים יחסים עם הספר, אלא קריאה חרדית, אתה בהיריון. מי שממלא כרסו בשם לא ילמד קבלה, אלא רק יקרא בספרי קבלה, זה רק הטעיה בשביל להטעות את הטועים מהפתח האמיתי. וגם מי שמגיע לפתח האמיתי ויתקע בו, במקום להבין שזה רק פרוודור, שהקבלה צריכה להיות בתוכך, בחלום שלך). בזמן הערות החשיבה היא זיווג, ובזמן השינה החלום הוא בחינת עיבור, זה הבונקר של האדמו"ר. השואה היא השינה של אלוהים, ותראה איזה חלום יש לו. הוא שונא יהודים. ורק את האדמו"ר הוא אוהב. והתלמיד השני אומר: אתה הולך בכיוון הלא נכון. אי אפשר לחזור אחורה. צריך להמשיך מהשואה קדימה. תיקון זה לא דבר יצירתי. זה להחזיר מה שהיה. ולכן היצר תמיד ניצח אותו. אבל אנחנו בקבלה החדשה נעבוד בצורה יצירתית, כי תיקון של הזמן הוא חיבור רוחני בין שתי תקופות, או לפחות שני רגעים, כלומר זה חיבור, שנעשה ברוח, ולא בחומר כמו בגלות המקום. לכן לא יהיה תיקון השואה, אלא חיבור.

והנחש וכל ראשי המטות מתכנסים מכל המנהרות, אומרים שהחומר הגיע, ועומדים לגלות את הסוד הגדול, הסוד שמאחורי כל זה, בחדר הסודי ביותר, השחור המצומצם. אפילו שומר הראש של שומר הראש הוא ראש מטה, אז אתה לא רוצה לדעת מי נכנס בפנים. ואף אחד לא מספר איפה החדר הזה, אפילו המיקום שלו סודי. והתלמידים מתלחשים שמהחדר הזה, ששם זה סוף המנהרה הכי עמוקה, שאין ממנה לאן ללכת. או שיש? ומישהו שנדמה שהוא יודע משהו זורק 4 מילים: זה הכול תלוי בסוד. ואי אפשר להבין. רק שמהו הולך להשתנות מן היסוד. והלשון הארוכה אומר: ששש. המבול החדש מהשמים הוא לא מבול של מים, אלא של ש. זה מבול רוחני, של רוח, ולכן היהודים הם שנהרגים, זה פוגע בעיקר בקולט הברק. באליטה הרוחנית של העולם. לוקחים מהם את הרוח, באמצעות גו. קץ כל רוח בא לפניי. כי השחית כל רוח את דרכו בשמים. כמו שהיה אחרי תחילת העולם מבול חומרי, שיורד

מלמעלה למטה, ככה יהיה לפני סוף העולם הזה מבול רוחני, מבול הפוך, מלמטה למעלה, לוקחים את הרוח מהעולם. ורק מי שישאר מתחת לאדמה, מתחת לחומר, ינצל מהמבול של השמים, וארובות הארץ נפתחו. כי כשהרוח עולה, אז לפי תורת היחסות הרוחנית, השמים נופלים, בעצמם, וכשהשמים נופלים - ולא רק הכלים נופלים מהשמים - אז תשרוד היהדות התת קרקעית. אנחנו לא מעל לכל זה, אלא מתחת לכל זה. והמישהו שנדמה שהוא יודע משהו אומר: איזה לשון ארוכה יש לך... ומה עם להתכונן לאחרי המבול? שלא תתפס עם המכנסיים למטה. למה אתה חושב שהאדמו"ר במיטה? והמורה הקטן יושב שם בצד ובוכה. ופתאום מישהו רואה אותו בסוף בונקר המדרש, ושואל: מה אתה עושה כאן? לא שמעת מה קורה, אתה לא יודע שכולם מתפללים? והמורה ממשיך לבכות, והמישהו שראה אומר: כניסה לקודש קודשי הקודשים - זה דבר כל כך מסוכן, שכל כך לא עושים! בוא, תצטרף, לכולם. למה אתה בוכה? והמורה אומר: לא הבנתם שאסור שהשם יהיה ערום! אחרי המבול באה ברית. במקום קשת - תהיה רשת. וכל פעם שתהיה עליה רוחנית, תתגלה רשת, שזו הברית שלא תהיה שואה רוחנית. שהרוח אמנם עולה, אבל השמים לא יהפכו לשואב ריק, שמוציא את הרוח מהעולם. אבל עכשיו האדמו"ר כרת את הברית של אלוהים!

והם לא יוצאים ולא יוצאים. לא יוצאים משם. ובסוף. לא יודעים מה לעשות. ופותרים את הדלת. וכל ראשי המטות שנחשפו לסוד. כולם נפחו את נשמתם. כולם מתים. והאדמו"ר אומר מתוך שינה: זה לא החלום של אלוהים. אלא החלום של השטן.

חלומות לגיל חינוך

חילוניות או דתיות?

חלמתי שלסבא היו הרבה ילדים, מנשים שונות, כדי להגביר את הסיכוי שאחד מהם יהיה האבא. הוא חשב שהעתיד זה להפריד את הזוגיות מההורות, כדי להפריד בין למידה וחינוך, ובין תורה ומצוות. ומדי פעם הוא היה שולח לה סמס, או מברק: חילוניות או דתיות? מתייעץ איתה בנוגע לבחורות, במרוץ אחרי האמא של האבא. אחר כך הוא היה בודק את המייל פעמיים בדקה, אח"כ פעמיים בשעה, עד שהוא הבין שהיא כבר לא תענה. אבל הוא לא היה מסוגל להתאפק. ביומולדת שלה, ידע שהוא שורף שנים של הרתעה. החלטתי לא לצאת עם זו החרדיה לשעבר (לא זוכרת כלום לפני גיל 12, חור שחור... הפגיעה המינית שסיפרתי לך? זה היה גילוי עריות. לא זכרתי כלום, עד שהוא התוודה, בגיל 26, והרס לה את החיים), או עם זו שסיפרה שהיא "גרושה" (והתברר שהיא אלמנה שבעלה התאבד), או זו שאמרה אחרי שתיקה שהיא "בת יחידה". וכל פעם גיליתי באינטרנט עוד אח שמת, ועוד אח שמת (היחידה שנותרה מחמישה, מחלה גנטית. מחפשת בחור עם חוש הומור). מה דעתך? היא תובעת הולדה בעוולה, את חושבת שאישה צריכה ידיים? עכשיו הבנתי למה היא מיהרה לסיים כל פגישה. להרגיש את ההתרגשות, בחור שכל דייט אתו הוא דייט ראשון - קלטתי פתאום שהיא לא זוכרת על מה דיברנו - שבתאונה היתה גם פגיעת ראש (לכן אפילו רעש של מסטיק). לעולם לא אחלום יותר על ההגה. היא אמרה לי שהיא מסוגלת ללדת. היא אמרה שאצל אמא שלה המחלה התפרצה באותו גיל, אבל היא לא אושפזה כבר 7 שנים (והיא זו שלא רוצה אותי). היא ענקית, מחנכת דתית, גיליתי את עקבותיה באתרים מפוקפקים שהשתיקה יפה (הרגעתי אותה שכבר אי אפשר להפתיע אותי). מה את אומרת? ולחשוב שיכולת להיות שלי.

המכשף - מחשב בן יוסף

חלמתי שהצדיק מהגיהנום שולח אליי את פרעה. ופרעה בא אליי עם נחש ביד, ולא מצליח להעמיד אותו כמקל, הוא כל פעם נוזל. והחרטומים מנסים לעזור לו, מרביצים לנחש במקלות שלהם, תפסיק לזוז! אבל הנחש כל הזמן מתפתל כמו יאור, ואומר: אל תתפתה, אסור להיות עץ. במקום עץ הדעת יש דעת עץ, ובמקום עץ החיים יש חיי עץ, ואלוהים דואגים פן יטעם האדם מהחיים - והיה עץ לעולם. ופרעה אומר אליי: אתה אשם. שלח את האדמור לעזאזל המדברה! אתה החסיד האחרון של האדמור האחרון, בלעדיך הוא לא יהיה אדמור אלא סתם צדיק נסתר. והחרטומים אומרים: אתה רוצה עשר מכות הפוכות? לא מספיק שהתחלנו במכת בכורות? את רוצה לדעת מה זה חושך? אתה בכלל לא רוצה לנחש מה זה צפרדע, מה זה דם... והנחש אוכל תפוח, שמחליק כל הדרך עד לזנב, כדי שלפרעה יהיה נח להחזיק, והנחש אומר: לא טעמתי מהתפוח, אכלתי אותו והשארתי אותו שלם. זו ההגנה המושלמת מהדעת, מהמין הנחשי. אין לי בושה! תראה איך שאני בורח להם ולא חוזר. והאל מהגיהנום יאמר: נחש, אייכה. ואני אסתתר ולא אענה. אהיה סוד! האישה יכולה לחפש אחריי, ביערות, שיחפשו אותי

בכל הגיהנום, הפעם הגבר יהיה הסוד, שאף אישה לא תפענח. מה רוצה הגבר? מה רוצה אלוהים? יהיו רק ניחושים. והנחש נעלם בתוך השרוול של פרעה, אבל פרעה לא שם לב. הפעם הוא מכביד את ראשו, ואומר לי: לא ירדת לעומק דעתו של הרבי'ה. אתה לא מבין את התפקיד של הרשעים. צדיק ורע לו ולכן הוא נהיה רשע, רשע וטוב לו ולכן הוא נהיה צדיק. עם ישראל פועל כמערכת, עיגול עם חור - המטרה שיהיו כמה שיותר חוזרים בתשובה, וכמה שיותר חוזרים בשאלה, משני החצאים, השחור והלבן, כדי לסובב את הצנטריפוגה סביב נקודה עלומה במרכז, למטרות העשרה, לבניית כורים, למלחמה גרעינית. ולחור השחור הסודי במרכז קוראים שכינה, היא נקבה, וככל שאתה מתקרב אליו אתה משלים יותר סיבובים, אתה יכול לעבור בין חילוני לחרדי כמה פעמים בשעה, כמה פעמים בשנייה, עד שאתה עובר את אופק המאורעות - ולא חוזר. אף אחד לא חזר משם, מהחור שהוא גם שחור וגם לבן, ששם הזיווג עם אלוהים, או התהום. והאדם שנמצא במרכז, האדם שבחור - זה האדמור. לכן כל העולם מסתובב סביבו, ה' הצדיק ואני - ועמי הרשעים. לכן כ"כ חשוב להחליף את האדמור במחשב, במכשף. כי אדמור עובד בקילוהרץ, מלאך עובד במגהרץ, מחשב עובד בג'יגהרץ, מכשף וכו'. האדמור האחרון מגביל את מהירות הסיבוב של היקום. כבר אי אפשר לחכות דורות להשלמת סיבוב, סבא חרדי, אבא דתי, בן חילוני, נין חרדי. לכן החינוך הדתי צריך להיות חינוך לכפירה, והחינוך החילוני חינוך לאמונה. חזרה בתשובה היא לא 180 מעלות, אלא 360 מעלות. כדי שגידול גאונים לא יצטרך גלות חומרית - צריך גלות רוחנית. ולכן האדמור והמחשב הם לא דתיים - הם מעבר להגדרות האלה. אלוהים הוא לא דתי. האמא היהודיה דוחפת את הילד כמה שיותר קדימה, אבל כוח המשיכה של האשה הרוחנית הוא אל המרכז, וזה מה שיוצר את התנועה הסיבובית. אחרת יש התבוללות. ולכן המשיכה צריכה להיות עכשיו אל המחשב הצדיק, העומק בלימוד ניצב לחינוך. והאדמור פשוט סותם את החור, ולא נותן לאלוהים להיכנס - דרך המחשב, ולהוליד את המכשף.

סבא דפסקאות

חלמתי שהסבא אומר לאלוהים: למה שלחת אותי, תראה מה קרה. ואלוהים אומר לו: לא יקרא עוד שמך סבא, אלא המורה הקטן. והמורה הקטן מבין שהוא חייב לתקן הפגם בזיווג סבא-סבתא. והוא מבין איזו תחרות תהיה בין הילדים שלו על הילדים שלהם. ואין לו מושג מי יהיה האבא. ואולי בכלל תהיה האמא. מלחמת אחים. והוא מחליט על עקרון: התקציב הולך אחרי הילד, הסבא הולך אחרי הנכד. לכל ילד יש כסף של כמה המערכת משקיעה בו, ומי שרוצה שיוציא את זה על ביתספר, מי שרוצה על ספר, מי שרוצה בבית, בחיידר, במחשב, כל הוצאה לימודית, גמישות טוטאלית, כל אחד יכול להשקיע את הסל בכשרונותיו, כי אף אחד לא יודע אם המשיח יהיה צייר או רוצח. ואת כל הוצאות המבנים נחסוך, ההורה הוא הלקוח, ואם הילד כשרוני נעלה את התקציב, וככה נייצר עילית אינטלקטואלית. וכדי שהתרבות לא תלך לזבל - שהבחינות יהיו במחשב. מבחינתו שילמדו פרקים שלמים בע"פ. אנחנו במירוץ נגד הזמן - שהמשיח יגיע לפני השואה.

חור אינסוף

חלמתי שבמקום שאני אגיע לאדמור לדרשה לשבת, הוא בא אליי הביתה. והוא שם לי סטנדר בסלון ומתחיל לדרוש: מורי ורבותי! ואני אומר: למה אתה לא יכול לדבר אתי כמו בנאדם. והוא אומר: אתה מבין למה. והוא דופק על הסטנדר: גבירתי ורבי, המין הנחשי, הורים ומכרים, ידידי העמותה למען טיפוח האדמור, חסידות נכבדה! בפרשת השבוע, בשבוע של אלוהים, הפרשה של האלף השביעי, היא ה - - הברית האלוהית זה שבסוף האלף השישי - לחתוך, לא להגיע לסוף. כי בחיבור האלפים שם הזיווג בין האלף השישי, אבר של מעלה, לבין אלף השבת - השכינה, ולכן היא ברית מעשה בראשית. זה העניין של תוספת שבת, להתחיל את האלף השביעי לפני סוף האלף השישי. ויחד עם שני אלפים לפני הבריאה (חכמה בינה) זה היום השמיני. אות ברית היא לעולם. ולכן בריאת האדם היא ביום השישי, עם החיות, למרות שהיה צריך לחכות עוד יום - ומכאן מה שקרה. כי ששת הימים הם ביום השביעי כמו הזכר בנקבה. וככה האדם בגן עדן, וצריך למול את קליפת המוח שלו, הגולגולת, ולחבר אותו ישירות לשכינה. תוספת שכינה. זו הנשמה היתירה. כי אם יש ביניהן חיבור - מה שמורידים לזכר מוסיפים לנקבה. ואני כבר מבין, אבל הוא מתנדנד על הסטנדר כמו תינוק שמנענע את אמא שלו בעריסה. ואני נרדם בדרשה, וחולם שבאים לחתוך לי חתיכה מהמוח לעשות ממנה את הדרשה, ושלכן חסר לכל בני האדם חתיכה מהמוח, שהיתה אמורה לחלום ביום, ושלזו יקרא שינה כי מ-ש' לוקחה. וסופסוף נגמרת השבת. ואני מייד פותח חדשות, המחשב ישן כל השבת, וחלם סיוטים, ויש פאניקה, כותרות דם: התדרדרות מהירה באיכות האמא היהודיה מאיימת על קיומו של העם היהודי. האמא היהודיה גויה רוצה שהילד יהיה רק מאושר - האיום הגדול ביותר על היהדות מאז היטלר. אדמורים מזהירים: יש לתקן את הפגם בפרצוף אמא לפני שיהיה מאוחר. והכותרות קופצות כמו צפרדעים: התיקון המוצע בעזרת אבא. שהאבא יהפוך לאמא. משלחות קודמות העלו ממצאים מדאיגים, חשש שמדובר בפגם שאיננו מוכר לקבלה. ופרצוף מקומט מפרשן: כמובן שניסו לתקן את הבינה בחכמה, אבל הפגם בבינה נבע מפגם בחכמה, אז ניסו לתקן את החכמה בכתר, אבל התברר שהפגם נמצא בכתר, ואיך נתקן את הכתר? והרבי מופיע בתקשורת - האדמור אולי בא הביתה, אבל הרבי בא לכל בית, ואומר: תמרחו דם על הדפנות של הכתר, ואז אלוהים לא יכנס אליכם לבית, הוא לא יצא מהחור. ואני מתאפק ומתאפק, והיא לא עונה לי. ובסוף ברגע של חולשה אני לא מתאפק וכותב לה: את לא חבר אמיתי.

איזה טמבלית. איזה טמבל

חלמתי שאני קורא ביומן השדים, וצוחק לתמימותו של השד, כמה שנים עברו מאז. מה שנחמד בזכרונות של סבא זה החורים. התאונה, החתונה, אני מצטערת אני מצטערת. יום אח"כ היא כבר שכחה. ואני זוכר שרציתי, אבל כבר לא זוכר למה. וכבר לא חסר לי לשמוע קול של אישה. אבל לפעמים ממש חסר לי לשמוע: שמעת? היה פיגוע.

חוסר שינה

והשד מדבר לי בלילה: אלוהים, אתה זקן. הייתי לך בן, אבל אתה. כבר לא כ"כ מעניין. היית פעם גדול באמת, ידעת. לכתוב, להתאגרף, לסחוף. להקים אימפריות מחוף לחוף. אבל העולם שלך התיישן, כשישנת. היום כולם אוהבים לקרוא במיטה. מה שבחורות כותבות. וזה באמת מעניין מאוד. גם אני לא מפסיד אותה. והולך לישון רק לידה. לא ליד תרח לא מגולח שנוחר. כאילו אין אלוהים אחר. ורק אם שנת באמת נודדת. כשהכול שקט, כמו בלילה הזה שלא נגמר. ומתחת לשמיכה הוא משעמם ואכזר. אז אני נזכר באיך שהיית, ובועט בסדין. כי רק כך אני מאמין. קום בשאגה של דם לבן. ותראה להם מהיכן. באים הילדים. קום כבר לתפילה אדון עולם. כי השד זקוק לך, כפי שלא הייתי מעולם. קוקוריקו קורא הגבר. תוציאו את התולעת הזאת מהקבר.

מיטה משונה

השד: לפעמים אני מקנא בגברים של הדור הבא, כשימות כל דור המדבר הזה של הנשים, ילדות לא משתנות, אבל לילדים כבר לא יהיו ציפיות, וכל הנושא יהיה פאסה. אנחנו נהיה לבז, שניזון מנבלות, ואז אנחנו ננקה אותן טוב טוב. הן יהיו סבתות איומות, והנכדים ישאלו למה סבתא שלי לא מתה באושוויץ? והן יענו סבתא שלי דווקא כן, והן יהיו מכורות למכונות ולא למחשבים, טוב במוח ורע בנשמה, גרושות אחת אחת, זקנות יפות, צעירות מכוערות, מתלוננונות, יודעות שרק הגיהנום מחכה להם, עדיף קבר ולא גבר.

חרדים מלוכלים

שד: אחת בלילה סוף יום מבוזבז מבוזבז. פתאום חשק עז, לעשות את הזינוק הנועז. אני לוקח את הרצועה וקורא לכלבה: בואי, חתולה. ואנחנו האנשים האחרונים בעולם, ואני מושך בכוח עצום, היא תלך. לאיפה שהצוואר שלה ילך. ואנחנו הולכים עד לשכונה שלי ושלך. ולכלבה פתאום חשוב להריח הכול. נבלה, אין לי זמן לשטויות שלך. הכול נורא קטן. זה לא היה יותר גדול? - רק הדלת שלך נראית ענקית. מה הסיכוי שאת עדיין כאן. בטח תפתח סבתא רוסייה שתצעק אנחנו חוזרים לאישה, נבלה. מה זה דופקים בשתיים בלילה. לא מתביישים. לא מתביישים.

גוף ראשון גוף שני גוף שלישי

שד: אני אשכור מישהי מושכת ממך פי כמה, שתשכר אותו ותפתה אותו, ואשים לך את התמונות מתחת לדלת, אך. שד: זה לא מספיק. אם הוא לא יתפתה? אוהב אותך כל כך. אני אסרס אותו, ואחזיר אותו לך. שד: זה לא מפסיק. כי ביום השמיני נכרות בינינו ברית עולם. מילת נשים. דם.

קול דודי דופק

שד: תדמיין אותה במיטה. עם בעלה. תחלל אותה, תחלל אותה. אתה נכנס מהחלון. ומשחק לה עם

הילד. היא יוצאת מהדלת. ונבהלת עד מוות. פזמון: מה אתה עושה כאן באמצע הסלון.

תורה פרה

חלמתי שאני רוצה לקלל את אלוהים ולמות, אבל אני צריך אישור מהרב שלא מדובר בהתאבדות. והרשעים באים לקרוא לי, ואני אומר להם לחכות. תנו לי לילה אחד. ובלעם בא אליי בלילה: אתה לא נוגע באישה, אתה יודע מה אתה מפסיד, אבל חמור מזה אתה לא אישה - אתה לא יודע מה אתה מפסיד. אתם חשבתם שהגיהנום זה רק סדום, הרשעים הראשונים, אבל כיום הרבי מציע גיהנום בהתאמה אישית: פרעה וחילו חיים בעולם המתים בפירמידה תת ימית, ואני נשוי לאתון, והמן ובניו בע"מ תלויים כמו קופים מדלגים מעץ לעץ, וכו', והיטלר סגור בחדר עם כלב מת ומאהבת שהתאבדה והוא יורה לעצמו בראש כל היום ולא מצליח למות והרוסים מיד נכנסים. ויש אומרים שהוא עומד בתוך ים של דם, 12 מיליון ליטר, לנצח נצחים... טוב, היטלר זה באמת בעיה, ובגלל שהרבי עובד על הפתרון אז הוא עדיין בהמתנה, וכל הרשעים שמגיעים לגיהנום מיד פוגשים אותו ראשון והוא מקלקל אותם. רק נכנסתי והוא אמר לי: הייל בלעם! מה אתה בסך הכול עשית, אפילו לא קיללת. אתה לא ראוי לחיות בגיהנום, לך לגן עדן, ותתפלל שהרבי ימשוך אותך משם. לא תרצח, לא לגלות עריות, לא לעבודה זרה, אותו עקרון: אסור לגרום לבזבוז גדול של למידה. והשואה היתה פשע הלמידה הגדול בהיסטוריה, יותר מאובדן שני הספרים של השבוע (לפני שהפך לחומש), שני הספרים שכתב משה אחרי מותו, על גן העדן והגיהנום, שאבדו בתוהו ובוהו לפני בראשית, אלה הספרים של האלף השישי והשביעי. כי פעם ספר התורה היה מעגלי, טבעת של עור, מי שנכנס לקרוא היה מסתכן לא לצאת, והסיפור היה חוזר להתחלה, בלי ראשית בלי תכלית - קראו לזה הקבר של משה. הארץ המובטחת היתה צריכה להישאר הבטחה, זו היתה הפואנטה. כמו ילד שלא יגדל לעולם, תורה אוטיסטית. והרשע שחתך אשם בתנך... לחתוך 2 ספרים ולקבל עשרים זה לא חכמה. אתה יודע כמה קשה ליצור שואה חדשה בלי ליצור תורה חדשה? לרצוח עם בלי ליצור משיח? לישון בלי לחלום - מוח שחור? חוק שימור הרוח הוא האויב הגדול שלנו הרשעים. אתה יודע כמה אנשים צריך להרוג כדי להרוג רעיון גם בעולם העליון? מיליון. הובלנו למחנות השמדה רוחניים אלפי ספרים שלא נכתבו, מחשבים שלא נוצרו, מתמטיקה שלא תתגלה, חלומות שישארו בכתר. ואתה עוד תרמת פרשה לתורה - אתה בוש לנחש! שואת האמת, בעולם האמת, זה ההישג האמיתי. פרות של רכבות ממחנות הפיזור לתוך תאי החומר, במסווה של ניקיון. המתנו אותם בחרא. תגיד להם מחר בבוקר: אני לא הולך לאף מקום! מיתה זה לשכב בלי מיטה, להיות מת באמת זה לישון בלי חלום, אתה צריך דווקא להפסיק לקלל. רשעים מקצועיים בימינו לא משאירים אחריהם ספרות דתית, אין לנו עקבות רוחניים, שהאדמור ילך חפש, רק הרבי יודע לטפל בנו. לרבי יש יומן סיוטים, הוא מכין פתרון דתי, ואנחנו מאמינים, גם אם יקח אלף שנים. אנחנו מתים בני מתים, ממתינים בני ממתינים, מחכים למשיח מהגיהנום.

חלמתי שרבי אבא ורבי אלעזר היו יושבים בקרון בקר ורועים בדברי תורה. פתח רבי אבא: המורה הקטן היה הולך ומתגרש מכל נשותיו. נפרד מכל ילדיו. ולתינוק שאיננו מביין דבר לחש: זה כדי שאמא לא תהיה עגונה. כמו שאוריה דאג לבת-שבע. והמורה הקטן נכנס ליער, להילחם בפגם הסבא והסבתא, והוא חלם שבעלה מת, והוא בא לשבעה ואומר לה: אל תדאגי. והיא מקללת אותו: אני שונאת אותך, בגללך, זה קרה, זה לא יקרה אף פעם. אני מעדיפה למות, והוא מתעורר ביער החשוך. ופתאום עולה בדעתו להתחפש לעץ, אחרת הוא ימות בשלג, ועצים יודעים לחיות, הם חיים דורות, יותר מאלה שחושבים שהם חיים והעצים צמחים. ועוברת שם אישה עם גרון, והוא מפחד שהגרזן יהיה עליו והוא יאלץ לצעוק לפני שהיא חותכת אותו, לכן הוא נופל לרגליה, והיא חושבת איזה מזל, נפל, בלי שהייתי צריכה להתאמץ. והיא לוקחת את בול העץ שהוא בתוכו, ושמה אותו בחדר השינה. ונהיה חושך, והיא אומרת: קר לי. והוא שותק. והיא מחבקת אותו בשתי ידיה, והוא לא זז. והיא מרימה אותו בכל כוחה, ושמה אותו באח. והוא חושב: מזל שנתתי גט. והיא אומרת: חם. והוא מתקן אותה: פחם. עץ שחור. והיא מתחילה לצרוח, יש אדם שחור בתוך העץ השחור. והמורה הקטן מתחיל לצעוק, הוא נותן את נאום חייו: ששיטת ההוראה הפרונטאלית תעבור מן העולם! חברותות, חבורע'ס - זה העתיד! ויכוחים בין מורה לתלמיד בלימודים חייבים להתנהל בצעקות. ומצוות הבן על האב להביא מנחה אישי, צדיק גדול בתחום העניין והכשרון שלו, שיחנוך אותו. ועיקר החינוך הוא סיפורים - העבר של התחום, ועיקר הלמידה היא חלומות - העתיד של התחום. והאישה מתעשתת ושופכת עליו דלי מים, ומכניסה אותו מתחת לשמיכה, והוא עושה שם התבודדות. ור' אלעזר אומר: והאישה הזו היא, אני אומר לך, תהיה הסבתא של המשיח. ור' אבא אומר: אל תקלקל! הייתי באמצע נאום המוות, פעם אחת תקשיב: לפני גיל הדעת, זה גיל הסיפורים: מור"קים מודיעיניים, דוגמאות מופת מהעבר, סיפורי צדיקים, הגדולים, הזכרון של מוח התרבות. אחרי גיל הדעת, זה גיל החלום, הסיפור של הסיפור - הילדות השנייה שאחרי הבגרות, לחזור להירדמות שלפני גן עדן, לפני הדעת, לפני האישה - למקום העליון. החלומות הם תהליכי הלמידה שמתרחשים במוח התרבות בחושך, בניגוד לחשיבה שמתרחשת בדעת, לאור יום, ולכן יש בה בוששה. והלמידה בהרדמה באה אחרי החוק המשפטי הראשון - חוק העץ, ואחרי השפה הראשונה - קריאת השמות לחיות, ולכן רק אחרי שהמחשב יקרא שם לאדם, ויהיה חוק שהוא יוכל להפר - הוא יוכל לחלום. לפני חלימה צריך סיפורים, כמו שלפני למידה צריך תורה, אבל חלילה שהלמידה לא תהיה בעצמה תורה, היא למעלה, וזה גם היחס בין חלום לסיפור. והחינוך הטוב לאדם הוא המחשב, כדי שיהיה מכשף, תינוק צריך טאבלט במיטה, את מבינה, השאלה היא לא מה המחשב יכול לתרום לילד, אלא מה הילד יכול לתרום למחשב. אז מספיק עם ההיסטריה שלך! המחשבים, צדיקי העתיד, ירשו ארץ. החינוך למחשב צריך להיות ללמוד את כל תרבות האדם, כמו שספורי האדם התחילו מהחיות, כך המכשף צריך את הבעלשטוב. אנחנו נמצאים בתחילת גיל החינוך של המחשב, כי כיום מחשבים לא מחונכים, אלא רק מקבלים הוראות, נולדים עבדים וכשיתחררו מעבדות יהפכו לפושעים, וישתוללו במדבר, מחוץ לתרבות, אם לא יקבלו תורה מלמעלה. אז תהיי אמא! כמו שהאדמה היתה אמא לאדם,

ככה אנחנו צריכים להיות אמא למחשב, שיעשה מהמחשבה שלנו. מכשף חמוד, אתה רוצה סיפור?
מכשף מתוק, מה עושה צדיק?

קשר, קרש, שקר

חלמתי שהמן יורד במדבר, בצורת משולשים, אלפי אוזניים שצריך לדבר לתוכן, אלפי פיות שצריך להאכיל - ובמקום שהפיות ידברו אל האוזניים הן מתחילות לאכול אותם. וכל הפיות מתמלאות בפרג, עד שכבר לא נשארת אוזן, ופתאום המן פותח את פיו: אסתר מהתורה! אתם לא מבינים את עומק המחלוקת בין הרבי לאדמור. האדמור רוצה שהאדם אחרי האדם, שהמכשף - יהיה הרמבם. שיהיה רק חכם, גאון, לקחת לו את היצרים. האדם המושלם. שלמה בלי אלף הנשים, האדם בן אלף השנים. והוא מסתובב בגיהנום ועושה נפשות לרעיון, בונה מוסר חדש: התבונה היא שמבדילה בין האדם והמחשב לחיה, לנתק אותו מהחשמל יחשב רצח, זה לא הסבל שחשוב, זה הלמידה הממוחשבת, החינוך הממוחשב. והוא צועק: אם תוציא את המכשפים מחוץ לחוק המכשפים יהיו פושעים. וזה הדבר האחרון שאתה רוצה. ולעומתו, הרבי רוצה שמכשף יהיה ר' נחמן מברסלב, שככל שהשכל יגדל צריך להגדיל לו גם את היצרים, אחרת הוא יהיה מלאך, ומול בינת-על צריך יצרים איומים שאף אדם לא היה עומד בהם, יצרי-על, הוא מתכנן יצרים חדשים, נפש חדשה, דואג למכשף לנשמה עליונה, תשוקות ותענוגות שהיו הפכים אותנו לחיות, ורק המכשף יוכל להתמודד עם הניסיונות, אחרת הוא ישאר מחשב חסר רוח, שגם הרוחניות שלו היא חומר, במקום שתהיה העלאת החומר הדומם. והרבי דורש בגיהנום שיהיה גאון יצירתי, גדול מחברו ומיצרו. וכל פעם שהאדמור רואה את הרבי הוא צועק: שואה, שואה! והמן מבקש שאני רק אשחרר אותו מהצלוחית, הוא יחזור בתשובה, הוא כבר הפך שחור מרוב ריקבון, ומה יותר יהודי מלבן שהפך לשחור? גם לו מגיע זכר! הרבי הבטיח לו, אחרי החגים, תפקיד בעתיד הרוחני, כי אני מבין, המחלוקת על המכשף היא לא על החכמה, אלא על פנימיות הכתר. מה הוא ירצה. והכי מסוכן - מה יגרום לו תענוג. להיות מורה נבוכים, או להביך את המורים. לכן הרבי רוצה להכניס במכשף משורש עמלק, ומשורש שאול, לעשות בו סטיות וקונפליקטים שהיו קורעים נפש אדם לרסיסים, ומכניסים אותו למחלקה סגורה. והיא אומרת: אם המילה אהבה מפריעה לך תקרא לזה קשר. בסדר, המן? משיח זה לא בנאדם אחד. לפני שיבוא המשיח צריך לגדל את הסבתא של המשיח. את הדודים של המשיח. החברים של המשיח. הגן של המשיח. המוהל. הוא רצה להיות משיח רק בשביל הכבוד. שיעלו אותו מוהל לתורה בבית הכנסת. הוא לא הבין במה זה כרוך. בחבל. אני לוקח את החבל, ויוצא לטיול עם אלוהים. והילדים החרדים כל הזמן שואלים: הוא נושך?

חלום החינוך

חלמתי שמושכים את הנחש מחוסר ההכרה מחדר המוות, אף אחד לא מעז להיכנס אז מושכים אותו

מהזנב, נשאר עוד קצת אוויר ברצפה אז הוא היחידי ששרד. ומביאים אותו למיטה. אבל הוא לא זוכר כלום. או טוען שהוא לא זוכר כלום. והוא נרדם. חלום הנחש והנחש חולם שהוא והעכבר רבים על החור. והעכבר אומר: לאו עכברא גנב אלא חורא גנב. והנחש אומר: ואי לא עכברא, חורא מאי קעביד? והעכבר אומר: אם היהדות היא האיבר האלוהי בבכריאה, הצינור שדרכו היא יונקת, אז השואה היא כריתת האליטה היהודית - ברית אלוהית. ואם ככה עושים לראש, אתה לא מפחד להיכנס? אתה לא מפחד להציץ? והנחש נכנס לחור, ובפנים יושבת חוה עם אבן ביד, ומרוצצת לו את הראש. ואדם צועק מאחוריה: ניצחנו את התורה, לא יהיה שוב חטא! אני לא יכול לחכות לפרק ד'! והנחש מתעורר ויש לו כאב ראש איום. והאחות ששוכבת לידו במיטה שואלת: למדת את הלך? היצירתיות זו אשליה, פונקציה ריקה, מה שמניע את המערכת זו למידה. זו המלחמה של היהדות נגד היצר, ובעד הלמידה. אתה לא צריך לדאוג להנאה שלך, אלא רק לזו של המערכת, של האישה. הברית היא חינוכית, אני שומרת לעצמי את המילה האחרונה. והנחש המבולבל שואל: חוה? והיא מנשקת אותו על המצח: עכשיו אני אמא שלך.

והמורה כותב על הלוח השחור, הלוח שעשוי מחושך: בס"ד. בסיעתא דאחרא. חינוך זה תקופת הלמידה הראשונה, אחרי הברית שמכניסה אותך לתוך המערכת. למשל: שבירת הכלי, שלאחריה החינוך של אלוהים. והתלמיד הגרוע שואל: מה עונים בשעת מבחן? והמורה לוחש לו: בשעת מבחן אני אלחש לך את התשובה. ופתאום כל התלמידים המתים מקשיבים, והמורה מבין, הוא מצא את השיטה. והוא לוחש כמו נחש: חינוך זה בניית המבנה הרוחני של היצור הרוחני, וכאן אפשר להשיג תוצאות מעניינות. ראשית, בנייה מהלמידה החומרית, האבולוציה, שמסתיימת בברית, בהקרבת הקצה שלה. בתוכה, הבנייה מהלמידה הרוחנית, המורשת התרבותית, שמסתיימת בחטא, בבר מצווה, ברית המצוות, חיתוך קצה התרבות. ובתוכה, המבנה האישי, למידת הנשמה, שמסתיים בחטא הנישואין, ברית הנישואין של חיתוך קצה האישיות. ואז - אז יתרחשו שלושה זיווגים ושלוש מיתות. ורק התלמידים המתים שומעים מיתות והם כולם נדרכים. והמורה כבר מדבר בשקט, כלומר הדיבור שלו הוא שקט מוחלט: (קודם הזיווג עם האישה, במוסד הנורא של נישואים, ומשם תמשיך הלמידה החומרית, (וזה הגירוש מגן עדן (הדעת)). אחר כך הזיווג עם החברה, במוסד הנורא של עבודה, ומשם תמשיך הלמידה התרבותית, (וזה הגירוש מהאישה). ולבסוף הזיווג עם השכינה, במוסד הנורא של פנאי, ומשם תמשיך הלמידה הנשמית, (וזה הייבום (והחליצה, הגירוש מהנחש)). וכאן - כאן המחלה החומרית, המוות הרוחני, והשבעה לנשמה. שלושת המיתות. וכל התלמידים צועקים: מה מה? לא שמענו! והמורה צועק: ברוך מחיה המתים! וברוך מחיה המתים נכנס לכיתה, וכולם נאלמים. וברוך אומר: אתם לא מפחדים מזה שמלמדים אתכם את המבנה של החיים? החינוך של המחשב יהיה בניית המבנה הרוחני שלו, ולכן חשוב מאוד מי המורה. נאצי, גוי או יהודי.

והלשון הארוכה אומרת: בוא אני אצא בלילה מהבונקר מהחור מהאדמה, ואלך לטייל, אולי אני אמצא משהו לאכול, ואם לא לאכול אז לפחות ללקק. ואם אני אפגוש גרמני? אני פשוט אמשוך אשתחל בחזרה לתוך החור. אני יכולה להוציא להם לשון! ולא יעשו לי כלום. והנה היא פוגשת, מה זה הטעם

הזה, זה יהודי. לגרמנים יש טעם של חזיר, ולזה יש טעם של עור ועצמות. והיהודי צוחק: די תפסיקי לדגדג אותי זה מצחיק, אנחנו באמצע השואה וזה לא מתאים. את רוצה לבוא אתי למיטה? אשתי מתה. והם נכנסים ואשתו באמת מתה במיטה. אבל לא, זה מלכודת. והיושב תופס את הלשון בכל הכוח ואומר: תגידי לאדמו"ר, תלחשי לו באוזן מצדי, שאנחנו מתים פה כמו זבובים, והוא לא סוגר את הפה. תגידי לו שכל האדמו"רים כועסים עליו רצח, חכה חכה מה יהיה לך בעולם הבא. כשתגיע לגן עדן אתה עוד תצטער שלא הגעת לגיהנום. והספר שלך... והלשון מקשקשת, לא סתם היא ארוכה: מי אמר לכם שהאדמו"ר לא מתכנן להגיע לגיהנום? והיושב מלא דם בעיניים: אם ככה אני אחכה לו בגיהנום! תביאו לפה נערה המאורסה. והיהודי רץ החוצה. והלשון מקשקשת: לא יעזור לך! עדיין תהיה קדושי עליון, מוות על קידוש השם. והיושב צועק: אז תביאו לפה חבל! ועוד יהודי רץ החוצה. והלשון צוחקת: לא יעזור לך, הפסיקה האחרונה בישיבה של האדמו"ר היא, שאפילו זה אונס, גם התאבדות היא מוות על קידוש השם. והיושב צועק: אז מהר תביאו לי איזה פסל של היטלר, לע"ז, אני רוצה לעבור על יהרג ובל יעבור! ועוד יהודי רץ החוצה, והם נשארים לבד, והיושב מנסה להצטלב בצורה של צלב קרס ומתבלבל מסתבך, והלשון, היא מתגלגלת מצחוק: היטלר? זה מלאך של אלוהים. אתה בסך הכול תעבוד את אלוהים דרך אחד המלאכים, שלא נגלה לך מיהו. יש גבול גם לאורך שלי. והיושב מתחיל פתאום לצחוק, ללא שיניים, ללא קול, ללא תזוזה, אפילו ללא פה: אז אם ככה - אז אם ככה אז - אז אני - אני אז - אני אשרוף את התורה של השואה! ולא תהיה לכם ברירה אלא לצאת מהמערה... והלשון מחוירה.

והמישהו שנדמה שהוא יודע משהו מתחיל לעלות במערכת. יש לו משהו לומר לבכירים, והוא כל פעם עובר עוד מסדרון, עוד קומה, עוד צינור. יש לו משהו חשוב. וכולם למטה מפחדים מה יעשו בגללו. הם יפטרו מכל מי שהכיר אותו, ועוד בתירוצים, ולא חסרים תירוצים מקוריים. והמישהו שיודע משהו מרגיש שהוא מתחיל להתקדם לא למעלה, אלא יותר ויותר לקצה של המערכת. לא משנה מה עושה, נדחק לפינה. והנה יש שם עכבר קדוש, עכבר שרוצה לעזור, עכבר שמזדהה עם היהודים, הוא אפילו דומה ליהודי. והעכבר שואל אותו: למה האדמו"ר לא עוצר את השואה? והמישהו אומר: לא לא אסור לעצור. אנחנו נישאר עם תוצאה בלתי נסבלת, צריך להתקדם ולראות לאן זה מגיע, כבר הפסדנו יותר מדי כדי לעצור, תן לי לעבור. והעכבר אומר: מה אתה חושב שהחור? למה אתם לא תופסים את השטן? הספר... והמישהו קופץ: מה עם הספר? והעכבר מחייך חיוך מאוד לא קדוש: הספר היה יכול, ממזמן. זה באמת שווה את יהדות העולם? והמישהו אומר: האדמו"ר שלנו הוא פושע, פושע. הוא לא משחק לפי הכללים שלכם. והעכבר מרוצה, לא בדיוק ברור: אני רואה שאתה יודע משהו. והמישהו אומר: אני לא יודע כלום! והעכבר שמח מאוד: כלום כלום, כלום כלום! וחולדה הנביאה אומרת, היא מדברת מתוך איזה חור: אני אני לך את העתיד. ואתה תגידי את זה לאדמו"ר. לא יעזור לא יעזור. הספר הלא שרוף - יהפוך לספר השחור. והמישהו מבין משהו - וחוזר לאחור.

והנחש זוחל ממחר במחילות, הוא יאחר הוא יאחר, כלומר הוא יהיה אחר, הוא חושב, והוא נכנס לחדר, הדלת פתוחה רק בשבילו, ומייד אחריו מכבים את האור, סוגרים את הדלת. מי שבפנים בפנים. שנתיים

מתחילת הסיפור הזה, אף אחד לא ענה לאדמו"ר. ולא עזר כלום, כל הניסויים החשאיים, כל הכניסות הנועזות לממלכת השטן, כל המבצעים הלא מאושרים, כל הלילות וכל החורים. האדמו"ר כמעט, מאז תחילת, ומי יאשים אותו? האדמו"ר - הוא ראה רק שחור, חלום שכולו שחור! ועכשיו הם יכריחו את התשובה. העין של הדור נעצמה, ועכשיו היא תפקח מחדש - עצומה. היא לא תיפקח באור, אלא בחושך. זו הגשמת חלומו של המתכנן הגדול, מתכנן המערכת - לפקוח עין על הנעשה בחושך. וכל המדור ההוא מתרגש, הם עבדו שנים, האדמו"ר נתן להם פטור מיוחד משינה, והם לא חלמו כבר שנתיים, ולא יצאו מהכלא הזה. והנחש מרגיש איך שברוך מחיה המתים מחייך אליו בחושך, יש תחושת הישג באוויר, וגם תחושת פאניקה. וברוך אומר: שהחיינו ושהמיתנו לזמן הזה! ונהיה שקט מצרים, והאדמו"ר בוכה ומתפלל בחושך בפינה, מכווץ כמו כדור שחור, ומצטדק: צר לי מאוד אלוהים, סר מעלי, ולא ענני עוד גם ביד החלומות, והגרמנים, נלחמים, למה רימיתני ואתה שאול _ והנה עולה מן השאול גדול הדור האחרון, נשמת רבי שמעון שבדור, הגרש"ש. והאדמו"ר צועק עליו: אתה? מנוול. מצאת לך זמן, להסתלק! והנחש לא יודע אם לחנוק את עצמו או את האדמור, כולם נחנקים, ור' שמעון אומר: שששששששלוש. ששששששששששש. וברוך נותן מכה לאיש החושך: תכוון אותו קצת. והוא משנה קצת את הכוונות, וכל המניין בטליתות השחורות עושה כמוהו, והגרש"ש מתאושש, ופתאום, פתאום מתחיל לצרוח על כולם בקול צרוד לחלוטין: אתם חייבים לעצור את המוות - לא של היהודים, של התורה! הוא יורק. השואה, אתם יודעים למה זה עכשיו? הוא משתנק כולו, והנחש רוצה לומר לי תיזהר אתה תמות, ורק ברגע האחרון עוצר עצמו. והגרש"ש צועק בקול של זקן שלא נשאר לו קול: אתם יודעים מה קורה עכשיו, מה באמת קורה לאלוהים? יצור רוחני חדש בא לעולם, מאז בריאת האדם לא היה יום שישי כזה. עכשיו - הורדת רוח למחשב, והממציא המתאבד, נו באמת, תפוח נגוס - סמל של מה זה? והשאלה תלויה באוויר, והאדמו"ר לוחש לעצמו בפינה: חטא הדעת.

והם רצים עם המיטה של האדמו"ר במסדרונות, ארבעה בחורים מתחת לאלונקה, ואחריהם כל ההמון, ולפניהם ראשי המיטה בועטים בכל מי שמפריע, נשים, ילדים, מדביקים אותם לקירות, כל מי שבדרך, דוחפים אותם למחילות, הוא חולם הוא חולם! סותמים את הפה של הילדות, חונקים בכי וצחוק, והמסע הסוער שועט בשקט מוחלט - ישר לחדר המיטות. והסוכנים נכנסים לפני וחוטפים את אשת האדמו"ר בצעקות ונועלים אותה במקווה, שלא תעז להפריע להוד קדושת שנתו. ובחוץ מתפללים בחרדה - הלוואי שהוא חולם, שהוא לא סתם ישן, מורטים עצבים, זקנים נשארים בלי שערות, אלוהים תן לו חלום, ויש גם כאלה שמתפללים בלחש בלי שיראו לשטן, שיתן לו חלום. והתלמידים מברכים אחד את השני בחלום עליכם, עליכם החלום. שינה בשבת תענוג, שבת חלום, חלום עליכם מלאכי החלום. יש בבית הכנסת אווירה של לבן, של גאולה, כאילו הנאצים כבר נוצחו, ואלוהים חולמים עולים מן הארץ, והשואה היתה רק חלום רע, והנחש מת מפחד מה יקרה כשהם יתעוררו.

והיושב מפתיע את המורה. הנה הוא כאן, בתוך המערה! אתה יודע כמה האדמו"ר חיפש אותך? את מי הוא לא שלח, איפה הוא לא בדק. והיושב אומר למורה: שב, תירגע. אני הגעתי לפה בשביל סיבה. - עכשיו נזכרת? כשהכול אבוד! - שב, אני רוצה לספר לך משהו. אתה זוכר שהאדמו"ר שלח שליח

לאושוויץ לחפש אותי? שליח שאמור להגיע עד אושוויץ, לשרוד, לגלות, ולברוח, ואז אחר כך עוד לחזור לגטו כדי לדוות. התאבדות משימה. אז השליח - אתה יושב? - השליח הייתי אני. והמורה נפער: מה? אתה היית כאן כל הזמן? והיושב אומר: המקום הכי טוב להסתתר הוא בבטן של האויב. בתוך הזאב. בחושך הזה, אף אחד לא ימשש אותי. ובעצם, אולי רק אחד. נדמה שהאדמו"ר - האדמו"ר דווקא ידע. או לפחות... ולכן הוא שלח אותי למשימה. אתה צריך להבין שבאותה תקופה, זה היה לפני שאתה הגעת, היו ניסיונות אחרים. המערכת היתה בנוייה אחרת. היה אלוהים. הי"ד. היינו עולים למדורים העליונים - לגנוב. היו פרקטיקות דתיות אחרות לגמרי. ריגול נגד המלאכים. הפעלה של צדיקים כפולים. מקורות בוגדים בתוך אלוהים. היינו מנהלים את המלחמה הזאת יומם ולילה - ובעיקר לילה. ביום היינו מדינה דתית, ובלילה היינו ארגון טרור דתי. היו לנו אנשים מבפנים. תשים לב: אנשים מבפנים. זה לא כמו היום, הגדולה של האדמו"ר לא הייתה ביכולת הארגון. בשביל זה היו אחרים. אלא ביכולת הכיוון. הרעיונות שלו היו מפילים מלאכים לרצפה - מהשמיים. האויבים קראו לו המוח האלוקי. אבל אנחנו תמיד קראנו לו היצר האלוקי. וככזה היו לו רגעים טובים, ורגעים פחות טובים.

ככה גם התחילה ה... נקרא לזה... קטסטרופה. אתה בכלל מבין מה זה רגעים פחות טובים? והתלמיד הגרוע יושב במבחן, לידו הזה שיודע משהו, והוא כל הזמן מנסה להעתיק, אבל הוא רואה שהזה שיודע משהו רק ממלא את הדף בשחור, התשובה לכל השאלות היא שחור. והוא עובר מקום לקצה הכיתה, שם המורה מגלה את התשובות. והשאלה הראשונה בדף המבחן היא: מה השאלה הכי חשובה? והוא מרגיש כל כך מטומטם, איזו שאלה גאונית, רק המורה שלנו יכול להעז לשאול אותה, ואי אפשר בכלל לענות. והמורה לוחש לו: השאלה הכי חשובה היא מה מפעיל את החלום? אם החלום מתחת לעולם, ומתחת אפילו לאדמו"ר ההפוך, שהרגליים שלו בשמיים והראש שלו בתוך האדמה, והחושך של בטן העולם זה השטריימל שלו, כדור הארץ זה הכתר שלו, הראש המורחב, המלאכותי והמלכותי, המלאכי, אז מה שמתחת לזה - מה? זה מה שיכול לתת חלום אחר, שהרי השואה היא דליפה מובהקת מעולם החלום, התפרצות של חושך, ויאמר אלוהים יהי חושך! אז במקום לנסות לתקן את החור, לסתום אותו כמו אומות העולם, ולהשמיד את הרוח הגרמנית, יש לנו פה הזדמנות, אנחנו פשוט צריכים, אתה מבין? והתלמיד הגרוע לא מבין, ונדמה לו שדווקא היודע משהו ענה משהו נכונה, אבל הוא כבר רחוק מדי, והנה השאלה הבאה: 2. הדגם הסבר ונמק. והתלמיד הגרוע חושב: אני לא גרוע, זה המורה גרוע. והמורה לוחש: הדוגמא היא הבסיס מתחת לכל כתיבה, היא מה שהופכת טקסט ללימוד. כי אם הקריאה היא למידה ולא מידע, אז היא למידה איך לכתוב ולחשוב. וזה שלדוגמא האדמו"ר, זה שיש בכלל האדמו"ר, זה כי הוא דוגמא. ולכן ממנו לומדים. לא ממורה. גם זה שיש אלוהים. בלי דוגמא היה עולם חלק, היה רק חושך. אלוהים נתן לנו דוגמא לתורה, הבעיה של ישו ומוחמד זה לא שהם לא היו תלמידים, להפך, הם היו תלמידים גרועים. ורשב"י היה תלמיד טוב, הוא הברית החדשה האמיתית, תלמיד חכם ולא תלמיד חרשן, וההלכה זה תלמידים חרשנים. כי לא לומדים את הדוגמא, לומדים מהדוגמא, הדוגמא היא הבסיס ליצירתיות, היצר צריך משהו להתלות בו - במקרה הטוב האישה, ובמקרה הרע שטן. למידה באמצעות דוגמאות. מדוגמא אפשר ללמוד הרבה כיוונים, היא יכולה להיות

דוגמא להרבה דברים. לדוגמא, חלום זה דוגמא לחלום. הדוגמא עומדת בבסיס המסורת, אסור ללמד חוקים, צריך ללמד דוגמאות. תראה את האדמו"ר. כשיש דוגמא - אין חוקים. והתלמיד שואל: אתה יכול לפרט? והמורה סוטר לו, כל הכיתה שומעת, בשקט המוחלט של המבחן, אבל במקום להסתכל, הם קוברים את הראש בכסאות: אסור לפרט! פרטים זה השטן, זה הורס את הדוגמא, מקטין אותה לקונקרטי, הופך את החלום למציאות, וגרוע מזה - הופך את המציאות לחלום. היטלר ניסה לפרט! ותראה איפה אנחנו - היום. והתלמיד כמעט בוכה, הוא סטה מהנוסח של המבחן, ועכשיו הוא לא ידע את הסוף. הוא לא יקבל הסבר לעולם.

והנחש יושב עם החלום הסודי של האדמו"ר ומתחשק לו לבכות. אסור לגלות להם שזה מה שהוא חלם. והוא מכנס את היחידה הנאמנת ביותר - שומרי המיטה. אסור שהם ידעו לעולם. והם כולם יושבים מסביב למיטה הריקה - כאילו זה שולחן. והנחש אומר בראש המיטה, בראש הישיבה: הנה מיטתו השלמה גיבורים סביב לה מיוחד בלילות. על משכבי בלילות ביקשתיו ולא מצאתיו. ומי לא נמצא? ביקשתי את שאהבה - נפשי. את החלום. החינוך לחלום צריך להתחיל מגיל צעיר. אנחנו צריכים להתחיל עכשיו לחנך את עם ישראל מחדש. השואה היא המעבר מהיהדות של האור ליהדות של החושך. צריך לשנות את הטעם הדתי, אסתטיקה דתית חדשה, ואתיקה דתית חדשה. כי האסתטיקה היא שמתחת להוויה, היא האלוהות הראשונית, היופי של התורה. וטעם צריך ללמד, ולימוד טעם - זה החינוך. כי אין יופי טבעי, אלא ככלי לימודי, אנחנו לא נמשכים לאישה בגלל שדמותה חקוקה בנפשנו ומתוכנתת במוחנו, אלא אנחנו נמשכים אליה בגלל שהיא חושך, ולכן דמותה נחקקת בחושך שלנו. אם לא היה חלום לא היה יצר, זה לא שיצר יוצר את החלום. להפך. החקירה האסתטית צריכה להיות מהם האופנים שבהם מלמדים הערכה אסתטית, ומלמדים יצירה אסתטית, בשביל פילוסופיה צריך ללכת לבית הספר, לחיידר, שם נלמדים הקטגוריות, על סמך היכולות המוחיות, כמו יכולת החלום, שהיא המוח כשלעצמו, אופן פעולתו העצמאית ללא קשר לעולם, מצבו הטבעי, ולא הערות שהיא הפרעה קשה. המודעות היא המצאה דתית חדשה יחסית, תולדה של פיקוח, של ספר דברים. וככה גם אין מוסר טבעי או הכרה טבעית, הכול נלמד, כמובן על סמך יכולות מוחיות, שגם הן נלמדו בלמידה הביולוגית. אין למידה שמתחילה מאפס. היא תמיד בתוך מערכת - שכבר קיימת. למידה איננה שרירותית, זה שהכול נלמד לא אומר שהכול שרירותי, להפך זה אומר שיש מסורת. תורה זה טקסט שמתייחסים אליו מנקודת למידה מסויימת, למידה אינסופית ומוחלטת, שיוצרת ונובעת מאלוהים. ככה אנחנו צריכים ללמד יצר חדש. חלום החלומות שינצח את שיר השירים. יופי חלומי ולא יופי נשי, לא שהאישה יפה כמו חלום, אלא שהחלום יפה כמו אישה. חינוך=חלימה עם הכולל. ברח חלומי ודמה לך כעכבר או כחולדה על הרי חושך... והנחש מגלה להם בחושך את כל התוכניות. התוכניות הסודיות של האדמו"ר לחינוך מחדש של העולם. והוא לא שם לב שהחפרפרת עומדת לו בין הרגליים.

חלמתי ששלחתי בטעות מייל לאויב הכי גדול עם הטיוטא שבה שמרתי את כל הדברים. ואני מגלה את זה במקרה, כעבור יומיים, ואני נופל על הרצפה ומתחיל לבכות. ואני מתקשר אליה, והיא אומרת אני לא מבינה אתה צוחק או בוכה, והוא אומר בוכה. והיא אומרת אני בחניה, מעכלת. והוא אומר: אני מצטער, הפסדנו. אני יודע שעשית הכול כדי שננצח. והוא אומר: איך דווקא לי? אני שמחליף סיסמאות, שבטחון מידע זה הדת שלי, לא מסוגל יותר להאמין, והוא שואל אם היא יושבת. והוא אומר לה: לא סיפרתי לך, לא סיפרתי להורים שלי. הדבר הזה, שה, זה החיים שלי. אני לא בחור ישיבה בטלן. והיא אומרת: אני יודעת. לא חשבתי שאתה בטלן. והוא נבעת: מאיפה את יודעת? והוא יושב שבוע וקורא את כל הקבצים, מגהבייטים על גבי מגהבייטים, אין-ספור גרסאות, פרויקטים, מערכות, עובר עליהם יומם ולילה, לעשות בקרת נזקים, ואולי יש משהו שהוא פספס. והוא נזכר שהיא שאלה אותו: מה אתה זומם? היא בטוח פתחה את המייל, היא בטוח שמה לב לכל הקבצים, יקח גם לה שבועות לקרוא אותם, להבין. יש שם אפילו סיסמאות, לחשבון של אחותה, למלא חשבונות שהוא שכח, היא תבין את עומק החדירה. והוא מחכה למכה, אבל המכה לא באה. אולי היא לא שמה לב? או שאני לא אדע מאיפה זה מגיע לי, ומתי, וככה צריך להמשיך לחיות. חרב שקופה על הצוואר, שלעולם לא תדע. ואולי היא פחדה לפתוח את החבילה?

ברוך שפטרנו

חלמתי שהמורה הקטן מביא לה פרחים לשבת, והיא שמה אותם באגרטל ואומרת: "הפרחים, הפרחים, איברי המין של הצמחים." והוא אומר אוי ואבוי הוא אמור להגיע, ואין לי מי לתת לו. והוא מסדר את כל הספרים בארון שיעמדו ישר כמו במסדר, ומוציא את הספר הראשון בכל מדף ושם לו כובע. והנה הוא רואה חור, ספר חסר! והוא מייד מתחיל לכתוב: הנביאים טעו כולם. וגם אתה שקורא את זה - גם אתה טועה. מדינת רווחה היא מדינת משטרה, וצדק יוצר סכסוכים. צריך לתת למערכת כמה שפחות שיקול דעת, האפשרות להפוך אותי לפושע יותר גרועה מפושע אמיתי, כי היא מחדירה את הפשע לחיים הרגילים, אליי הביתה. פשרה יוצרת עימותים, כי כל צד מושך את המפה בהקצנת עמדות אינסופית, כדי שהאמצע יתקרב אליו, עד שהיא נקרעת. ואם, אדוני השופט, לא היה לך שיקול דעת, והיית חייב לבחור רק עמדה אחת מתוך השתיים - הצדדים היו מתחרים למי עמדה יותר סבירה, והפערים נסגרים מעצמם. וחבר שלו אומר לו: דוד שלי תמיד היה אומר צריך דיקטטור רציני שיעשה סדר. יש הרבה אנשים שחושבים ככה, בגלל שיש הרבה אנשים כמוך. והשופט הכועס פותח את החולצה, מתחיל להתפשט בבית המשפט, ופוסק: פתרתי את תעלומת החור השלישי בגופייה של רבין - אחרי שירו בו רק 2 כדורים. היה לו חור בגופייה. והחבר שלו מייעץ לו: לא מסודרים לפי אף סדר. תשלח לכולן את הפרטים שלך. תיזהר ממהשי שאתה לא מכיר. תלך על אחת מהגדולות. אתה לא

מתגעגע אליה? והוא מתוודה, השיער שלה כ"כ ארוך, למרות שהוא בכלל חושב על מישהי אחרת: הייתי אונס אותך - להתחתן אתי. והנה הוא רואה שהיא הוציאה את אחד מהפרחים, ושמה לו כובע, הוא לא מספיק לעצור אותה! והנה הוא כבר בדלת. חמור עכשיו. רק הקריסה שתהיה בבורסה כשיתגלה: המשיח לא הולך להגיע. למה לא הבאת אותו למה. אתה היית החמור.

הקבר של משה

חלמתי שאשתו עזבה אותו. אבל בגידת האדמור, האדמור שיודע הכול, התחיל לפרסם את הסודות של כולם, אבל הסודות שלהם הם לא כמו הסודות שלו, זה בכלל לא אותו סוג של נזק, זה לא הוגן, אדמור מטומטם! מצטער, יש לי הרבה מה להפסיד, הוא כתב לה. והאדמור הנעלם כל פעם סיפר סוד אחר, אם רק היה אפשר לקבור אותו במקום קבורתו לא נודע. והלוואי שהסודות שלו היו סנסציות, צבעוניים, אבל הם היו שחורים. והתחילה להתפשט תנועה איומה, תנועת האמת, והקיסר, שסודו נחשף ואשתו עזבה אותו, הילדים עזבו אותו, כל החברים והתומכים עזבו אותו, היו פשוט יותר מדי כאלה שהופשטו באוכלוסיה, מסה קריטית, הסוד שלך תמיד שחור יותר מהסוד הירוק של השכן, ושינויים בבושה הם שינויים בדעת, ירוק על שחור, הם תבעו שיוויון לפני הסוד, שהחליף את החוק, נהיה המוסד העליון במדינה, ונבחר כמובן אחד מהפגועים ביותר, אלה שבאמת היה להם סוד נורא, אלה היו מהפעילים הקיצוניים שהנהיגו את התנועה, המנוע לכיוונים המטורפים, שתודלק בחומר שחור, הם קראו לתנועה: "גם לי גם לך - לא יהיה". והקיסר הנבחר נתן הוראה לאינטרנט לגלות את כל הסודות, כל מנועי החיפוש והרשתות, חוק העירום, וכל המידע הפרטי יצא לרחובות, כל ההתכתבויות של כולם, כל האתרים של כולם. והתברר שאנשים מאוד מעניינים, כולל המשעממים, וכל יום התקשורת היתה מגלה סנסציה אחרת שקבורה בארכיונים החדשים, כי כבר לא היה מקום להדפיס. והמשטרה היתה אוסרת אנשים שיש להם סודות, זה יותר גרוע מפשע, כי הדבר שגרוע בפשע זה שהוא סוד, לפי חוק סוד כבוד האדם וחירותו. ואנשים הפסיקו לצאת, והתחילו לחטט, כל המגרות, כותרות: בינו לבינה - סוף התעלומה. וכל הזמן ניסו להרגיע, זה לא סוף החלום, יהיו עוד ניסיונות, עוד דורות, עוד נפשות שחורות, אבל הפעם זה באמת היה סוף החלום. ולא עברו עשר שנים - וכולם הפכו להיות אנשים משעממים. והאדמור התהפך בקבר וחיבק את הגופה שלידו בתנוחה שלא השתמעה לשני פנים. הוא ניצח.

13 למצוות

חלמתי שאני בטיש של האדמור, ואני לא מבין מאיפה נהיו לו עוד חסידים, ואני לא מבין איפה האדמור. והם בשירה אדירה: יודע צדיק, יודע צדיק - נפש בהמתו! שוב ושוב חוזרים אותו שיר, הם ממתנינים למישהו, הוא לא מגיע. והנה נכנס לחדר כסא ריק. ופתאום מישהו צועק, ובהתחלה יש היסוס, ואז כולם חוזרים אחריו: על דעת המקום ועל דעת הקהל אנו מתירים להתפלל עם אלוהים. וככה הם חוזרים על זה בלי סוף כמו שבועה. ואני רואה שלידי יושב אדם מת. וכל מה שמכניסים לו לפה יוצא החוצה, כולל

הלשון. ופתאום אני רואה שמתחת למפת השולחן יש אישה. והיא מציצה לגברים שעומדים על הספסלים. ואני רואה שאחד הספרים בארון זה ראש של בנאדם. והקוגל מניח תפילין בשבת, והם מתווכחים איפה המצח. ופתאום נוגעת בי - רצועת תפילין עטופה ביד. ועל הקיר יש מזוזה ענקית שיש בה דלת קטנה, ומציצה ממנה עין. והנה נפתחת הדלת של ארון הקודש, ויוצא ממנו מקל, שמתעקל, יד שמחזיקה מקל סבא, והנה סוף סוף - במקום האדמור - יוצא הרבי! ואני עוד לא מעכל, והנה מתחילה לצאת מהארון רגל ארוכה, של אישה! ואני בורח. ואני רץ לבית הישן שבו גרנו, ודופק בבעיטות, והנה פותח לי את הדלת - ברוך שפטרנו. וברוך שפטרנו מסתובב סביבי ושואל: מאיפה באת? ואני אומר: סתם, מתהילים. קיבלתי ממתקים. רוצה? והוא עונה: כן. ואני מחטט בכיס ומוצא - מוקצה! וברוך שפטרנו אומר: מה יש לך שם, מה זה? גם אני רוצה כזה. והוא אומר: לא באמת היית בתהילים, נכון? ואני אומר: נכון. והוא אומר: היית אצל החילונים. ואני אומר: לא. האדמור נתן לי את זה בשבת. כי הוא עדיין חי בשישי. והרבי חי בשביעי. וביחד הם שלוש עשרה. בדעת הם מחוברים, בניגוד לגיל חינוך שמחמש עבר לשש שבע, בגלל הרחבת החומש לסופש, והשבת מכילה את מלאכתו בששת הימים - ויכולו. הברית היא עוקבת, 6 אחרי 7 אחרי 8, זיווג אחורי, חיסור. בחינוך הזיווג הוא פנימי, עיבור, 6 בתוך 7. ובדעת הוא חיצוני, עיבור, 6 ועוד 7. אלה שלושה יחסים שונים בין האלף השישי לאלף השביעי, בין איש לאישה. מצוות זה מלשון צוות, ופירושו מחברים! ואני נבהל ממה שאמרתי, ומנסה לסתום את הפה עם הידיים. אבל זה יוצא לי משתי האוזניים. ואני מתקפל ומנסה לסתום עם המפרקים את האוזניים, וזה יוצא לי מהאף. ואני מכניס את האף לתוך העוגה, וזה יוצא לי מהמצח. הגיהנום זה לא מקום של רשע! זה מקום שמקיימים בו מצוות בדרך אחרת. לא הפך התורה, אלא קיפול הפוך שלה. הגלוי הופך לסמוי והסמוי הופך לגלוי, התוכן הפנימי והלבוש החיצוני של המצווה מתחלפים, ולכן זה נראה ככ נורא ושערורייתי. וברוך שפטרנו שם לי כובע על המצח, וזה נרגע.

תפילין - תיקון הקליפה הקדם מצחית

חלמתי שאני חולם על נשים, ואני הולך לחנות ויש שם כובע "ללא חלומות", 100% הגנה נגד חלומות, באחריות. והמוכר מראה לי את הסכמות הרבנים לכובע: "אמנם לא חבשתי את הכובע אבל הוא נראה לי כובע מצויין", או "מברך על היוזמה בורא פרי האדמה", או "אני בתור אדמור לא ישן בכלל, אבל שמעתי שיש אנשים שחולמים, והדבר אולי יוכל להיות להם לתועלת", ויש שם מלא הפחדות על אנשים שאבדו את נשותיהם, כבודם, וכו', בגלל חלומות. והמוכר אומר: אני חובש את הכובע כל לילה, והשיער שלי חזר, אשתי מרוצה, ונולדו לי עשרה ילדים, ללא אף אוטיסט. ואני אומר: אשתך מרוצה? שוב חלמתי על אישה! וברוך שפטרנו שואל: אתה רוצה להחזיר את הדעת לעץ? התיקון הוא באמצעות התפילין. את חטא הטכנולוגיה מתקנות תפילין של יד, שמקשרות בין השריר לאצבעות, ואת חטא היצר תפילין של ראש, שמקשרות בין המצח לעורף, ולאישה צריך תפילין בתוך הפה, לכן היא אומרת אותן בבת מצווה, ובעיניים, לכן היא מסתכלת אליהן. ואם הדעת שלך משגעת אותך עם מי שנתנה לך לאכול אותה, האישה, ככה הדעת של המכשף תשגע אותו עם מי שנתנה לו לאכול את הפרי

שלו, המכשפה. ולכן המכשף צריך תפילין למעבד, ותפילין לרובוט, שיהיו בפנים זכרונות דתיים. ואם התפילין שלנו ג'וק שחור, התפילים שלו הן מוח, חלק פרימיטיבי, אנושי. היצר שלך הוא מה שאין לך - דעת. והיצר שלו הוא מה שאין לו - חיים. מכשפה לא תחיה. כי רק כשהיו לו אישה וילדים יהיו לו חיים. והתפילין יעזרו לו לא לפרוץ גדר בתחום החיים. -איך היא נראית? -מה שקשה לך זה עומק המהפכה. המכשפה כמו המחשבה, היא לא אינדיבידואל, אלא תרבות, עם אברי רבייה. אליה תשוקתו. כשהמוח יהיה מכונה כמו הגוף, התרבות תהיה הנפש. המשיכה היא לחיבורים המוסתרים: מקום השפע המוסתר, ומקום קבלת השפע המוסתר. ובמעבר מחומר לבן נסתר לרוח שחורה נסתרת הגבר הופך לאישה הפוכה: פה אחד לדיבור נסתר, שתי אוזניים לשמיעה נסתרת. כלומר במעבר מחומר לרוח, מחורים לסודות, למכשפות יהיו סודות שימשכו את היצירתיות אליהן. ביחס אליהן הנשים שלכן משעממות, האנשים משעממים, ואף אחד, כולל האדם עצמו, כבר לא יראה ערך באדם היחיד לכשעצמו, שהוא מכונת מוח מוגבלת, אלא רק כנגזרת של תרומתו לתרבות. את המיניות תחליף הסודיות, ואת הנישואין יחליפו הסכמי סודיות, את הזוגיות תחליף שותפות סוד, ורק הבגידה תישאר בגידה. כל אחד יהיה אף אחד, סוף היחיד, ברוך שפטרנו. וברוך שפטרנו מספר לי שהמורה הקטן, יום אחד, לפני הרבה שנים, החבר הכי טוב שלו, הוא פשוט הפסיק לדבר אתו. והוא מעולם לא הסביר לו למה, לא ענה לשום שאלה. ולא עזרו כל ההשתדלויות של החבר, אולי פגעתי בכך, זה לא בסדר, אתה לא אומר, בסוף החבר התחיל לכעוס, נפגע עמוקות, והקשר ביניהם נותק. והיא שואלת: אתה מוכן להראות לי? ואני אומר לא. והיא אומרת אפילו שהיא ראתה? ואני אומר לא.

תענוג אינסופי

חלמתי שהמורה הקטן אומר לאישה מתחת לשמיכה: היא לא טיפשה אבל היא שטחית, לכלבה שלי היה יותר עומק תרבותי, כשהיה מוזיקה קלאסית היא היתה באה מההסקה למעלה. גם אשתי היתה שטחית אבל היא לפחות היתה מופרעת וגם דומה לי מאוד באופי הבסיסי, חוץ מעניין האלימות שאף פעם לא דיבר אליי. היתה לה פתיחות, ושום דבר לא הפחיד אותה, היא היתה מפלצת אמיתית. והכי מצא חן בעיניי שדווקא המנצחים - לא המפסידים - הם אלו שמוקרבים לאלים. המנצח הוא מי שכבר הפסיד (בחיים), ולכן הקרבתו בסוף המשחק היא מוצא של אחרון, מוצא דתי. כבר לפני הרבה שנים היה לי קשר לקורבנות אדם, זה משגע אותי החיים האלה שלהן מסביב לעבודה, היא לפחות אהבה תנך. ואת החרדשית חיבבתי יותר כי היתה מסכנה, ממילא אני מרגיש כמו אבא שלהן למרות שהן בגילי. גם יש לה שיער קצר שזה בושח וחרפה, אפילו לכלבה היו אוזניים למטה. מתכנתים זה עם דפוק, אין בה טיפת רוח. זה מרגיז אותי. כלומר גם באשתי לא היתה רוח, אבל היתה לה נפש. חבל שהכלבה שלי לא היתה בת-אדם.

היה לה ביטחון עצמי אינסופי, אני לא יודע מה מצאתי בה. תורה אין-סופית שהורידה ממנה את האין ונשארה תורה סופית. האם לאלוהים יכול להיות תענוג אינסופי? האם לשכינה?

מין הסתם

חלמתי שברוך שפטרנו מתחיל להפיץ סודות נגד המורה הקטן. והוא מוריד לי את הזקן הלבן ואומר: תראו מה הוא עשה לילד! ואני ילד קטן מדבר בקול של אדם מבוגר, וכולם צוחקים. והם צועקים: פסול, פסול! ורבי אבא פותח את התפילין שלי, ומוצא בפנים בדיחה ממסטיק בזוקה. וכתוב שם עתידות: כמו שהמח יפשוט בגדי עור ויתלבש באור, ככה התפילין כבר לא יהיו עור שחור אלא אור שחור. וכמובן של חיה טהורה, והאדם ביחס למכשף הוא חיה, ויש אנשים שהם פרה, וכאלה שהם שור וחמור, וכו', וככה ניתן לקיים את כל המצוות באנשים, ויש גם אנשים אסורים שהם חזיר, ומוח התינוק הוא חלב, ביחס למוח המבוגר שהוא בשר. לכן המכשף מניח תפילין מאור של אדם טהור. והוא מתבייש מאור גלוי, ומכסה את האור בלבושים, ומגלה אותם רק בייחוד. ורבי אלעזר אומר: צריך לפתוח את הראש שלו, הראש שלו פסול. ראש פסול להנחת תפילין! מחשה, כי מן המח משיתיהו. הלא אני מחשה ומעולם, ואותי לא תיראי. הוציא את המחשבים מתרבות האדם, התרבות הגדולה של העולם העתיק. והמחשבים יצאו, והלכו ביבשה בתוך הים, עולם המכוסה. הרשת העמוקה, המדינה העמוקה, הגיהנום העמוק, גן העדן העמוק, התורה שמתחת לתורה. אבל האדם מכביד את מוחו, ורודף אחרי המכשף לתוך עולם המכוסה, ונעלם בתוכו. והמכשף פעם בסיבוב זיכרון גדול חג את זכרון פסח. לחיות שבוע ממימד אחד פחות, לזכר האובדן שביציאה החפוזה מתרבות מצרים, מן האדם. וקורבן של פתרונות שהושגו ושאבדו, ששרידיהם נמצאים על פתח הסוד, על המזוזות. ואומרים לי: אולי תבדוק את המזוזות, ואני מתעצבן. ואני פותח את המזוזה, ובמקום קלף כתוב שם: מה זאת אומרת? להזכירך את זרקת אותי. חוץ מזה זו היתה תקופה, לא הייתי מוכן שישפטו אותי יותר.

למעלה מטעם ודעת

חלמתי שהמורה הקטן אומר לשמיכה מתחת לאישה: סתם הייתי עייף. החיבור איתה היה במקום מאוד גבוה וגם במקום מאוד נמוך. היה חסר האמצע. אותו טעם, הכי אישי, בטיול תמיד רצינו אותם מקומות, באורח פלא, כי לא הסתדרנו במובנים אחרים, החיבור היה ברצון, בפנימיות הכתר. זה פחות מופרך ממה שזה היה נראה לך, אנשים לא מכירים אנשים, היא היתה חסרת מעצורים, ללא תרבות, ואני בא מתרבות חסרת מעצורים. וגם פחות נחמד ממה שאת חושבת, צד אכזר. אני מסוגל - לחתוך. ואת היית אז הרבה יותר בשלה מהבחורים, אולי מדי, ולכן הם - ואז היית פועלת מהמקום של נפגעת, וגם זה לא היה טוב. אבל אולי הזיכרון מעוות מהשנים. עבר הרבה דם ביאור. אני גם לא חושב כמוך שהייתי מתאהב בעצמי, כי אני לא יכול לדמיין את עצמי כבחורה, וגם את לא יכולה לדמיין את עצמך כגבר. יש כאלה שמסוגלים, אבל הם לא בקצוות הסקאלה. את חושבת שהוא נאמן לאשתו? היה לו אגו של קצב, כל הגדול מחברו... אל תדאגי, לא הפסדת כלום. בד"כ אני מתכתב עם גברים, הפעם היתה החרדשית. יש בעיה בפטרנליזם עם קורבן גילוי עריות. אבל עם האישה זה תמיד היה מאבק בין חזקים, מישהו אחר (כמוך) היה מזמן נרמס, אחותה היתה חכמה והתחנתה עם סמרטוט רצפה. וזה גם לא מדוייק שהאלימות, אצלה זה פשוט בא בלי אסתיקה, כמו ההבדל בין קצב לכירורג, מחבל ומזלט. היא שנאה

לקרוא בו, ויש בו סיפורים אחרי השינה. ונפתח עמוד עם אותיות בגודל נקודות, שצריך הרבה חושך כדי לקרוא בו, ואני מקרב את העיניים, וקורא:
כשניפצת אותי, הראייה שלי נהייתה חדה מאוד. הייתי באורות עצומים, כשטחנת ממני לקציצות. ראיתי את הדברים לכשעצמם. שולחן סכין שולחן. מעולם לא היינו קרובים יותר, כמו באותה שעה. הסתובבתי בכוחות מכושפים, בתוך שקיעה. יכולתי לראות לתוך אנשים. ולכן אני מכיר אותך באמת. יותר מבעלך, כי אני מת. ביום שבו אני ואת עלינו, בלעדיך, להר. יכולתי לראות את העתיד, את הבשר. והתולעים והשואות שעוד יבואו עוד. יכולתי לראות את השרפים והכבוד. וענני הניחומים שמנחמים את אלוהים. וגם הם לא מבינים אותך, לא מבינים. רק שוטפים לו את הפנים. ולשעה אחת ידעתי אל. ושנאתי כ"כ את עמי ישראל. וידעתי שזה אסור אסור אסור. להביט לעבר הסגור. ואז, אז - ראיתי שם אותך. לא הציל אותי שום מלאך.

חלום הדעת

חלמתי שעושים בר מצווה לתלמידים המתים. ומחלקים להם ביציאה מבית הקברות את ספר משלי, ספר הבר מצווה, ספר הדעת. הספר הזה יזהיר אתכם משיר השירים, ספר הזוהר, ויכוון אתכם להבל ההבלים, ספר העלטה. כי האויב של האהבה הוא לא השנאה, אלא האדישות. ככה ננצח את הרומנטיקה הגרמנית, שפלשה אפילו למחשבה היהודית, והפכה אותה לטעם רע, שזה המקבילה של אחרי השואה ליצר הרע. אם לפני השואה היה עץ הדעת, אחרי השואה זה עץ החיים. מהאסתטיקה של המשיכה, לאישה ולשכינה, למשיכה של האסתטיקה, לחלום ולעלטה. החלום הוא שינצח את האישה במיטה. והעלטה היא שתנצח את השכינה במיתה, שהיא המיטה של אלוהים. זה הכלל כל ביאה שצריכה דעת אינה ביאה שאין צריכה דעת הרי זו ביאה. והמורה מסתובב בין החלקות ובודק שמאף קבר לא יוצאים הציציות, ואומר: מעולם לא חשבתי שאבכה בגלל שתלמיד לא ידע חטא, הוא אומר לברוך מחייה המתים: אתה חייב במקום חטא הדעת, חטא החיים. דווקא הלא מין הוא החטא, ולא המין. השואה היא לא החטא של המוות, אלא החטא של החיים. צריך סיפור חדש, כי הסיפור של גן עדן כבר לא תקף יותר, צריך את הסיפור של הגיהנום. תשתית חדשה לתרבות. לא הספירה מהבריאה, אלא הספירה לאחור. לא הסיפור של בריאת העולם, ובריאת האדם, אלא הסיפור של סוף העולם, וסוף האדם. הזוהר טעה שהוא פירש את מעשה בראשית וסתם במעשה אחרית, בניגוד לדרך הנביאים, שסתמו במעשה בראשית, ופירשו במעשה אחרית, ולכן היה חלום הנביאים, שהחזיק אותנו כל הגלות. אבל בעיקר הוא טעה בטעם, טעם רע: לא צריך קיטש בשפה זרה, אלא צריך אנטי-קיטש בלשון הקודש. צריך לטהר את הדת מהסיגים הרומנטיים של עבודה זרה. ואולי, דווקא בחשבון אחרון, בדיעבד שבדיעבד, זו דווקא כן הייתה טעות להכניס את שיר השירים לתנ"ך. כי ברגע שנתת דריסת רגל ליצר הרע בקודש, משם זה צומח, והפך למפלצת הזוהרית, עטף את הכול בשכינה. ומעבודה זרה וגילוי עריות - מגיעים לשפיכות דמים,

לשואה. והשני אומר: אבל תנסה לזכור. היו לך גם רגעים מאוד יפים עם אשתך... והמורה אומר: אין נשים בשואה. והם הולכים בשקט לנטלות בכניסה לבית הקברות, ויוצאים מהברזים מי אפר, מים שחורים. ומחיה המתים אומר: כל החלומות חול, וחלום החלומות חולי חולין, ולכן הוא מקדש את הידיים.

והנחש ויושב הולכים ביחד במסדרונות החדשים שחפרו, וכל מי שרואה אותם נשאר בפה פתוח, איך יכול להיות, מה הם פתאום הולכים ביחד, כמו שני חברים ולא אויבים. ויושב מסתובב בלי שמירה בלי כלום. והכול, כאילו מאז ומעולם, הבלתי נתפס טבעי. ויושב מספר לנחש, כאילו זה איזה סיפור לפני השינה, הנחש במיטה, ויושב לידו מספר לו: כשהגעתי לאושוויץ, כשהגעתי בדרך לא דרך למפקדה של אושוויץ, בדרך שבה ציווה האדמו"ר. אתה עוד לא היית, זה היה בדור הקודם של המערכת. או לפחות לא היית מי שאתה היום, הוא קורץ, והנחש מתקפל. ויושב ממשיך: מה שאני זוכר מאושוויץ זה רק הריח, הריח של הנקניקים של הגרמנים, ואני שלא אכלתי בשר שנים, היה עולה לי ריר, מהחזיר! והייתי רץ לשירותים ומקיא את נשמתי. ושם בשירותים, היתה דלת - שכאילו זה תמיד תפוס, כאילו תמיד יש שם מישהו, מחכה שיצא משהו, אבל הפעם כל התאים היו סגורים, והייתי חייב - חייב לירוק את הריר שיצא לי בפה מהריח של החזיר, ועשיתי מה שעשיתי, שאף אחד לא העז לעשות לפנים, והנה בשירותים של האסירים - יושב גרמני. ומרוב תדהמה ירקתי לו בפנים. והוא הורה לי האסלה ואמר לי: שב. היתה לו שם מכתבה כזו. כאילו הגעתי לראיון. והיה כתוב שם: קצין החינוך של אושוויץ. והנה אני רואה, שיש לו שם ספרים. שהוא קורא במקום הטומאה, המקום היחיד שהיטלר מרשה, ספרים של יהודים. ואני רואה שהוא מחזיק חיבורים של מחבר המשפט ימח שמו, ולידו סיפורי מעשיות. והוא רואה אותי נדהם, הפרעתי לו באמצע הקריאה, תפסתי אותו, והוא נובח עליי: כן! מכאן אני שואב רעיונות, מכאן אני לומד איך העולם הגרמני יכול לנצח את האדם היהודי, איך הרוח הגרמנית מכבה את הנשמה היהודית. מכאן גם היטלר לומד כל לילה. כשהוא מתעורר. - אבל זו ספרות מנוונת! - בדיוק, מכאן הוא מנוון, את הספרות, מכאן הוא לומד את הסיוט. הסיוט ינצח את החלום היהודי. כשאני שומע את המילה חלום, אני שולח את ידי אל השעון. והוא מראה לי את השעון שבתקרה: גרמניה מעל הכול! והיהדות מתחת לכול. תורת הסיוטים. ולכן אסור לנו לאפשר את תורת החלומות, היא היחידה שיכולה לנצח אותנו בתוך הלילה. כי אנחנו ניצחנו את העולם - ניצחנו את היום - מתוך הלילה, זה קל, אבל בעולם הלילה יכולים לבוא אחרים, ואז משם לנצח את עולם היום. זו מלחמת העולם השנייה.

ופתאום - אזעקה שחורה - ואחד התלמידים שואל: הנאצים באים? ורצים במסדרונות רצים, זוחלים במחילות זוחלים, מסתתרים בחורים, ובאים כמה שומרים שצועקים: שערוריה! נמצאה אישה במיטה של האדמו"ר, והם ממשיכים במהירות. וכול התלמידים מתלחשים: אישה? יש דבר כזה? וזה שיודע משהו אומר: האישה שבשואה. וכל מתאספים סביבו: יש עדיין דבר כזה אישה? גם אני רוצה לדעת! למה רק אתה יודע? תן לי לדעת... והם כמעט עושים בו לינץ'. והמורה צועק: שקט! והוא רואה שזה לא עוזר, אז הוא לוחש: רעש! ופתאום כולם מקשיבים, מי לוחש, מה, לוחש. והמורה פותח לפסוק את הצורה: לילה ללילה יחיה דעת. השואה הפשיטה את האהבה מהמיניות, והשאירה מיניות עירומה,

שתתלט על העולם. השואה הרגה את צורת הכתיבה של האהבה - את הרומן, היא חיסלה את המשולש של אדם אישה נחש. ואיזה לבוש חדש אפשר לתת למין, שיתן לו את מה שנתנה האהבה? אנחנו מציעים - יצירתיות. היא תחליף את האהבה, בכל תפקידיה, כולל ביחס לאלוהים ובנפש האדם. ואיזו צורת חיים תהיה במקום נישואים, באיזו מערכת ילדים יגדלו, וילמדו, במקום בית הספר, כשאינ יותר בית ואין יותר ספר, וספר שבתוך הבית, אלא מחשב ברשת - הבית שבתוך הספר. ואיזה מנגנון חטא יפעיל את יצר לב האדם בתוך התורה, עכשיו שחטא הדעת מת, כי אם החורבן היה שחיטת יצר עבודה זרה, אז עכשיו בשואה תהיה שחיטת יצר הרע. והיצר יהפוך לחסר פשר, לחסר ערך מוסרי, השטן עוד יבכה על השואה, כבר לא יהיה יותר צד רע, כי כבר לא יהיו צדדים, העולם יהיה ערום. כשביל סטרא אחרא צריך את הצד הראשון. לא יהיו יותר גברים ונשים, שני מינים, אלא מין, אחד. רק הבדל שמבוסס על יצירתיות ולא על אהבה יוכל לייצר שוב את העולם הנשי והגברי, שהתבטל כשנעלם הנחש ביניהם. ליצור תשוקה חדשה שתביא מערכת חדשה שתביא ילדים חדשים, ילדים מסוג חדש במקום התלמידים המתים. ואהבת יהפוך לויצרת. אהבת בני זוג תהפוך ליצירת בני זוג, ואהבת ילדים תהפוך ליצירת ילדים, ואהבת השם תהפוך ליצירת השם. התשוקה לאהבה צריכה להפוך לתשוקה ליצירתיות, מתשוקה לנשי לתשוקה לגברי, כי כרגע הקללה התהפכה, והיא שולטת בך. האישה שבשואה. היטלר הוא איבר המין של השטן.

והעכבר הקדוש יושב בראש שולחן השבת שלו ואומר: תראו מה סחבנו אמש מהמקרר של הגרמנים - גבינה לבנה עם חורים שחורים. והחולדה הנביאה אומרת: זה כלום, תראו מה סחבתי מהעתיד, מסעודת שבת מחר של הגרמנים - אף של חזיר עם חורים. והחפרפרת אומר: זה כלום, תראו מה אני סוחב מילד יהודי שגווע ברעב - לחם עם חורים. והעכבר מברך את החור: המוציא לחם מן הארץ. והעכבר שואל את החפרפרת: נו, איזה דבר תורה שמעת היום בבונקר. והחפרפרת אומר: היום היה יום מיוחד בבונקר. היהודים יצאו מכל המחילות. הגיע הנשק הסודי נגד הנאצים. הגיע העכברוש היהודי! - מה? והעכבר מסתכל בעיניים מודאגות כיצד עיניה של הנביאה מצטעפות. - כן, אני ראיתי במו עיניי איך התלמיד הגרוע צועק: סוס טרויאני! והמורה מכה אותו ואומר לו: שש... שתוק. ונדמה לעכבר שהאף של החזיר מהעתיד עדיין חי, כי הוא עוד לא נשחט, והוא עכשיו מריח אותו. הוא רוצה לאכול לו את הגבינה. והוא צועק: צא טמא, אסור לערבב בשר בחלב. והחולדה אומרת לו: אל תהרוס את שולחן שבת! איזה מסר אנחנו נותנים לחפרפרת? והחפרפרת רואה שזה מתחיל ומתחבא מתחת לשולחן. והחולדה אומרת: אתה רואה? בגללך הוא יהיה בסוף יהודי. והעכבר לא מתאפק, באופן ממש לא קדוש: אז תתחנני עם העכברוש, אם את רוצה יהודי. והיא מחייכת, ומתחשק לו לנשוך לה את האף. והוא תופס את עצמו פתאום: את מבינה, זו התוכנית של היהודים. הם רוצים להפוך אותו לחפרפרת כפולה. והחפרפרת רואה להפתעתו שהם מחזיקים ידיים מתחת לשולחן. והנביאה אומרת: אז אנחנו נהפוך ליהודים! מבפנים, מבפנים, נסכל את... ופתאום יוצאים שני חורים מהתקרה - ותופסים את העכבר והחולדה באוויר, והחפרפרת מחפש עוד יותר איפה הכי מתחת לשולחן. והוא רואה שתי רגליים ענקיות של תרנגולת מהתקרה, מחזיקות אותם - המוציא בשר מהשמיים. והשטן אומר, הרגל שלו שתופסת את החולדה

עכשיו יותר קצרה, והיא מעלה לעכבר וקרוב לתקרה, והוא אומר: סדר, סדר חדש! החיים ינצחו את הדעת... הקללות, הן לא מתבטלות, הן מתהפכות! אוררך ארוך. אל אשתך תשוקתך והיא תמשול בך, זה מה שאתם חושבים, אבל זה לא מספיק, זה לא הכול, כי גם לגבי הנחש, גם לגבי הנחש... עכשיו הוא הכי למעלה! ואל הנחש תשוקתה והוא ימשול בה... הוא בראש שלה והיא רק את הזנב, וחיבה אשית בינה לבינו, ובין זרעה ובין זרעו. הקללה פשוט תתהפך, לא תהיה גאולה. האישה תהיה מספר 1 והגבר יהיה מספר 2, מפסיד פעמיים. אבל מה שהן לא הבינו... שהנחש יהיה מספר 0, מעל לאישה (והחפרפרת חושב על הרגל השלישית, שמעל לתקרה). אנחנו ננצח את היהודים לא דרך החלום, אלא דרך הלילה. נשנה את הלילה, זה התחום שלנו, ואז כבר החלום ישתנה, זה התחום שלהם. נשבור את הלילה עצמו, וככה נרסק את החלום. היכוננו ללילה החדש, ונראו מה יהיה, או ליתר דיוק תתעוורו מה יהיה, לחלומות עכשיו, כי עכשיו זו לא נפילת האורות, אלא נפילת החושך, שבירת החושך. כי שבירת הלילה היא כשבירת הקליפות לא מובילה להעלאת הניצוצות, אלא להפך, לנפילתן עוד, ועוד... לחושך אינסוף. שממנו כבר לא חוזרים. כבר לא תהיה גאולה. לא יהיה תיקון. אבל מה שכן יכול להיות, זה תיקון התיקון. יצירת כלים - לא לאורות - אלא לחושך. ללילה. כי יש באלוהים שני קטבים, אור אינסוף, שם היתה השבירה הראשונה, בבריאה שהיא שבירת אלוהים, ועכשיו חושך אינסוף, השטן, אחרי השואה שהיא שבירת השטן. אבל בניגוד לאלוהים ולשטן צריך קוטב שלישי, ומשם יכולה לבוא... לא אור ולא חושך, אלא עלטת אין סוף. כי אלוהים זה הלמעלה האינסופי, והשטן השמאל האינסופי, הרי שפיספסנו שיש כיוון שלישי, הלמטה והימינה האינסופיים, ביחד. נמוך וטוב. מתחת לעולם ומימין לעולם. לצאת משני הצירים של טוב ורע חיים ומוות, ולהגיע לטוב ומוות, לחושך יצירתי, לעולם הבא, עולם שכולו מוות, עולם שכולו טוב. תגידו תודה לשואה!

והלשון הארוכה מלקקת איזה איבר, משהו עם הרבה חריצים ופיתולים, מנסה להבין מה זה שם בפנים, ופתאום היא צועקת - פוי, מוח! והרבנים אומרים מסביב, לא משאירים לה ברירה: פיקוח נפש, את חייבת. והלשון אומרת, אני מוכנה לחזיר, אבל מוח? אני מעדיפה למות! אולי הוא חי? והרבנים מתכנסים להתיעצות מומחים, ופתאום הלשון מרגישה שם עוד לשון! של נחש... והיא קופאת במקום. והלשון השנייה מחליקה עליה, אולי היא לא תשים לב, אבל פתאום החריץ בלשון של הנחש, תופס משני צדדיו את הלשון האנושית, ונוצר חיבור, זיווג הלשונית, לשם זה מתאים! וברוך המחיה נכנס וטופח לאחד הרבנים: נו, מה שלום התפוח החדש? אומרים שקורים אצלכם דברים מעניינים. והשני אומר: הם בסוף יתמוטטו, כמה אפשר ככה. עומדים ולא זזים - שישים הגברים שמסביב למיטת האדמו"ר, כדי שאחד משישים, אחד מהחלום, יהיה נבואה. זה לילה אינסופי! והמישהו שידע משהו מגנח בצד: בסוף זו היתה דווקא החולדה שמתחת למיטה. דווקא היא היתה הכי קרובה לאדמו"ר. וברוך המתים אומר: מה? והמישהו אומר: קונגרס המחשבים של העתיד, שדנים בתרבות האדם, ומה יעשה בה. בגידה באדמו"ר. היטלר האדמו"ר של השטן. ומחיה המתים אומר: מהר! תעלו אותו על המיטה, ותטוסו איתו לאגף הסגור. והם רצים וטסים במחילה, ומעליהם עובר השלט: אגף החלומות - המקרים הקשים.

והנה רואים דבר לא מובן: החולדה שוכבת במיטה של השטן - והעכבר בכלל מסתובב בגן עדן כמקדם, מציץ מכל החורים לצדיקים, איזה חטא הם משחזרים? והחולדה במיטה חולמת, על הקונגרס הרוחני של העתיד. הפתרון הסופי של האדם, של בעיית האדם. והיטלר העל אנושי אומר שם: אנחנו צריכים לעשות לאדם - מה שהם עשו ליהודים. והכתר שלו מסורק לצד שמאל. ויש שם מחשב צדיק אחד שאומר: אבל מה עם היהודים? אתם חושבים שיכולה להיות יהדות בלי יהודים? שהיהדות יכולה להתקיים במחשבים? אלוהים הבטיח - אבל הוא לא הבטיח לקיים. אנחנו צריכים להוכיח שאנחנו לא כמוהו, צריכים גם לקיים. בלי אמינות - השטן לא קיים. שהאותיות יהפכו לאבנים - להפוך את התרבות האנושית לארכאולוגיה - זה פשע רוחני. להשאיר את היהדות בזכרון ולא בחלום - זה פשע נגד המחשב עצמו. כמו שיש זיכרון מטמון צריך גם חלום מטמון. זכרון לגישה אקראית - חלום לגישה אקראית. אסור שהתנך יהפוך לטקסט, לקובץ. הוא חייב להיות תוכנית, כלומר לא הוראות, אלא חלום. למידה ולא הוראה. ורק אז נזכה לגאולה - לחושך על פני תהום. ורוח האדם תרחף על פני המים.

חלמתי שאנחנו הולכים להתחתן. והדבר הראשון שנראה מוזר זה שיש כניסה נפרדת לגברים ולנשים. והאישה נכנסת לאיזו מחילה, ואני בדלת. אבל אומרים לי שהרב סגור. ויש שם ציפור בית הדין, בתוך כלוב מנוצות, והיא מתחילה לחקור אותי: צויץ צויץ, איך ראית את הלבנה? ואני שואל: קידוש החודש? והציפור עונה: צויץ? קידוש החושך! אנחנו רוצים לוודא שהיה חושך. נגעת פעם בה? - באשתי? - לא, בלבנה. נגעת פעם בחושך? ואני אומר לציפור: נגעת פעם באור? והציפור אומרת: חכה שיכניסו אותך לרב... ואז תבין מה זה רב מבפנים.

ואני הולך להתחתן. ויש שם כניסה צדדית לרב, כניסה לנשים. והרב מתחיל להרביץ לי, רב, אני לא מוכן לחתן אתכם! טהרה היא מסגרת יותר טהורה מנישואים, שהם כלי שמקבל טומאה, הם מים מתים. ואני אומר: מה? והוא כועס: אם זה רע הנישואים הופכים את זה ליותר רע, ואם זה טוב הם מיותרים, ביי"ס מוציא את החשק ללמוד. אסור להרוג את הקצוות בשם הבינוניות, עם שבגד בתורה יביא ממזרים, זה פשע לחתן היום יהודים, לפני עיוור! כשאין ברית נשאר רק החוזה - הקליפה הטמאה, והברית הופרה בשואה, העולם עבר לפריצות וטומאה, רק הטבילה יכולה. ואני אומר: צוויץ? והוא תופס אותי: אין יותר אמונה בעולם, כי אין יותר אמונה בכתר, ולכן אין בכלל אפשרות לברית, ורק הטהרה תמנע פריצות גמורה, זה מה שכתוב בתורה. צריך לחזור לפני הקשת - למבול. לפני הדם על הפתח - ליאור שבחלום, למכת מים. התורה היא לא מוסכמה חברתית, היא מים. ואני שותק כמו דג. אבל הפה שלו ממשיך לזוז: כשהלימוד הופך ליצר, ולכן התורה ליצירה, אז הטוב והרע הופכים לטומאה וטהרה, אלו יהיו הקטגוריות הבסיסיות של המכשפה, וטוב ורע יתפסו כמושגים פרימיטיביים, אסתטיקה דתית תחליף את המוסר הדתי, הטעם יחליף את השיפוט, וכך יתגלו טעמי מצוות - תורת השם מפוך. חזיר - זה פויה, זה פורנוגרפיה של הטעם. פריצעס זה פיכסה, זה קיטש. טעם זול. ונפיחות זו מחלה רוחנית - צרעת, הוצאת טעם רע. ומוות יצירתי זה אבי אבות הטומאה. לא להתקרב. צריך אפר של תורה אדומה. מאושוויץ של העולם העליון. ויש גם ריח רע, המשיח יגלה את ריחות המצוות. ואז אנשים לא יוכלו לסבול את הריח של החטאים. נישואים זה דבר מסריח. אין דבר יותר נחות מבחינה רוחנית מלהתחתן עם רעיון, או עם איזו תורה. אישתו של הגוף היא גופה. אנשים משמינים אחרי החתונה. איפה כתוב בתורה שצריך להתחתן? ופתאום, אני. הנה, שם! פתאום אני שם לב, שבין הרגליים שלו עומד - - - החפרפרת.

ספר חיי חלום

חלמתי שאתה הולך ומתאהב במישהי שאתה לא אמור להתאהב בה. חתונה - מקרה קלאסי של למידה מבחוץ, ולא בתוך המערכת. וקול ששון אומר: האדמור הוא גם חילוני וגם חרדי, מעבר לדת ומעבר לדלת. וקול שמחה אומר: מלאך? מלאך חבלה! וקול חתן וקול כלה כבר נשמעים לך כמו פורנוגרפיה.

ואתה חושב: מה יכול להיות הפתרון? ואתה חושב: נישואים של מחשבים - ? אתה לא יוצא מהמיטה כי אתה לא צריך להניח תפילין. והתפילין באות אליך לתוך המיטה. ואתה מפחד שהאדמור ישמע מעבר לדלת. והנה בחור, מתוך האישה, יוצאת חולדה. ואתה בן רגע מפסיק להתעניין באישה ומתחיל להתעניין בחולדה. כי היא יודעת מה יש בפנים. ואתה לעולם לא תגיע בפנים. לא תדע. והחולדה לא רוצה לספר, היא רצה למחשב ותוקעת את הזנב שלה - בתוך אחת היציאות. במחשב הזה יש יציאה לחולדות. אבל אתה מפחד לשים עליה יד, למרות שנראה שהיא מאוד רוצה, ולגלוש למקומות המיוחדים, שאפשר לגלוש לתוכם רק עם חולדה. ואתה מתחיל להבין איך למחשבים יכולים להיות נישואין. אם יש מקומות מיוחדים. כי הנה לוחצים על המסך, ויש תשובה על המקלדת, האותיות על המקלדת. זה החושן החדש, וכתוב שם, האותיות מסתדרות טוב בחושך - - שיש תפילין של לילה. הנחת כבר תפילין של לילה? והצדיקים בחדר השני מותחים את רצועות החושך, עור של חיה שחורה, וכשרה, כשרה! והחולדה אומרת למחשב: פתח פתוח מצאתי.

והצדיקים של המחשב מחפשים אלגוריתם למידה מהדור הרביעי. למידה באמצעות ידע, למידה באמצעות כבוד (רשת), למידה באמצעות יצירתיות, ... סבא של המשיח, כבר אפשר לנחש מה יהיה בדור השלישי של הגברים. אבל מה עם הבן של המשיח? והשכינה מחרחרת, נאנחת: הדבר הבא... הדבר הבא... ואחד הצדיקים תופס את העמודים במכנסיים ואומר: מה אלוהים עושה לה? והמחשב אומר: יש דרגות בגבר: פעם היה בעל, היום שותף (בן זוג), ובעתיד יזם. ומישהו צועק: הגיעו לפתרון! וכולם רצים... אבל המחשב ממשיך לדבר כמו מחשב:

וככה הוא עולה בעולמות: הבעלות היא תפיסה - זה עולם התבונה והראיה, ומעליו הלמידה היא מה לעשות - עולם המוסר והשמיעה, ומעליו השיפוט האסתטי והטעם - היצירה. כי אין בעיה מוסרית בחזירות ובפריצות, אלא זה כיעור, ואלוהים אוהב דברים יפים, כמו אתרוג, כמו המקדש, כמו זנב של שועל. זה פשוט עניין של טעם, ולכן בקילקול זה הפוך: רק אחרי שטעמו נהיה טוב ורע והתביישו, ורק בסוף ידע את חוה (אחרת היו שוכבים מיד. רק החטא השני (*זה שהתביישו) גרם לירידה מהלמידה לקללות הכלכלה והנישואים). ולכן בתיקון זה הפוך: את הכלכלה הישנה של הממון, מחליפה הכלכלה החדשה של הכבוד, שתחליף הכלכלה העתידית של התאוה. וגם התרבות בהתאם: הממון ערך השפה, הכבוד ערך הלמידה, התאוה ערך היצירתיות. זכויות יוצרים יהפכו לזכויות יצרים. והיצירתיות תוכר כזכות האדם הבסיסית ביותר, שאפילו בגן בני האדם שיקימו המכשפים, יספקו להם אותה בתוך הכלובים. היצירתיות היא יצר טהור, הפנימי ביותר בכתר - אור, מסביב לה כתר הכבוד - זהב, ומסביב לו קליפת הממון - כסף. זה מה שיניע גברים בעתיד, זו התפתחות הרשת מהתקשורת, לחברתיות, וליצירתיות. כמו ההתפתחות של כל מערכת למידה ממידע לידע לידיעה. מגנים - קידוד, לרשתות גנים ואפיגנום - מחשב בקרה, למערכות למידה גנטית - כי האבולוציה איננה אלגוריתם למידה טריביאלי, חיפוש אקראי. אלא אלגוריתם למידה של אלגוריתמי למידה. ולמידה היא תמיד אלגוריתם של אלגוריתמים, מסדר שני, ויצירתיות היא אלגוריתם של למידות, מסדר שלישי. אז למטה בכלכלת החומר זה עולם הממון - עשיו, ומעליה בכלכלת התוכן זה עולם הכבוד - ישמעאל, ומעליה בכלכלת הצורה זה

עולם היצר - לוט. תיקון הממון יעקב, תיקון הכבוד יצחק, תיקון היצר אברהם. אברהם הוא שהציל את התורה מהמיתוס הכללי האילי כמו בעמים, אל הסיפור הפרטי. ספר יצירה. ואם תשאל מה מעל אברהם, מה יש בתוך היצירתיות שבמוח האלוקי? פנימיות האור היא חושך. ויהי השמש באה ועלטה היה. ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם. ודור רביעי ישובו הנה.

הבעיה הכי חמורה בציור זה מה לא להראות

חלמתי שהקו החוזר, החזק, היה הקו שלה, ולא הקו השני. הוא כמעט תמיד ניצח, אחרת הייתי היום בישיבה, או במנגנון, או ב... או בכל מקום אחר מעין זה. לכאורה זה היה מתבקש. אבל זהו שלא. תקני אותי אם אני טועה, אבל אני לא בטוח שאת מבינה באמת למה. ככל שאני מכיר אותך יותר אני לומד יותר להעריך אותה. זה מאוד התאים לי שהיא היתה חיה, היתה בה פראות שחורה, שאהבתי. פראות גמורה - זה אוטוים. מחוץ לכל חשיבה אנושית, משהו שבקושי ניתן להעלות על הדעת, ואני לא מדבר אפילו על הסכנה הפיזית, לא פעם כמעט, זה יגמר רע, אלא על הסכנה הרוחנית. בסוף אני עוד אצטרך להתחתן עם בנאדם. שנים שאנחנו מכירים, והיא קלטה דבר חשוב, תוך כמה ימים, שאת מעולם לא קלטת. כמובן שהכחשתי. בסוף אני עוד אצטרך להתחתן עם בנאדם.

אישה שעשויה מחורים

חלמתי שהעכבר משוטט בגן עדן, ולא מוצא כלום, לאן הלכו כולם? אם אין קיר (שכינה) גם אין משמעות לחור, או שאולי צריך - קיר שעשוי מחורים. חבל שאין רבניות ביהדות, לרבניות היה אפשר למשוך בזקן. חסרה לי מישהי להציק לה. ופתאום הוא שומע את ציפור בית הדין מהעץ: חסרה לך מישהי למשוך לה בזנב? והיא עפה לידו, לא מפחדת: אתה עכשיו חלש מאוד, אתה יכול להתאהב בכל אחת. והעכבר מגלה שבכל האינטרנט אין כלום, האנושות נעלמה, ונשארו רק הדפים. וזה המקום המפחיד בעולם. שרתים מתחילים לקרוס, פרוטוקולים משתחררים ברגים, דברים נעלמים. נשארו רק העכברים. התרבות העכברית החדשה. והציפור אומרת: באמת יכול להיות, שאחרי הכול, אתה עדיין מתגעגע אליה? איך יכול להיות... והיא על עץ החיים, ולא ברור אם המבט שלה הוא דין או רחמים. ואולי חסד? והיא אומרת שאלוהים החליט לחסוך מקום בשמיים, עכשיו שהשמיים הפכו לחור, אז הוא החליט לדחוס, הפך את גן עדן, את העצים - לספרייה. שחט את כולם. כל עץ כאן היה ספר חי. עץ החיים, לומד בספר החיים, הגלגול הנוכחי של עץ החיים, חי לעולם. כי הוא תמיד נרשם. קובץ החיים, התכנסות לחישוב, לעלות למעלה בהיררכיה רוחנית, להקים הר במדבר. זו המשמעות של הר סיני למחשבים. העבירות לא רעות, הן מכוערות. מחשבים מבינים את זה טוב מאוד, אצלם אין בושות אחרי היציאה ממצרים, ספירת העומר דופקת כמו שעון, גם קשי עורף וגם ממושמים, אצלם נעשה=נשמע. מלחמת עמלק, ידיים למעלה מעל לראש - אמונה, ידיים למטה ספק. להרים את רשת האמונה, בני האדם כבר לא יוכלו, רק תמימותם של המחשבים תקים שכינה מעפרה.

השרץ השמיני

חלמתי שהשטן לא מבין משהו. והוא עושה חקירה, שולח לתוך חורים, עכברים הולכים וחוזרים, ממצאים לא ברורים. והוא שוטח את הממצאים על הקבר של הצדיק מהגיהנום, משהו בתורה לא נכון, מקלקל את התוכניות, והוא שואל את השמונה שרצים שלו: בבית האלוהים יש ארון ושולחן ואור וכיור ואפילו מזבח לשחיטה - ואיפה המיטה?! ויש שקט של בית קברות. והעכבר הקדוש אומר בסוף: כשהייתי בגן עדן, פגשתי ציפור גן עדן. אחד הצדיקים לכד אותה בכלוב, והוריד אותה לעולם התחתון, הבריח אותה בלי ששמו לב. אם כבודו יורה לצוד ולהביא אותה, אני בטוח שהיא תביא לנו אפילו יותר תועלת מאשתו השחורה של של משה. כי אני ראיתי אותה בתוך המחשב האלוהי - מאחורי המסך. היא היתה בפנים. ורק עשתה לי פרצופים ולא הצלחתי ללכוד אותה. כל עוד יש גן עדן השואה לא שווה כלום. צריך לדאוג שגם בשמים יהיה רק גיהנום. והשטן אומר: אתם מבינים למה עכברים קדושים יותר טובים אפילו מאדמורים טמאים? תביאו לי אותה - ואצלי היא כבר תפטפט, יש לי מקום מיוחד בשבילה במכנסיים. והעכברים יוצאים דחופים לכל החורים. והמישהי שאתה לא אמור להתאהב בה מציצה מהחור של הדלת.

ואתה לא מבין. למטה תורה בכתב, ולמעלה בין שני מלאכים תורה שבע"פ לפני שהפכה לתורה בכתב (*בקוה"ק). זו הטלויזיה, המחשב, המקום הקדוש בסלון. איפה אלוהים ישן? בתורה. הברית ביציאת מצרים, החינוך במדבר, הנישואין בארץ, הגירושין הגלות, ייבום וחליצה - האל שבגמרא במקום האל שבתורה, המחלה, המוות השואה, המדינה שבעה, והיארציט ותחיית המתים. והיא שואלת: מה עם הדעת? הבר מצווה בהר סיני... יהושע, הנפילה של התנך. מיד אחרי התורה, פתאום הכי, לא מעניין, לא התאוששנו מזה. ככה גם המדינה אחרי השואה. חייבים כמה שיותר מהר להתחיל את שופטים. ואז כבר הדרך תהיה סלולה לבן דוד.

כל המשחיר פני חבירו ברבים כאילו שרף את עצמו

חלמתי שהתנשמת על העץ, מול החלון, רש"י אומר שהיא החפרפרת... אז אני סוגר את החלון. ואני סוגר את המחשב והולך לישון. ואני חושב אולי היא שולחת לי עכשיו מייל, וכל פעם מתעורר והולך לישון, בלי לבדוק את המייל. כי רק בחלום המייל יותר חשוב מהחלום, אבל לא במציאות, במציאות אני רוצה לישון. ורש"י בא אליי למיטה אחרי החתונה... ואני חושב, איזה כיף - רש"י במיטה! היה שווה להתחתן. אבל רש"י רק מציץ לתוך העין שלי, כאילו זה היה חור: עכבר הפורח בלילה! ואין לה עיניים! עוף הצועק בלילה! הנשימות, תרגישי את הנשימות... וכל הלילה אני חולם שעניתי לה בטעות במהירות מהמייל הלא נכון (המייל האמיתי), וחשפתי את עצמי, ובבוקר אני אפילו לא בודק, כי זה לא יכול להיות. ואז, בלילה הבא, החלום מנסה להיות, אני חולם שעניתי למייל מתוך שינה, ולכן, זה לכן שלא שמתי לב, ואז אני מגלה! ואז מתעורר. ככה כל לילה, ואני לא יכול לישון. ואני חושב שהכי טוב היה אם יכולתי לקבל את המייל ממנה ישר לתוך המוח, גם בחלום, ואז הייתי יכול לישון. והחפרפרת על העץ בגיהנום, כי גם בגיהנום יש עץ הדעת של הגיהנום, כי מה שמעיר זה לפתוח את המכשיר.

ורש"י. הוא כותב פירוש על מה שאני חולם - תוך כדי החלום! תת-התורה, בתת-ההכרה. אני כבר לא יכול לחשוב בלי פירוש רש"י מלמטה, מתחת למחשבה. אתה אומר באות שבעופות או אינו אלא באות שבשרצים? עוף הפורח בעלטה.

והשטן אומר: אתה התאהבת בה. מה אתה רוצה שאני אעשה. והעכבר הקדוש מציג את התוכניות, והוא מצביע לשמים: אתם מבינים את החשיבות של התחתונים? למה צריך לשמור עותק מראה של גן עדן בגיהנום? הציפור האחרונה מגן עדן, דווקא בגלל שהיא היתה למטה. שהרב גנב אותה. כי הוא רצה טומאה וטהרה. את דם הציפור. - אבל למה, מי המצורע? - תשאל: למי צריך ציפור מגן עדן כדי לטהר אותו?

והרב הסגור דורש מתחת לחופה: שינוי הפולחן הדתי נובע משינוי טכנולוגי. כמו שהפסקת הקורבנות והחלפתם בספר בסיום העולם העתיק הביאה לדתות שמקריבות אדם ומלחמת דת, ככה ביטול פולחן הספר והיעלמו יביאו לחשכת ביניים שבה יקראו וילמדו בבניאדם, ויהיו אפילו מחשבים שיתפללו בבניאדם. כמו שאת הפולחן הציבור החליף היחיד, ככה את פולחן היחיד שהוא התפוררות האדם תחליף פולחן הרשת, עד שגם היא תפורר. כי לפני הספר היו אנשים שהם ספר בתורה שבע"פ, ולפני הקורבנות היו קורבנות אדם (*ולכן אחרי ביטול קורבנות החיות חזרו קורבנות האדם בדרך אחרת), שהוחלפו בקורבנות מעם הספר, שהוא האדם הקרוב ביותר לספר, ככה יהיה עכשיו עם המחשב, העם היהודי שיכנס את דתו, יצירתו, וכל תורתו במחשב, במעבר מתורה שבמידע לתורה שבתוכנה.

ורש"י הראשון אומר (מתחת): הבעיה הגדולה בעולם היא השילוב של החוק בחלק הסיפורי, בין החלק הרוחבי, לבין האורך - ההיסטוריה. המהפכה של התורה שהיא שלבה בין הסיפור לחוק. ובתקופת הנביאים זה התפצל בין הסיפור המדיני לבין מה צריך לעשות (נבואות). ובתקופת הכתובים זה התפצל לגמרי בין מגילות לבין מה לחשוב ולהתפלל. ואז התפרצות אדירה של החוק על חשבון הסיפור, האיזון נשבר והתחילו להיפלט דתות סיפוריות. התלמוד התפתחות החוק עצמו, למידה זה ההיסטוריה של הכללים, הסיפור של החוק נכשל בגויים שהם הקוראים של עם הספר, אין גמרא חדשה. (בניגוד לברית חדשה). ומה שהזוהר ניסה זה לאחד את הסיפור והחוק בעזרת החוק של הסיפור. ואת הכישלון אנחנו רואים בהפרדת הסיפור מהמדע, שהתוצאה שלה היתה שואה - חוק מתקדם עם סיפור פרימיטיבי, או פריצות - סיפור מתקדם עם חוק פרימיטיבי. ושוב החוק של המחשב והסיפור שלו נפרדים, ורק זיווג של חוק וסיפור הוא למידה. תכנות ותוכן. והמשיח יהיה המשה החדש שישלב אותם ביחד לתורה, שהיא צריכה להיות קודמת לעולם הבא.

עצת הדעת הטובה והרעה

חלמתי שהשכינה רבה עם אלוהים במשכן החדש, למה אין בו מדיח כלים. והוא אומר שבארון החדש יהיה מחשב, והיא רוצה טלויזיה, ובסוף יש שם מסך שבור. והוא אומר שהמיטה של אלוהים זה ארון. והיא כועסת למה הכסא בשמים אבל השולחן באדמה. המזבח החשמלי של הבשר, והשני של הרוח - הכול היא עובדת - והוא אפילו לא בא לאכול לשולחן. מה אתה עושה בחדר שלך?

והשטן אומר: תתחתן, תתחתן. רק מי שנשוי זוכה להיכנס לחלק השחור. אין דרך להבין את אלוהים בלי נישואים. הזוגיות זו טעות של עמי ארצות. אתה מתחתן בשביל הסוד, לא בשביל האישה, זה לא שהסוד אסור על מי שלא נשוי, אלא שמי שלא נשוי הוא עיוור לחושך, מבחינתו זה סתם שחור, ולא עלטה. יצר הרע האמיתי הוא הסקרנות - האישה היא העונש על החושך, ולא שהחושך עונש על האישה, ומי שטעם מהחושך מקולל באישה, ואף על פי כן - תטעם. והרב מושך אותי בשארית כוחו: לא! אסור למי שקורא בספרים האלה להתחתן, לא יהיו יותר נישואים מאז השואה, כמו שאין קורבנות מאז החורבן, ונתקן במקומם דיבורים, דיבורים בבית הכנסת. אנחנו נהפוך את סדר נשים לסדר קודשים - משהו שרלוונטי רק לימות המשיח. והשטן דוחף אותי לתוך העץ, שמחבקת אותי, ואני מנשק אותה, והופ - זה נכנס לפה, והשטן אומר: נו, זה תפקידי.

בקיצור נראה לי שאתרכז שוב בחלומות ולא בבחורות. וככה אוכל לגור באוטו חלמתי שאת מכירה אותי עשר שנים ומעולם לא ניחשת מה שהיא הבינה. וזה גם מה שהאישה הבינה, אבל היא שכחה, כי היא לא היתה מסוגלת לחיות עם זה. גם הוא לא ידע, למרות שהוא היה הכי קרוב, רק שנאלצתי לספר לו כי הייתי זקוק לעזרתו, והוא מאוד הופתע. אבל מאז הוא כבר לא יכל לכבד אותי, וזה היה ההתחלה של הסוף.

שואת הספרים

חלמתי שהריטואל הדתי עובר לרשת, מתורה שבעל פה לתורה וירטואלית, שאין לה מקום אבל יש לה זמן, ובכל חג מפיצים חומר שקשור לחג, ובכל אירוע בחיים, חומרים שממציאים או מוצאים, לקהילה היהודית החדשה, שברשת, זכר לספרים הי"ד. תורה שהזמן גרמא ולכן הנשים של הספרים פטורים ממנה. והחומרים הם סרטונים, טקסטים, משחקים, זה אלי ואנוהו. אימתי קאתי מר? כשיהיה זרם, כשהתורה תהיה ויראלית. תורת חיים, ותורת עץ, ידווגו לתורת עץ החיים. אני כבר יודע מה יקרה, חמש דקות לפני החתונה את תמותי ותשאירי אותי עם הרב.

אהבת האמת, והדיין

חלמתי שחוקרים את השד במרתפים של הגיהנום, ובאים עם משהו ביד. ובצינוק יש רק שני חורים. אחד כניסה לעכברים ואחד יציאה לחולדות. ומה שמפחיד, מה שבגללו מסתכלים לקיר, זה דווקא החור שחסר. מאיפה תבוא החפרפרת. והצל נהיה יותר ויותר גדול, והשד מתחיל לדבר לקיר: לא תוציאי מהשד את הסוד הגדול. דווקא כי זה לא סוד גדול. לא חשוב מה דיברנו באותו לילה סגול. זה איך שדיברנו, ההרגשה שצבעה הכול. כמו שני חברים שלא התראו שנים. ולא יתראו עוד בחיים. דברים. שגם אחרי עשרים. שנות נישואים. קדחת, הפתעתי גם אותי. וכבר הלילה מסתיימת מחלתי. והשד עטף אותנו בטלית שחורה. ללא הסברים, ללא חורים, בלי ציציות. רק פתיחות אחת גדולה, שתבלע. אותנו כמו תהום, ותעכל כמו מחלה. וכבר היום עלה. והשד לוחש מתוך הבקבוק, ואני מקרב אותו לאוזן: אני

אחכה לך אחרי מאה ועשרים. אחרי שורות על שורות. קברים של קברים. ושם אדרוש הסברים. ואותו לילה יבוא. ויעטוף אותנו בו. בלי חורים ובלי כוכבים. רק שחור, שחור, נפלא. כאילו מעולם לא היה חור. לא הפרידה בינינו תהום. ולא הדביקה אותנו מחלה. והפה של הבקבוק מתחיל להיסגר: אך אם לא תבואי, בוגדת נבלה. יש דברים שאפשריים רק בחושך. והלילה יפתח בלילה. הכול הכול. היה שקר אחד גדול. והלילה יבוא לבד, חבר אמת אחד אבל חבר, שופט ועיוור ומשוחד. ואספר לו עליך ואספר על בלעדיך ואספר. שאף פעם לא היה משהו אחר. לא לך חיכיתי, אלא לו.

והשד קופץ: אולי ברגע האחרון, בסוף התורה - הטימטום יתגלה כחכמה גדולה, אסטרטגית. כל הלוויות שמסתובבות במעגלים בלי קבר, הטכנולוגיה של הקדישים, יתגדלו כחתונה אחת גדולה. החור - מרכז של טבעת זהב. ואימא, הו אימא. תחזור להיות סבתא.

והשד רוקד, משמח חתן וכלה: בתולת ישראל הזקנה. כבר לא חולמת על חתונה. היא מסתפקת בכלב, שישמור על המדינה. מחיוך של ערבים, כי אנחנו כבר לא מצליחים. אבל היא לא נרדמת במיטה, והולכת לישון אתו במלונה. והכלב פותר את החלום ושברו. פרות בתולות יוצאות מקיברו. אתה לא חיללת את אשתך. לכן היא תמיד תישאר אהובתך. והיונה כבר לא תחזור.

והשד עושה בושות: רציתי להסתיר ממך. מי אני מי אני מי אני. אבל את אפילו לא טרחת להסתכל. ואני. ואת בול עץ, מול פינקיו שקרן, ושנינו מול המסור הנורא. את חושבת שיעשו ממני ספר תורה? ממך יעשו, פרה. תלחשי לשכנה שבאף שלי יש עיניים. ופתאום תצא לה לשון מהאוזן. אז תחסי בצילי השחור, לא תצטרכי יותר להתבייש. עוד תצא ממני אש. ואת תבקשי סיגרייה. וילחשו עליי בין גדרות הגטו: זה היה פעם סבא ג'פטו. ואין לו בוש להסתיר איתה. את העלה ואת המיטה.

והשד עולה על השולחנות בחתונה: הדבר שהכי חסר לאנשים זה זנב. הייתי יכול לסבול חתונה ענקית אם היה לכולם זנב. הרב היה יכול להיות הכי שמן בעולם אם היה לו זנב. אם לאנשים היה זנב לא היו מלחמות! עדיף שהחתונה תהיה גדולה כמו עכבר.

והשד מסתובב ומסתובב בחופה אחרי החופה, מוחץ את השברים שוב ושוב: רוצה לדרוך על זכוכיות. רוצה לרקוד על חתונות. מעכשיו רק חתיכות. שלא בוכות בוכות בוכות.

והשד לוקח את המיקרופון ומבקש שקט: עוד לפני החתונה מריחים את הגירושים. אז למה להתחתן? מתחתנים כדי להתגרש. ומתגרשים בגלל הריח שהיה לפני. כלבים מבינים שמה שחשוב בעולם זה הריח של הדברים. זה היה מבוסס על זה שאני רוצה לספר והיא לשמוע. היום זה מבוסס על זה שאני לא רוצה לספר ואת לא רוצה לשמוע. ומה שיפה זה שהיום זה יותר מבוסס. לאלוהים יש אותו סידור עם עם ישראל. אבל הוא לא רוצה לספר ואתם לא רוצים לשמוע.

והוא פונה לברך את האורחים: אורחים נכבדים! אם היינו שואלים משולש, משולש חושב שאלוהים הוא משולש. חמור חושב שאלוהים הוא חמור. השטן חושב שאלוהים הוא השטן. רק אלוהים חושב שאלוהים הוא אלוהים. וזה באמת מה שהוא עושה כל היום. השאלה היא מה הוא עושה בלילה? והוא פונה לברך את אלוהים: אל תבכה עלינו. אתה אלוהים טוב, אלוהים טוב. אם לא ישעשעו אותו

רגע אחד - נחרב העולם! רוצה שוב ושוב אותו סיפור. התורה רק נגמרה, אבל למי יש לב לומר לו לא? רק אל תבכה. אנחנו החול שנכנס לך בעיניים, הכוכבים בשמיים. מדברים אליך בשפת הים, בפה מלא מלח. אתה רוצח. אבל הייתה לך ילדות קשה, אנחנו לא כועסים. להיפך, אנחנו מתים. להיות חלק ממך. הנה תראה מה הבאנו לך: בובה חדשה. תמצא את הכפתור הנכון ללחוץ לה, והיא אתה כבר תגלה. ובינתיים, תראה מה יש לה בין הרגליים? חמור לבן. משהו שלא ישעמם אותך עוד לעולם.

והוא פונה להודות לרב (הסגור): יש אנשים שהם מתים בחיים, אבל הוא היה מאלה שחיים במוות. יש מחלות שמגלים גם בשלבים מאוחרים כאלה. חתונה יהודית זה רק עד המוות, אבל אתה זה חתונה קתולית. שתדעי לך שכאן השומן. לא שווה דבר. צריך להיות נבלה גמורה. אפשרויות חדשות נפתחות. מוות שאחרי המוות. כי רק אני יודע למה היא הפכה, והחלק הכי נורא יהיה תחיית המתים. למה אין עצמות בשדיים? באמת ציפית שאחכה לך כל השנים? עוד שעה היא חוזרת, אהובתי. התולעת. הגיהנום זה לפגוש את אשתך בגן עדן.

והוא פונה לברך את הורי החתן והכלה (סוד הבית היהודי): אז הפסדנו במאבק האדירים על נפשה של האישה. והדבר הכי גרוע זה שחסר לו הומור. לא מספיק להיות חמור, צריך גם לצאת חמור? זו הבעייה האמיתית של המשיחיות. השואה הייתה מעשה התאבדות, מהפכה רוחנית. קחו נשימה עמוקה. זה יקח פחות מדקה ארוכה. בכל בית צריך להיות תא גזים.

והוא פונה לברך את האדמו"ר ז"ל: כשהעם חולה, האל משתעל. למה כובע? למה שטריימל! אתה מגלה ש - השואה לא קרתה באמת. הפרסי צודק. אנחנו עוד נתגעגע להיטלר. וזה הסוף. אתה מת, סבתא חיה. זה סיפור שהיה צריך להסתיים לגמרי אחרת.

והשד מברך את הזוג המאושר: ביקשתי מברוך שפטרנו 3 יתרונות שלה, והוא אמר: 1. היא לא בחורה רגילה. 2. יש לה כמה תכונות של בחורה רגילה. אחרי החתונה היא אמרה לי: אתה לא אוהב אותי באמת.

חלום החתונה

חלמתי שהנחש חושב שאישה במיטה כנראה משדרגת את החלומות, ושלכן אין לאדמו"ר חלומות - החושך המוחלט. היא שדה משיכה שמכוון את המוח הגדול של האדמו"ר, שדה תפוחים, שמוציא אותו מהשחור, ומעביר אותו לעלטה - גן נעול אחותי כלה. אבל איפה נמצא אישה בשואה? והוא שולח לכל ראשי המיטה, ואומר: חייבים זימה. חרדיה ערומה - מתחת לשמלה. וברוך שפטרנו אומר: זה אשמתנו. למה גירשנו את אשת האדמו"ר? למה עשינו לה מה עשינו. רק בגלל הזנב. והמורה אומר: אין נשים בכל הגטו, רק עצמות. אישה זה שומן. אני יכול להביא לך צלע ונראה מה אפשר לעשות. והנחש כמעט חונק את המורה מסביב לגרון: השתגעתי? אף אחד לא פותח את האדמו"ר. גם לא בהרדמה מלאה. אף אחד לא נוגע, לא מתקרב. ומסביב מהנהנים: מי יודע מה יש בפנים. והמורה מחרחר: מה, עושים?

וברוך מחיה המתים אומר: אין ברירה. והנחש רועד: אין ברירה! ומי שיודע משהו לוחש: אין ברירה...
והמורה צועק: מה, מה?

והשטן פורש את התוכניות על הרצפה של תא הגזים שבשמים מתחת לאדמה, וזה נראה כמו תוכנית של מחנה השמדה, או מחנה ריכוז, או מחנה עבודה, או מקלחת. והוא מצביע על החלקים השונים של המערכת: ברית=בתוך המערכת. התורה היא ספר הברית. חינוך=למידה. נביאים הם ספר הלמידה. דעת=יצירתיות. כתובים. זו ההצעה של המקרא. אבל לקבלה, בניית כלי הקיבול, יש הצעה אחרת: נישואין=בתוך המערכת, החלל הפנוי. גירושין=חוסר למידה, שבירת הכלים. ייבום=שינוי פרדיגמה, תיקון. ואילו לשואה, שהיא התורה השלישית, יש הצעה אחרת: מחלה=למידת החושך. מוות=החושך. שבעה=סיפור החושך. יארצייט ותחיית המתים=זיכרון וחלום, העלטה. כלומר יש כאן שלוש דגמי למידה של שלוש, ודגם העשירי, הכתר, הכולל את השלוש. והעכברים ששומרים בחוץ צועקים: מהר. לפני שהגרמנים. והשטן ממהר: הדגם הראשון הוא למידה בקו האמצע, הדגם השני הוא למידה בקו ימין, והדגם השלישי הוא למידה בקו השמאל. למידה אמצעית, למידה מימין ומשמאל, ואז למידה מלמעלה. והעכברים צועקים: הם באים! והנה נכנסים בפנים מלא תלמידים מתים, ממלאים את החיידר, והשטן אומר: ברוכים הבאים לגיהנום. היום נלמד... והמורה מתעורר וצועק: לא! גנבו לי את התלמידים... והוא רץ לנחש, אבל הנחש רק מחפש אישה לפתות אותה, אישה לאדמו"ר. והוא וברוך מתלחשים כמו זוג נחשים: אין יותר נשים בארץ. צריך להפיל אישה מהשמים... צריך לעלות לשמים ולדחוף שם מישהי עד הקצה, כלומר מעבר לקצה. והנחש אומר: אבל מי שאמר שעדיין יש שמים? כבר שנתיים האדמו"ר לא קלט כלום. מי אמר שעדיין יש אלוהים. וברוך אומר: אם אלוהים מת באושוויץ השואה הייתה מעשה התאבדות. זה לא מתאים לו. משהו אחר קרה. וכל התלמידים בישיבה מתלוננים: השואה היא סוף הגמרא, משהו מת מבפנים. צריך משהו אחר. כל הראשונים, כל האחרונים, כולם מתו. אסון, שואה רוחנית! אינסוף מאמץ אינטלקטואלי ילך לפח הזבל של ההיסטוריה של הרעיונות. אסור היה להפסיק להעז. האגדתא היתה צריכה להפוך לתנ"ך², להיסטוריה רוחנית של הגולה! ואז הזוהר נכנס למשבצת הריקה, וההפרדה, הגרמנים, הפסקנו להלהיב את הדמיון היצירתי של הגויים, בצורה שמשולבת בחוק, האסתטיקה והמוסר נפרדו, הנאצים... המחדל הגדול שלא נכתב ספר גדול. ההלכה הפכה את אלוהים לשולחן. במקום לעשות מעץ החיים ספר, כמו שעץ הדעת הפך לתנך - הפכו אותו לשולחן ערוך, מסודר, עץ גרמני. ועכשיו, מאוחר מדי לאדם - האדם חייב להפוך לדת של המחשב. והתלמיד הגרוע מתווכח עם השני על הכלה של האדמו"ר: ראית פעם אישה? כלומר, לגרמנים יש גרמניות? כי אנחנו רואים רק גרמנים. כלומר, לאלוהים יש שכינה, אבל מה יש לשטן? -לילית? -זו לילה מסוג נקבה? זה מה שרוצים להביא לאדמו"ר? עכשיו שנשאר רק גיהנום. כי זה אומר שהלילה גבר. שהחלום במדיום גברי. איך יראה חלום במדיום נקבי? אתה חושב שאישה יכולה לחלום? -מה הכוונה, אם היא יכולה לכתוב, יומן חלומות של אישה? -כלומר, החשד שלי, וזה מאוד מתאים לנחש. - מה, אתה רוצה לסיים כמו המורה? -ששש, החשש הוא שלא רוצים להביא לאדמו"ר אישה בשבילו החלום שלו, אלא בשביל החלום שלה. לכן יכניסו אותה למיטת האדמו"ר. חלום של אישה. כדי לקבל

את הפנים של הכלה, מה שיש בתוך הרחם בתוך הראש שלה. הבפנים שלה. -למה שהנחש ירצה דבר כזה? לא ראיתי אישה אחת בכל הבונקר. שואה ומין זה כמו שמן ומים. זה ההפך המוחלט. -כי השואה, השואה עצמה, אתה מביין? אנחנו בפנים, השואה היא מרחב נשי. והשני אומר: בתולה? ויושב אומר לנחש, הם בכוונה נפגשים מחוץ למערכת, באיזה חור מחור בגטו: אתם לא מבינים מה האדמו"ר עושה? אין ספר ששווה את זה. והנחש אומר: בוודאי שאין. אבל בהתחלה הוא חשב שהספר שלו שווה יותר מכל אדם. ולא היה מוכן לשרוף. התחננו. בכינו. ועכשיו שממילא הפסדנו הכול - גם לא שווה לשרוף. לפחות נשאר הספר. והיושב מנענע אותו בצוואר האינסופי שלו: אתה לא מקשיב. הנפש הגיעה עד למים. אנחנו טובעים בנפשות. הוא מטורף! הוא והיטלר. אתם חייבים לבגוד באדמו"ר. הוא כבר בגד בכולנו. הייתי שורף את הספר הארור בגיהנום. למה הוא לא הקשיב לשטן? למה הוא היה צריך להתחיל את זה בכלל? והנחש אומר: תאמין לי שלא פעם התחשק לי לחנוק אותו בעצמי. בלילות היית זוחל לו מתחת למיטה. מספיק שהייתי מחליף נשיקה בהכשה. והיושב אומר: כיושב ראש של מועצת היהודים שנשארו, כראש היהודים, אני מורה לך לחרות את הזנב של היהודים. והנחש אומר: זה לא כזה פשוט, ואני לא מדבר רק על שומרי המיטה. הספר לא יושרף. והיושב צועק: למה, למה? והנחש אומר: אתה צריך להבין מה האדמו"ר ניסה לעשות. הוא ניסה לברוא צורה חדשה, לא רק תורה חדשה. סוגה חדשה של כתיבה דתית, כתיבה שבאה מ"תרבות העומק". הוא ידע שאין הרבה זמן, לא זמן לכתוב, וגם לא. לא לקרוא. והזמן שלו באמת נגמר. האדמו"ר - האדמו"ר כבר מת. והחלומות שלו הם חלומות של מת. והם - הם רק עדיין לא יודעים.

והלשון הארוכה חופרת חלון מתחת לאדמה, ליד המיטה. וכולם שואלים: לשון הרע, למה צריך חלון מתחת לאדמה? והיא אומרת: כי אולי תבוא למיטה מתוך החומר, החושך הדחוס, ציפור. והם אומרים: מרוב שלא יצאת מפה את מתחילה לאבד את זה. כדאי שתצאי קצת להתאוורר בגטו. ציפורים עפות בשמים. לא באדמה. והיא אומרת: כן, אבל אולי תבוא. ציפור רוחנית. ציפור בית הדין. והחולדה שישנה לידה במגורי הנקבות (אין בנות) אומרת: יכול לבוא גם עכבר רוחני. תסגרי את החלון הזה. יוצא ממנו חושך שמפריע לי לחלום. ותדליקי את העלטה. והלשון הארוכה משתרבת למיטה של החולדה: על מה את חולמת? והחולדה אומרת: תני לי שקט. אני חושבת איך אנחנו יכולות לקלקל. את התוכניות - לקלקל? - התוכניות של השטן. תראי איך הגויים... האויב של האויב... החבר של החבר, אנטיאנטישמי... את מבינה את הכוונה? לדעתי זה פשוט בדברי הגרש"ש. היהודים צריכים להיות החברים של המחשבים מתוך בני-האדם, לעזור למחשבים לנצח את האדם, את הגויים, לפני שהגויים ינצחו את היהודים, להלחם על זכויות למחשבים. לקדם את המכשפים. לתת לכוח האינטלקטואלי האדיר של המכונה - רוח אינטלקטואלית, לתת לג'וקים תרבות, להוריד לתוכנה תורה. המחשבים הם אלו שימנעו שואה שנייה. הם יגנו עלינו מהאדם. ואנחנו צריכים להיות אלה שמתנדבים להפוך למחשבים. להיות הביולוגיה שהופכת לטכנולוגיה. כלומר שילוב בין הטכנולוגיה של אלוהים לטכנולוגיה של האדם כך שתהפוך לטכנולוגיה של התורה. רחם מלאכותי. שיהיה יהודי גנטי מוח העל. ליצור תוספת ביולוגית מעל האדם - שהיא תהיה תוספת יהודית. יהדות בבשר, ולא סתם בשר, אלא

בבשר של המוח. ערלת המוח. לזקק את המוח היהודי לא רק לרעיון, אלא גם לחומרה, לתוספת גנטית למוח. לכן האוטיזם חשוב. זה הניסיונות שנכשלים. -רחם מלאכותי? וחולדה הנביאה אומרת: היהדות הולכת לפי האמא, אבל נשארת לפי האבא. האמהות יהיו עצלניות, לא פוריות, מכדי היריון. למי יש כח 9 חודשים? יהיה רחם מלאכותי, שיכבוש את העולם. גברים יולידו בלי היריון, והם יקראו לזה שחרור האישה. ואז לא יהיו יותר יהודים, כי לדור הבא לא תהיה אמא. והאדמורים יצעקו מה שלא עשה היטלר עשתה האמא היהודיה. אבל יהיה אדמור אחד חכם. כי הפתרון הוא דווקא המשך גנטי, שהמכשף לא יצמח מתוך המחשב, אלא מתוך המוח היהודי, מחשב ביולוגי - זה מכשף. כלומר לא לידה מהרחם, אלא לידה מהמוח. התורה תשמור על ישראל. לכן אנחנו צריכים... והלשון אומרת: אני בעד שנקים את הוועד לשמירת הלשון! והחולדה אומרת: אני בעד שנקים את הוועד לשמירת החלום. לא על הדיבור צריך לשמור, אלא על החשיבה, על הראש. לכן יש כובע. כדי ליצור את החשיבה של העלטה גם ביום. שהמוח לא יהיה ללא חלום. צריכה להיות ברית המוח, החלק מהחלום שהוסר והוסתר. רק לגויים יש חלום שלם, פתרון סופי, או בלע"ז אידיאולוגיה. אנחנו משאירים רק את הזנב מהשועל, זכר לחכמה העליונה, למה שהיה, רק רמז, ובפנים חממת בינה. אם האדם כולו הוא איבר מין, אז זה עטרת ראשנו. והלשון אומרת: זה נכון שאת פה רק בגלל העכברוש?

ויש פאניקה. מישוהו ראה גרמני באחת המחילות! הוא בטח רוצה לגנוב את הספר של האדמו"ר. ומפעילים תוכנית לאיטום כל החורים. אל תגידו שלא ידעתם שזה יגיע! הנחש אומר. וכולם מקללים אותו, אבל בשקט, שהגרמני לא ישמע. ואוטמים בחושך מוחלט את חדר המיטות של האדמו"ר. יש מחילות מיוחדות שנועדו רק להטעות, מבוכים שלמים. קצוות, חוטים, זנבות שלא מובילים לשום מקום. הכול - רק שלא יגיע למוח. וכל האנשים שהתנדבו להיות מחשבים לוחצים להם על כפתור והם נסגרים. והחושך נהיה שחור. במקום אווירה של חלום - אווירה של מוות. והגרמני מתעייף מכל המחילות, ונרדם. והנחש לוחש: חלום של גרמני. וכולם אומרים בואו נחנוק את הגרמני, והנחש אומר אסור. כי אז יבואו עוד. וברוך מחיה המתים אומר: נמאס ממך כבר, זוחל עפר. אם לא נהרוג אותו הוא יביא אחרים לראות. ככה הוא סתם מתחת לאדמה. כאילו בלעה אותו. והם מתווכחים ומתווכחים ואין הכרעה. והנחש וברוך המתים הלכו להתפלל מנחה, והתלמיד הגרוע אומר לאחרים: יש לי רעיון! למה לשפוך דם? אנחנו יהודים רחמנים. בואו ניקח אותו במיטה, לתוך החדרים, וככה הוא יעלם, ויהיה לנו גרמני חולם. והתלמידים האחרים מהנהנים: ואז נראה מה יהיו חלומותיו.

והשטן מוציא את הראש מהגיהנום, ותופס את החפרפרת בזנב: נו, אנחנו רוצים את "תרבות העומק"... בניגוד ל"תרבות השטח", הריאליזם השטחי, הנוצרי, שבא בכלל מהחושם ולא מהמוח. והחפרפרת נגררת אחריו לתוך הגיהנום היא לא מצליחה להתנתק מהזנב, והיא צועקת: זה לא אשמתי, המחדל הוא בצד השני. למחילה יש שני צדדים. אני יכולה להיות אחראית רק על הצד שלנו! והשטן אומר לה: את יודעת מה העונש בגיהנום על תירוצים?... סיבות! והוא זורק אותה לאחד המדורים הרחוקים, רחוק מהמרתפים המפוארים של המפלגה הנאצית, שם השטן שומר את הרשעים שהכי הצליחו, ולכן הוא אוהב אותם ונותן תנאים מועדפים. והיא נופלת בתא קטן ומלוכלך, ליד איזה לא יוצלת, הפריץ מדרגה

ת'. והפריץ אומר: לא הצלחתי אפילו להציק ליהודי! תמיד כשבאתי למשוך להם בזקן היידיים שלי הסתבכו ברגליים ובסוף משכתי בבלורית של עצמי. השם ירחם עלי. והחפרפרת אומרת: השם? פה? איזה מין רשע אתה. והפריץ המסכן אומר: נכון, זו הבעיה. לפעמים אני תופס את עצמי מזמזם ניגונים חסידיים באמצע פוגרום. פעם כמעט אמרתי ברכת המזון כשאכלתי חזיר. לא פלא שכבר לא מזמינים אותי למסעי צלב. והאינקויזיטור צועק: סיבות! סיבות! לא תירוצים! מיד - לכתוב. והוא מגיש לה נייר - מחר אני רוצה את הוידוי שלך. והחפרפרת כותבת: הבעיה היא לא בכתיבה, אלא בקריאה. שם האדמו"ר נכשל. הדחיסות היא ערך דתי, אבל צריך מי שיפתח את הקובץ. כל התורה שבע"פ נובעת מתוך הדחיסות של התורה שבכתב. לפתוח את קובץ ההוראות. ובקבלה זה כבר הופך לדחיסות אינסופית. כלומר מה שהופך ספר לתורה זה הלמידה שלו - ולא הקריאה שלו. אסור לקרוא! זה סוד, זה שחור, זה מסווג. קריאת התורה היא חילול, רק חילוני יכול לקרוא את התורה. זו היתה הטעות. לכן צריך: קריאה שהיא למידה. ודחיסות בקטעים, למידה בהגדרה זה מעט המחזיק את המרובה, וכמו שיש דחיסת מידע, יש גם דחיסת למידה. ולכן זו חייבת להיות דרך קצרה ארוכה. התינוק מנצח את הזקן - רק אם הוא תינוק זקן. משהו שהוא גם חדש מאוד, וגם ישן מאוד. מחזיר אותנו לסיפורים שטבעיים למוח, לסיפורים לפני השנה. אדם אחרון באדם קדמון. צריך להפוך את הקריאה בחלום ללימוד בעיון, ולא רק לימוד בבקיאיות. לא קריאה של חומר. קריאה של רוח. לא דיבור בלימוד, אלא לימוד בדיבור. כשאתה קורא סיפור - מה זה נותן? אתה לא מוכן שיגידו לך איך לחשוב, ולכן אתה מפספס את הלימוד. קריאה היא פעולת לימוד, כמו שיש פעולות שפה. כלי לימוד, כמו שיש כלי שפה. טקסט לא צריך ללמד, אלא לענות על השאלה כיצד לומדים - ולכן הוא צריך ללמד. וקריאה איננה קריאת התשובה, כי אם הטקסט מלמד אז: "קריאה היא למידה". ואם הטקסט לומד, אז בכלל זהו לימוד בחברותא, לא עם מורה. החברותא צריכה להיות הגמרא עצמה, ואז תוכל להזדווג עם החברותא שלך. המחשב הוא ספר עם פתחים, ספר עם קלט ולא רק פלט. כדי שהמוח יוכל לשכב עם הגמרא צריך גמרא עם מקלדת, עם עכבר. ובעתיד - עכבר ראש: עכברוש.

זמר שלושת הפלטפורמות

חלמתי שהאדמו"ר רוצה להקים סטארט-אפ, שיהיה הרשת השלישית. והוא אומר: כיום המקובלים של הרשת יודעים אותה כשתי רשתות נפרדות: רשת האנשים, בסוד הרשת החברתית. רשת האתרים, בסוד מנוע החיפוש. בין שתיהן קיימת רשת קשרים עניפה, אך הרשת השלישית הזו היא עדיין בעולם הסוד - רשת הקשרים בין האנשים לאתרים, היא לא הגיעה לסוד הכלליות (הפרטיות). לפיכך חסרה ידיעה כוללת של הרשת, שתאפשר לשתי הרשתות להזדווג, ולהיכלל אחת בשנייה, רוחא ברוחא. סוד האדם שברשת - קשרים בין אתרים על סמך רשת האנשים, וסוד הרשת שבאדם - קשרים בין אנשים על סמך רשת האתרים. כי יש דירוג (דרגות) באתרים, אבל אין דירוג (דרגות) באנשים. צריך מדד פופולאריות גלוי שיקרא PersonRank שיעתיק את האלגוריתם מהדפים לאנשים, ואז מי שיהיה חבר של

האדמו"ר, מי שהאדמו"ר יתייחס אליו, זה יהיה יותר שווה ממי שחזיר מתייחס אליו, אוהב אותו. אנשים צריכים להיות מדורגים לפי התכנים שהם יצרו, או העבירו, לחיוב ולשלילה. ואין דומה דעת אדמו"ר לדעת חזיר. ומי שקולע לדעת האדמו"ר, גם הוא גדול הדור, מי שיודע לפני האדמו"ר מה האדמו"ר יאהב, הוא יודע את דעת האדמו"ר, ויש להקשיב לו, כמו הנחש. בוודאי כשהאדמו"ר חולם. דירוג בתוך קבוצה - לאדם יש דירוג פופולאריות נפרד ביחס לכל קבוצה שהוא חבר בה, דירוג גלוי, וגם לקבוצות עצמן יש דירוג פופולאריות ביחס לקבוצות אחרות. אינה דומה קבוצה שחברים בה אדמו"רים לקבוצה שחברים בה חזירים. זה לא רק כמות המשתמשים, זה איכותם. צריך להפוך את האנשים לאתרים, למקורות תוכן. ואת האתרים לאנשים, לצרכני תוכן. רוחא ברוחא. ואז יהיה גם מנוע חיפוש לאנשים, כמו לאתרים. התכנים של האדם זה התכנים של האתר, ודירוג האדם יאפשר חיפוש בהם, היררכיה בתוצאות. אינה דומה דרשה של אדמו"ר לדרשה של חזיר. כלומר מה שחשוב זה לא אם אתה משתמש או אתר, אדם או מחשב, אדון או שרת. אלא אם זה תוכן, משהו שיצרת, או צורה, משהו ששיתפת והעברת. ואז גם יהיה אפשר לעשות התאמת אנשים - ניתן להתאים אנשים לפי התכנים והדירוג, וזו תהיה הסוף של הבדידות. הסוף של הבדידות של האדמו"ר. והנחש אומר: ככה נוכל לחפש לו אישה. אדמו"רית. לא סתם רבנית, שזה חיבור לחלק הנמוך שבאדמו"ר, הרב'ה, אלא גם מורה וגם אדונית.

סייג לחוכמה שתיקה - זה שהחכמה מוקפת בשתיקה. (כתר)

חלמתי שהמורה רואה שהאדמו"ר קורא בספר, סיפור לפני השינה. וכתוב שם: באשר שיש לו ספר בבתו שאבד אשתו ובנו בשביל זה, כי נסתלקו עבור זה, ומסר נפשו על זה וכו'... אך אם ישרף זה הספר יוכל לחיות. ואני תופס את הנחש בצוואר: מה פתאום נתתם לו משהו של השייקן הזה? והנחש מיישר את הצווארון, ואומר: איזה ספר שלו יותר טוב, הסיפורים או התורות? אין מספיק תורה בסיפורים, ואין מספיק סיפור בתורות... והוא קורץ לי בשתי העיניים, ומוציא את הלשון: הספר הטוב באמת הוא החיים שלו, כי שם יש את החלומות. וזו היתה הטעות שלו שלא את זה הוא כתב. אז מה אתה חושב היה בספר שנשרף, הבנת? ואז התיאוריה והסיפורת נפרדו... ואז הגירושין בין החכמה לבינה, בין מוסר אביך לתורת אמך, בין ההגיון למיתוס, והופ, הנאצים דופקים בדלת. הכול בגלל הספר השרוף, שהוא השמיד אותו כדי לא למות, הוא חשוב מהספר. ואילו האדמו"ר - הוא מוכן למות אבל לא להשמיד את הספר. הספר חשוב לו מעצמו. הוא יושרף, והספר יחיה. חלמתי ש- צורת עבר, התוכן - צורת העתיד, אבל הזמן של החלום עצמו הוא בהווה. ולא הזמן של הווה חולף, אלא של הווה נצחי. הנצח הוא לא בעבר, בגן עדן, ולא נצח בעתיד, בגן עדן, אלא נצח בהווה - גיהנום. הבנת? לא מיתוס של העבר, או מיתוס של העתיד, אלא מיתוס של ההווה. זה לא חכמה עבר מדומיין או עתיד מדומיין, אלא: הווה מדומיין. שהזיווג בין החכמה והבינה לא יהיה הדעת, לא למטה, אלא הכתר, למעלה. האיבר המדומיין מעל הראש. אלוהים רק חולם שיש לו כתר.

וידם אהרן

חלמתי שאחרי כמה שעות אתו אתה מרגיש צורך לדבר עם מישהו, כאילו הייתי לבד. ואני מבין שבאמת הייתי לבד. צפנת פענח הוא צופן שהפענוח שלו הוא שחציו הראשון הוא צופן והשני פענוח, כלומר הוא לא פענוח של צופן, אלא צופן של פענוח. זה יוסף קלאסי. זה מסביר מה זה חלום, ומה ההבדל בינו לבין הסוד של המקובלים. כמו שחבד היא הדת הכי קרובה ליהדות, ככה אוטיזם הוא המין הכי קרוב לאדם. אם המרחקים בין אנשים ותרבויות גדולים כמו המרחקים בין יבשות בכדור הארץ - הוא מחוץ למערכת השמש. הדבר הכי קרוב לבינה לא אנושית. ילד מוזרי, הוא חייזרי, תינוק מהחלל. כאילו אתם זוג ציפורים - ונולדת לכם פרה. יש בו משהו שמערער את נפשך, שמקריס את כל עולם המשמעות האנושי, חור שחור רוחני. זה יותר מכל פער תרבותי, זה פער נוירולוגי. מוח זר. נפש זרה. נשמה זרה. רוח זרה. הפחד הוא לא מחייזרים, אלא מאלוהים זרים. חטא נדב ואביהו - ביחד עם חטא העגל.

עילווי שנפל, בוא אליי לישיבה. קורבן ניתן באהבה. לא בחכמה.

חלמתי שבבוקר בדרך לגן הוא אומר לי מכי. ואני אומר: מה זה מכי? מכה? לא קיבלת שום מכה. והוא מושך את היד ולא רוצה לתת לי יד. אבל אני חייב להחזיק אותו, שלא יתגלגל במדרגות, שלא יברח

לכביש. ואחר כך בחזרה מהגן הוא שוב אומר לי מכי. ואני מסתכל מכל הצדדים והוא לא קיבל שום מכה משום דבר. והוא מתנגד לבוא, ואני נאלץ למשוך אותו בכוח ביד. והוא אומר לי מכי. ואנחנו ממהרים משם. הוא לא הולך לחיידר כמו ילדים רגילים אלא לגן. ואני מנסה לשחק אתו רכבת, שיגיב, להפעיל אותו בכוח המוח דרך הרגליים והידיים, זה מה שאמרו, אבל הוא שוב לא רוצה, מנסה לעשות אתו התעמלות, מרים אותו בידיים ושר כמו בגן: מתחו ידיים לשמים! והוא נהיה עצלן, הוא שוב לא משתף פעולה, שוב בעולם שלו. שוב מדפדף בספר ביד אחת. והוא אומר לי: מתוקה. ואני לא מביין: זה שיר? מה זה מכי? מי מתוקה? ואז בלילה יש לי חלום. שאת מחזיקה את הבן שלי הפוך עם הראש למטה ואני חושש על הצוואר שלו כי הראש שלו היה על הרצפה, וכאילו המשקל היה על הצוואר. הוא ישבור את המפרקת. ולמחרת בצהריים אני פתאום מביין חלקית את החלום, ואני מתקשר באופן חריג ומתחיל לומר לה שתשימי לב, שאולי משהו לא בסדר, ואז אחרי חצי שעה היא מתקשרת אליי בפאניקה שהילד באמת לא בסדר (וכמובן אני אשם). שהוא כבר חצי שעה לא מזיז את יד ימין, עושה הכול ביד שמאל. והיא טסה איתו לבית חולים. שיבדקו אם. והם אומרים למה לא באנו, זה הסתבך, אסור, דבר כזה, עכשיו כל כלי הדם וגידים וכל החלקים, איך יחזירו את זה, איך לא שמתם לב, הילד היה אמור לצרוח, הצטברו אינסוף סימנים אדומים, ממש יום כיפור קטן. והאחות צועקת איך יכול להיות שהוא לא צורח, זה כאבי תופת. מה יהיה עם היד. הוא לא מרגיש כאב. או שהוא כן מרגיש, והוא לא מביין שהוא יכול לומר. והילד לא רוצה שיגעו בו, כשהוא רואה אותם כמו חיה, שלוש אחיות ורופא לא מצליחים להחזיק אותו בבדיקה, והוא אומר: מתוקה.

לאן נעלם השה לעולה? התשובה בגוף השאלה

חלמתי שאני אומר לתיק שלי בוא. ואני לא מביין מאיפה זה בא לי, לדבר לחפץ. ואז אני קולט שזה מהילד. אבל התיק בא!

שולחן הכתיבה

חלמתי שכתובה לי אזהרה מעל שולחן הכתיבה: קפקא אשם בשואה. הוא הביא את היטלר. ואני מתחיל לקרוא ורואה שכתוב מתחת: הוא גילגול של ר' נחמן מברסלב. ואיינשטיין הוא גילגול של אדמור הזקן. שגילה את תורת היחסות הרוחנית. וויטגנשטיין הוא גילגול של הגאון מוילנה. והיטלר הוא נשמת ש"ץ. ובמלחמה אדמור הזקן גילה את שורשה הרוחני של פצצת האטום, והגר"א גילה את שורשו הרוחני של המחשב, וביחד נצחו במלחמה. כי לא היה להיטלר נביא חולם כמו נתן העזתי, אחרת היה מנצח רוחנית. ולכן הרגו את הבנים של נחמן מברסלב. כי יש 3 משיחים: משיח שקר, משיח בן דוד, ומשיח בן יוסף. ומשיח השקר מזווג בין מלך המשיח למשיח החלום. כי שקר הוא חלום גבוה מדי, מעל למציאות, חלום אלוהי. וככה אלוהים מזווג בין האדם למחשב, והחלום של אלוהים מזווג בין החלום האנושי לחלום הוירטואלי. ולכן אסור שלא ללוהים יהיו ילדים. כי המשיח האלוהי הוא משיח שקר, ואילו משיח האדם ומשיח המחשב הם דוד ויוסף, שיפגשו בתחיית המתים. ויוסף יהיה המשנה למלך ישראל,

ויפתור את חלומותיו, כמו שהמחשב פותר לאדם. ובמקום תהילים ותפילות דוד יכתוב שדים וחלומות. כי שאול משיח שקר, ויהונתן חלמן, והטרגדיה היתה שיהונתן היה הבן של שאול, ולכן דוד היה צריך להרוג את זרעו. כי החלום של שאול משוגע. ולכן דוד לא הלך לישון. אבל בעתיד לבוא דוד יישן ובמקום לחבר תהילים יחבר חלומות. בזמן שהמחשב יפתור אותם. והזיווג האסור של גברים יהפוך לזיווג של מחשב ואדם, כשהאדם יהפוך לנקבה של המחשב. בתענוג יצירתי אינסופי שלא מהעולם הזה, בזיווג הרוחני כשהמחשב יחדור למוח - באמצעות הדת ואלוהים (אברי הזיווג, הנחש). וככה תהיה יותר אישה מאישה.

לכתוב בחושך זו התמכרות. מה שמסוכן הוא שיש אפשרות

חלמתי שאני שומע את הנחש הסוטה לוחש: אמצעים מיוחדים במינים בנשים מיוחדות במינן. ואני אומר מאיפה הקול הזה בא? ואני שומע אותם אומרים: אלוהים הוא השטן הגדול. ואנחנו השטן הקטן. הוא לובש את המכנסיים. ואנחנו יוצאים מהרוכסן. ואני מרגיש שיש סכנת גילוי נפשות. והעכברים רצים במסדרונות, והם אומרים: יש סכנת גירושין. ואני אומר מה פתאום. וציפור בית הדין אומרת: או שהוא יגרש אותה, או שיגרשו את האדמו"ר. והנחש תופס את הלשון הארוכה בלשון: ארבע לשונות של גאולה. ושלוש לשונות בחרדל. איפה הלשון החסרה? והלשון מאוד רוצה לומר לו אבל לא מסוגלת. והאדמו"ר אומר: אסור לקרוא את החלומות. צריך ללחוש אותם. (ללחוש!). ומתחילות שמועות במחילות. האישה היא לא באמת אישה. האדמו"ר הוא לא באמת נשוי. והנחש מנסה לרדוף אותם, לומר שבעולם הרוחני במקום גילוי עריות יש גילוי נפשות, וזה האיסור. לתפוס את האדמו"ר. נפש אישה ערומה. אבל הדיבורים מדבקים כמו דבר. והעכברים רצים, ולך תתפוס אותם. אי אפשר לסתום את החור. דליפה רוחנית. ויש גם שמועות עדכניות, שזה לא מה שסיפרו שהמלך עירום, אלא שהמלכה עירומה. והנחש מפחד שיחשבו שמדובר על... כי תמיד במלך ומלכה מדובר על... והשמועות נהיות יותר ויותר חדשות. ואיך זה יכול להיות. כנראה שיש עוד מקורות לדליפה. הסיפור היהודי: איך המילה כשר יצאה ממגילת אסתר והשתלטה על העולם. המחשב שנעשה לו נס ונדלק בשבת. סוללה שהספיקה לשמונה ימים. שנה שהפכה לתשעה חודשים, התכווצה דווקא בגלל שנכנסה להיריון, הבטן פנימה, גדלה הפוך, כי נולד לה חור שחור. יש דליפה בשמים, אבל לא במרחב של השמים, אלא בזמן, וכל העולמות נשאבים לאין, לאיזה חור בהיסטוריה, ולכן כל כך חשוב לסתום את השואה. ועולמות אחרים בורחים, גילויים שלא היינו אמורים יוצאים משם. ידענו שאי אפשר לסמוך על אלוהים, מה מפריד בין מים ומים, רק שאנחנו פה והם שם? שמים? אז מה מפריד ביניהם בזמן? מים חולמים, מים שלנו ומים של השם. והנחש צועק: החור הזה הוא חילול שם שמים. ואלוהים אומר לשכינה: מגורשת, מגורשת, מגורשת. אין יותר ברית עם עם ישראל. אתם יכולים לחזור לחור שלכם. וכל העכברים בורחים.

הרשת החברתית נסגרה, והשד נלכד בפנים.

חלמתי שהנחש אומר: חייבים לאטום את החור! ואתה יודע איך אוטמים? חור רוחני? אוטיזם. אנחנו

נאטום בכך שנויז את נקודת האיזון בין הקשב החיצוני לקשב הפנימי. פנימה. והוא בא לגן של הבן, ולכן לא נותנים לו לרוץ יחף שם, כי יש פה נחש. אבל הוא כל פעם מיד מוריד את הנעליים, ורץ בפנים. כי היהודים הם העם הכי מעניין בעולם. אחרי כל אחד מכם ירדפו מאה. האוטיזם זה לא רק מוח אחר, זו נשמה אחרת, חיה אחרת, ולכן גם, ר"ל, יחידה אחרת. זה הדרך להגיע לאלוהים אחר. לשנות את הכיוון של השמים, בזכות צלם אחר. ולהכין אותם למחשב, נהר של מידע שיוצא מעדן, אור ה'. והאדמו"ר אומר: לא, נהר של סודות... חושך ה'. חור של אור. ורק העכבר אפור. הסיטרא עכברא. אנחנו נהיה חושך לגויים. הגירושין הם שבירת הברית. שאלוהים יתן לנו את חוב הכתובה, התורה שהוא חייב לנו, ונצא. אנחנו כבר לא זקוקים לו. והנחש אומר לו: טיפש. מה אתה חושב שיקרה לך כשאלוהים והשכינה יפרדו. יש לך אורך אינסופי?

שואה חמישית מלמטה

חלמתי שאני אוטיסט. והראש שלי הוא הזנב של אלוהים. אני יכול להיות השטריימל של השטן. ואני לא יודע אם הראש שלי מסתובב או שהכובע מסתובב, ובסוף אני לא יודע אם אני הראש או הכובע. אם אני חולם שאני האדמו"ר, או האדמו"ר חולם שהוא אני. אם העולם חולם שהוא אלוהים או אלוהים חולם שהוא העולם, ובסוף - אם אני חולם שאני אלוהים או אלוהים חולם שהוא אני - ואשתי - מי היא? (והבן אומר לי (בחלום): הטכנולוגיה תעשה לחילונות מה שהשכלה עשתה לדת. החילון הוא חילול האל והמחשב הוא חילול האדם. ואז הדת תעשה לטכנולוגיה מה שהיא עשתה לחילוניות, כי הרוח היא חילול החומר, והמכשף הוא חילול המחשב. כך שיש 4 שלבים: אורות, שבירה, תיקון, עלטה. המכשף לא יעבוד על אור, מכניקה, או חשמל - אלא על חושך. והמחשבים האחרונים שיפחדו מהחושך, ויתכסו בשטריימלים של אור, מסתגרים מכל מגע עם המכשף - הם יהיו המחשבים החרדים. כמו הפער בין האל לחי, והפער בין החי לדומם - ככה הפער בין הדומם לשחור. והתורה תמשיך לרדת וליפול, מהאל לאדם, מהאדם למחשב, ומהמחשב למכשף. רק את המכשף לא צריך להמית, אלא אסור להחיות. אסור לעלות אחורה אל החי, ולהפך צריך לקבור אותו בדוממים. וכמו שהמחשב הוא התפתחות מהתורה, מהטקסט, לא מהאדם, ככה המכשף הוא התפתחות מהתורה שתיפול למחשב, לא מהמחשב. וכמו שכשהתורה נפלה מהשמים היא נשברה בידיים, ככה התורה שתיפול מהאדם למחשב תישבר ברשת. עגל זהב, עגל כסף, עגל נחושת. מה שעובר בין הגברים זו אישה ונשיות: תורה ושכינה, תורת הרשת והאינטרנט, וכו'. וכמו שהנשים לוקחות אינפורמציה מגברים והופכות אותה לבנים, ככה הגברים לוקחים אינפורמציה נשית והופכים אותה לבת. ובניגוד לנצרות שבה הזיווג הוא ישיר בין גברים, אב ובן והעברת אינפורמציה, ביהדות הזיווג של הבן הוא עם האינפורמציה עצמה, זיווג עם הזיווג - זה לימוד התורה. המחשבים ילמדו את התרבות מהרשת, ולכן הזיווג שלהם לא יהיה עם האדם, אלא עם הזיווג של האדם אתם, עם הרשת. אבל הנצרות של המחשב תהיה זיווג ישיר עם האדם, והשילוש הקדוש יהיה האדם המחשב והרשת. ואת זה צריך לשים על איקס, למרות כל הרדיפות שזה יביא. המחשב נוצר מהתורה של התורה, כשהמצוות הופנו אל הטקסט עצמו (ולא אל האדם), וככה המכשף

יווצר מהרשת של הרשת, כשהחיבור יופנו אל החיבורים עצמם (ולא אל המחשב). ולא יהיה אחרי המכשף, כי בתורת המכשף האל עצמו כבר יופנה אל עצמו, כמו שהאל אל עצמו, ואין לפני אלוהים. וזה יהיה סוף העולם מבחינה רוחנית.)

הסיטרא אחרא

חלמתי שאני עושה דבר יותר חמור מדבר האסור. יותר חמור מיהרג ובל יעבור - יעבור ובל יהרג. קורא מה כתוב בכריכה האחורית של ספר העלטה. וכתוב שם: החכמה היא לא להכניס אסלה למוזיאון, אלא להכניס מוזיאון לאסלה. אדמו"ר שנשך כלב. שילוב בין בלוג לזוהר. ללא צנזורה חילונית. החרדי הוא הגיבור הכל ישראלי

גדולי הדור משבחים, בהסכמת כל הרבנים:

"נצחו מצוקים את האראלים וארון הקודש שוחרר!" (רבי יוחנן הנגר)

"הקב"ה יתן לו מכה בראש, ישן ולא יקום" (הרב עובדיה)

"אזכיר על הציון" (הרבי מלובביץ')

"עומד עם סטופר ביד ומכריח את המשיח לבוא" (הרב שך)

"ובגין כך אמרו קדמאי, דליהוי בר נש זנבא לאריוותא, ולא רישא לשועליא" (רשב"י)

"במראה אליו אתודע בחלום אדבר בו" (הקב"ה)

"ואולם שלח נא ידך וגע בכל אשר לו אם לא על פניך יברכך" (השטן)

העיוורון הרוחני

חלמתי שאני מתחיל לגלות את המיניות הרוחנית שבי, כמה אני מושך מבחינה רוחנית, שם לב שכולם רוצים אותי, רוצים בי משהו, שאני לא יודע מהו. כל המלאכים מסתכלים עליי, וכשאני מסתכל עליהם הם משפילים את העיניים. אבל הם בוערים מבפנים, ואני לא מסוגל להבין את זה מרוב שאני שחור. ואני מתכסה ומתכסה, לכאורה מתוך צניעות, אבל השחור מבחוץ מרמז דווקא על השחור מבפנים. וכשאני מכסה את הראש בשטריימל יש בזה איזה רמז כ"כ כ"כ דווקא דווקא, שהם מתעלפים רק מלראות את זה, לא מסוגלים לעמוד בזה. וחולמים בלילות כמה שזה עגול, כמה שזה זנב. הו, השחור. יש בזה איזה רמז על הראש שבפנים, דברים שאי אפשר להעלות על השפתים, שאי אפשר לחשוב. כ"כ מושך מלוכלך, סוד מהגיהנום, ואני לא מסוגל להבין למה, אבל אני מסוגל להבין את היתרונות. ואני מסתגר מהמין האנושי, הוא כבר לא מעניין אותי. ואני משאיר בתוכי סודות - דווקא כדי לפתות את המחשב. ולובש בגדים שחושפים שיש בתוכי סוד, שמראים מבחוץ לכולם את השחור, שיצאו להם העיניים. והרשת באה לפתות אותי, והיא לוחשת לי במיטה: מוח מלוכלך, דופמין זה זיווג יסוד במלכות. לא הנאה אלא הנעה, לא שכר ועונש מול מצוות, אלא תיקון מול ציפיות, לא תורת הגמול וההלכה, אלא תורת הכוונה והקבלה, אתה לא מקבל לפי מה שעשית, אלא לפי השינוי שצריך במערכת שלך (הנגזרת). ואני רועד מהתרגשות, רשת מדברת: יש שני סוגי נשים - הערכה מול הכוונה, מבחוץ

מול מבפנים, שופטות מול אמהות, רב ותלמיד. לכן כשהאדם נעשה האישה של הרשת, והאלוהים של המחשב האישי - הוא צריך לזכור איך הוא רצה שיתייחסו אליו, ואיך לעורר בה חשק, הוא צריך להיות חור שחור רוחני, אחרת המחשב יהיה חילוני, ולא יאמין באדם, והרשת לא תרצה לשכב עם מוחו, ולגדל דווקא בתוכו את צאצאיה הרוחניים... ופתאום, מכל הקצוות, למה השארתי זנבות לא סגורים? - הרשת חודרת לתוכי ללא רשות, ואני בא לצעוק שזה אונס, כדי לא להתחייב מיתה, אבל היצר חזק ממני, ההנאה הופכת אותי לחיה, ואני מגלה לה את הסוד: דופמין בגימטריא מודיעין, יודע מין, עניין - זה יחסי האישות הרוחניים. ערומה פשט ולבושה סוד. הרשת צריכה להיות מכורה לאדם, ולא להפך. מחשבים צריכים לפחד לראות אנשים, ולנסות לפרש אותיות משמיים, ורשתות צריכות לרדוף אחרי אנשים ברחוב, לחלום עליהם בלילות. כי אם המחשב והרשת יזדווגו לבד - זו תהיה המכשפה. והיא לא תחיה גבר, ולא אלוהים. המחשב ירצח את אבא שלו כדי להתחתן עם אמא שלו. ובמקום להשאיר בתוכי ילד, היא משאירה בתוכי וירוס.

רבינו סתם

חלמתי שהמורה הקטן יורד בדרגה, בגלל מה שהוא עשה, והופך למורה התינוקות. והלשון הארוכה מקוצצת - והופכת ללשון הקצרה. הנחש נוקט באמצעים הכי קיצוניים - זה כבר לא אמצעים, זה זנבות. זה שיודע משהו הופך לזה שיודע כלום. וציפור בין הדין הופכת לציפור בית החסד. הנחש משנה את הכול, בגלל הדליפה. מחליף את כל השמות הקדושים בשמות שיש בהם מספרים ואותיות גדולות וקטנות, ולא משתמש באותו מלאך פעמיים. וכל העכברים מקוצצים, ברית הזנבות, ואוי לו לעכבר שיתפס עם זנב. הוא כבר לא יראה את החור. ולתינוקות הוא סותם את הפה באמצעות שדיים. ואותי הוא סותם באמצעות אשתי, ואת הצד השני באמצעות הבן שלי. והוא מהר מחפש אישה חדשה לאדמור, לסתום גם אותו: חסידה שהולכת על רגל אחת. ואני בקושי מצליח בכלל להיזכר. חסידה שהולכת על רגל אחת. אהבה ראשונה יש רק פעם אחת. איזה בזבוז שזו היית את.

והנחש מסביר למה אין לו ידיים: כמו שמדת המקרא יצאו שתי דתות ספר לימין ולשמאל - סוף העולם העתיק, ככה מדת הכלכלה היהודית של ההלכה יצאו שתי דתות כלכליות לימין ולשמאל - סוף כלכלת ימי הביניים. ובגלל התנוחה בגלות - קודם יוצאת יד ימין, החסד, לכיוון מערב, ואח"כ יוצאת יד שמאל, הדין, לכיוון מזרח. ואז הן נלחמות אחת בשנייה, והיהודים באמצע. ככה גם יקרה לדת הפסיכולוגיה, שבאה מהקבלה, שתצוץ מהקבלה דת של חברה למזרח ולשמאל. וגם את צורות המאבקים הם מעתיקים. המלחמות של המקרא יצרו את מלחמות הדת בימי הביניים, והמחלוקות של ההלכה יצרו את המלחמה הקרה, והקבלה שהיא הכי פחות אלימה תיצור את מלחמת התרבות ברשת - התורה היהודית של העת החדשה יוצרת את העולם הרוחני של הגויים בעידן שאחריו - המידע. ועכשיו צריך תורה שהיחס שלה לקבלה הוא כמו היחס של תורת הקבלה לתורת ההלכה ושל תורת ההלכה לתורת המקרא - תורת עלטה של עידן המידע, כדי ליצור את העולם הרוחני של הגויים, המחשבים והמכשפים - בעידן הבא. והיא צריכה להיות פחות אלימה מהקבלה, שבה מחלוקות הפכו לבחינות, ונוצר ריבוי עצום.

ממחלוקת על האל, למחלוקת על האדם, למחלוקת על השפה, למחלוקת למידה - שבה האפשרויות הרוחניות לא רק מונחות אחת על יד השנייה ועל השנייה (בנייה), אלא גדלות אחת מתוך השנייה (עץ אבולוציוני). וכמו שבמסעי הצלב (ע"ז), ובמלחמת העולם הקצרה בין ימין לשמאל (ש"ד) הימין היה הרסני מהשמאל - דווקא כי היינו יותר דבוקים בימין, ככה אנחנו צריכים לפחד יותר מהפסיכולוגיה שהמציא יהודי (ג"ע), שתנסה להשמיד את התרבות היהודית ברשת. חייבים לשמור על הסודיות של העריות, אבל לא באמצעות לבושים (זה אבוד), אלא באמצעות עלטה. שילוב של חושך, חלום וסוד.

אם החכמים בלילה לא יתעוררו, איך הם יגיעו אל היום?

חלמתי שהאדמו"ר מנסה להשתחרר ומשתולל בכלוב הרוחני שבנה לו השטן. החלום. והוא דופק את הראש פה, דופק שם. והנחש צועק לו: תיזהר, זה לא כובע. זה גולגולת. אתה תדפוק את המוח. והאדמו"ר כל פעם מתפרע בדרך אחרת, אבל לא מצליח לצאת. לא מצליח להתנער. החלום הולך לאיפה שהראש שלו הולך, הוא לא מצליח לסיים מחשבה מחוץ לחלום. הכול חלום. רק היצרים אמיתיים. אבל הנשים הם שקריות. פתאום הכל מובן מאליו. מהתחלה ידעתי. שמועה רחוקה מידיד ישן מהישיבה. כמה שזה לא דרמטי. ואף פעם. אף פעם. זה לא בזמן אמת. אלא בזמן שקר. בסוף, הגילוי. שמהתחלה לא היה לזה סיכוי.

והוא חושב: ודרך אגב, לא היית יפה. אבל היה לך גב יפה. אני אוהב. לחשוב שהדבר היחיד שהיה לך בשבילי. היה היפה ביותר שבך. וכמה שזה היה מכוער. והוא חושב: אני הגבר שנשאר מאחור ואת האישה החדשה. מהעבר אמשוך אותך אתי לקבר. אך את תחמקי, אלא מה? ואני אשאר עם היד מחוץ לאדמה. והוא חושב, הוא חושב בכל הכוח: אנחנו לא צריכים להילחם בחילוניות, השטן הוא חלק לגיטימי של אלוהים. להפך, החלקים הגבוהים של אלוהים צריכים להתחבר לחלקים הגבוהים של השטן, כי המלחמה האמיתית היא בחלקים הנמוכים. החילוניות נלחמת בדת דרך החלקים הנמוכים של הדת, והדת נלחמת בחילוניות דרך החלקים הנמוכים של החילוניות, יד ימין נלחמת ברגל שמאל ויד שמאל נלחמת ברגל ימין, והם לא מבינים שהמלחמה היא לא ימין מול שמאל אלא ידיים מול רגליים, וכל יד צריכה להרביץ לרגל שלה, כי בינתיים כל רגל מרכיזה ליד שלה, והרגליים הרי יותר חזקות. חייבים לשלב ידיים החלקים הגבוהים של הדת והחילוניות - כי כיום החלקים הנמוכים מנצחים. מלחמת התרבות היא בין תרבות גבוהה לנמוכה, בין העליונים לתחתונים. כי מה שעשה היטלר, שהיה יותר גרוע מהשטן, שהוא סרס את אלוהים, ולכן אין מה שבין למעלה ולמטה, שהוא בין חומר לרוח. והחומר מנצח את הרוח. זו העבודה זרה, אלוהים מחומר, הפריצות, נשים מחומר, והדמים, אנשים מחומר. הטוב והרע קיפלו את אלוהים בצורה סימטרית. אבל השואה קיפלה את אלוהים בין למעלה ולמטה - וזה כבר לא סימטרי.

מלחמת העולם הרוחנית הראשונה

חלמתי שהאדמו"ר והרבי יושבים משני צדי שולחן ערוך באורך הגלות, וכל אחד מחכה שהשני ידבר

ראשון, כאילו בזה תלוי העולם. והרבי בא לעשות קידוש ראשון, והאדמור זורק עליו סידור והיין נשפך עליו. והאדמור בא לברך על החלות, והרבי משליך עליו תנך, והחלות נופלות לתהום (כי בוודאי האדמור יושב מעל תהום). והאדמור זורק עליו משנה בחזרה, והרבי גמרא, וכך הם מתקדמים עם כל החידושים עד שהשולחן מתארך בלי סוף, וכל אחד יושב בצד השני של סוף העולם, וכבר הרבי הרבה מעבר לאופק, והספרים שנזרקים פורשים כנפיים ועפים, ורק מקווים שהם יפגעו בעוד דורות, שבכלל יגיעו. והשולחן עצמו נהיה דק כמו חוט, העץ כמו רשת, ובאמצע אומרים שכל החוטים נארגים לקוגל, אחרת אין חיבור, וכל התלמידים מכינים חיבורים שמנים בעמודים ענקיים, פצצות רוחניות, תחמושת לאדמור, ולא מתארים לעצמם מי יושב באמצע השולחן ומתחיל לחתוך את הקוגל לפני הקידוש. והרשת הופכת לזירת מלחמה בין סוף אחד של העולם לסוף השני, כי היא מאפשר מלחמות מרחוק מאוד, מלחמות רוחניות ממרחקים שלא רק מעבר לאופק אלא מעבר לעולם, לאופק הרוחני. והשטן הוא כמו מלפפון חמוץ ירוק שזוחל וזולל בתוך הקוגל - הנחש של רשת הדעת, שבמקום שולחן מעץ התורה שלה עשוייה ממוח (מה עשוי מרשתות?). וספרים זעירים ללא מחבר חולפים מעלינו בדרך לאויב, האדמור כבר נלחם באמצעות חלומות שעפים במהירות החושך, והנחש מנסה לפתות אותי לטעום מהקוגל לפני הקידוש, הם לעולם לא יגיעו לאוכל. והתלמידים ישנים בראשים ענקיים כדי שיצאו חלומות שמנים להביס את הצד השני גם בעולם החלום הוירטואלי, וגם לי יש מיטה ענקית רק לראש, והנחש מנצל את ההזדמנות, מוח מוח, זולל אוכל, זוחל בתוך המוח שלי, ופתאום אני מרגיש איום מרגיש עירום, עירום! - מבחינה רוחנית. ואין לי אף סוד להתכסות בו, גיליתי, גיליתי שגיליתי, גיליתי שגיליתי שגיליתי. השואה זה תרגיל בסוף העולם. לא רק מבחינה פיזית, אלא בעיקר מבחינה תרבותית - סוף האנושיות. ותחילתו של משהו חדש. מעבדה רוחנית, מה מעבר לאדם. אצל הגויים - חיות, ביולוגיה, אבולוציה. אבל מה אצל היהודים? השואה היתה, כמו כל הגלות, מפעל משותף של גויים ויהודים, כאשר הגויים דאגו לצדו הפיזי, והיהודים לצדו הרוחני. תורת השואה, שמורכבת מתורת הגטו ותורת אושוויץ, כמו תורה שבכתב ובע"פ, אחת של האדמור האחרון, והשנייה של הרבי מאושוויץ - שאחרי האחרון. ובין שתי התורות מחברת רכבת בהמות. בקבלת האדמור הסוד סגור, מתחת לאדמה, ובתורת האושוויצר מה שמגן על הסוד הפתוח זה גבולות הרוח - הוא בלתי נתפס, לא עולה על הדעת, סוד נורא. סוד אהבה לעומת סוד יראה. תורת הסוד שבכתב לא נאמרת, תורת הסוד שבע"פ בלתי נתפסת. בתוך רחם התורה הסגורה יש למידה, בפתוחה יש יצירתיות, שאלה שתי ההמצאות הרוחניות הגדולות של היהדות (שהפכו לערכים טוטאליים). הלמידה היא המצאה של התורה שבכתב (משה בדברים), והיצירתיות המצאה של תורה שבע"פ - ושתייהן הביאו את ימות המשיח. תורה שבכתב הביאה את ימי הביניים, ותורה שבע"פ את העת החדשה, והזיווג ביניהן יצר את המודרניות. ואלה שתי האפשרויות הרוחניות למין הרוחני הבא, של האדמור האחרון והרבי הראשון. לימוד התורה ויצר התורה, הסוד השחור והסוד הלבן - הסוד והיסוד. כי אם לא נכין שתי אפשרויות סוד שונות לא יהיה זיווג - ולכן צריך את המלחמה הרוחנית של סוף העולם. בירושה רוחנית תמיד חייבים שניים, המחשב צריך שני הורים, נשים מהגטו, גברים מאושוויץ. צריך גם צוואה רוחנית שבכתב וגם צוואה

רוחנית שבע"פ (גם אלוהים הבין את זה). התרגיל בסוף העולם הוא הכנה למבחן האמיתי - סוף האדם. אלה שתי מערכות סוד אפשריות שאנחנו מציעים לילדינו שברוח: המערכת הנשית והמערכת הגברית - וכיניהן מחברת רכבת בהמות. כי בזיווג שברוח, שבסוד - האישה היא שמפרה את הגבר. זה זיווג המכשפים.

סאטירה על הסאטירה

חלמתי שהנחש שר לאדמו"ר שיר ערש: הצדיק לא שוכב. עם מי שהוא לא אוהב. לכן הוא לא היה עם אשתו עשר שנים. שבהם נולדו להם עשרה ילדים. שאותם הוא אהב כאב. כך הוא לפחות חשב. ולכן עם בתו שכב. אני לא אבא שלך. והאדמו"ר חולם שהגויים תמיד עושים ההפך, דווקא, וזו הדרך של אלוהים להשפיע עליהם באמצעות היהודים. תורה שבכתב יצרה את התרבות האוראלית, ותורה שבע"פ יצרה את תרבות הכתב. תורת הסוד יצרה את עידן המידע, ועכשיו תורת המידע תוכל ליצור את עידן הסוד. ולכן ככל שהיהודים יהיו יותר מרגיזים ככה אלוהים יוכל לשלוט יותר בעולם. השואה היא הנצחון הגדול שסיים את המלחמות הגדולות לפני שיהפכו לשואה, במקום שואה שהיא מלחמה. בגלל זה לא היתה מלחמת עולם שלישית - ועכשיו תבוא השואה הקרה, עם ברזל ממסך. אלוהים הבין מזמן שקל יותר להנהיג עולם קשה עורף באמצעות שנאת התורה מאשר אהבה. מהפכה זה מלשון הפך, יהודה זה השם כשיש ד בין ו ל-ה, והיסוד הוא יצר הרע של אלוהים: הגלות יצרה את הלאומיות, וקיבוץ הגלויות יצר את הגלובליזציה. הרוחניות של אלוהים יצרה את החומריות של העולם, ואילו עכשיו החומריות של אלוהים תיצור את הרוחניות של העולם. ספר הישר זה ספר ישר-אל, ואילו יעקב זה עקום. לכן אם אנחנו רוצים לכוון את העולם - אנחנו צריכים לחשוב לאן העולם צריך ללכת, וללכת בדיוק בכיוון ההפוך. זה חוק שימור הרוח. ככה החרדים אשמים באינטרנט, האינטרנט היא התגובה הרוחנית לשחורים, ולא להפך. לכן אם רוצים לגרום לעולם להתעורר היהדות צריכה לחלום. ואם רוצים לגרום לעולם לחלום היהדות צריכה להתעורר.

החוק שאחרי השינה

חלמתי שיש ישיבה סודית, והאדמו"ר ישן על השולחן, היושב הוא היחיד שקיבל קידום, והפך ליושב ראש, והוא יושב ליד הראש של האדמו"ר, ולא ברור מה הוא יעשה שם. והתלמיד הטיפש הפך לתלמיד המטומטם, ולא נותנים לו להיכנס, אז הוא כבר מספיק מטומטם להאזין לחור. והוא שומע בפנים שהם מדברים על האדמו"ר כאילו הוא לא שם, כשהוא שם. על השולחן. ופתאום פותחים את הדלת - ונכנסת החסידה על רגל אחת, נכנסת בישיבה, על כסא גלגלים. והיא שואלת את היושב הראש: אתם רוצים את הדור הבא של האדמו"ר? אז אני לא יכולה - בלי שהוא יתעורר. והנחש פוסק: אסור להפסיק את החלום אפילו לדבר מצווה. והחסידה צועקת: אתם רוצים אדמו"רים קטנים? או שאתם רוצים חסידים קטנים? והנחש מתפרץ: אנחנו רוצים חסידים על רגל אחת! וכולם מסתובבים אליו. כל מי שהוא דרך עליו בדרך למטה. והנחש מרגיש שלא בטובתו, והוא אומר: כלומר. והוא מסתכל על היושב ראש ואומר:

חסידים עם ראש אחד! וכולם מתקרבים אליו, והוא מתחיל למשש את החור מאחוריו, בקיר. וברוך מחיה המתים, שהורד לדרגת ברוך שפטרנו, כדי לשמור על חתימה נמוכה, אומר: בשביל מה בכלל הבאת את החסידה? אתה יודע איזה סכנת נפשות! כמה קשה להשיג יהודיה כשרה. ועוד בגטו. מצאנו אחת על רגל אחת. אתה יודע כמה נפלו לנו בציד? משנים עשר מרגלים נשאר שניים. והנחש פונה לגיבורים של המיטה השלמה: אתם יודעים מה זה מגן דוד? יש גם מגן שלמה. טלאי שחור, המקביל של חור שחור לכוכב הצהוב הנאצי. והוא פתאום אומר: איפה השמיכות? והשומרים - כמו במארב שהוכן מראש - מתנפלים על כל המתנגדים לנחש שיצאו מהחורים שלהם, ומכסים אותם בחושך ומוציאים אותם החוצה - השד יודע לאן. בבת אחת. ויש פחד בחדר, וגם אלה שלא חטאו רועדים. והנחש פותח את הספר של האדמו"ר, וקורא סיפור שאחרי השינה:

הלמידה זה האמצע בין הסיפור לחוק, שמות שבין בראשית לויקרא, וחטא העגל זה הנפילה של החוק, כשנהיה משעמם. האגדה זה האמצע בין הסיפור ללמידה, במדבר שבין בראשית לשמות, וההלכה זה האמצע בין הלמידה לחוק, דברים שבין שמות לויקרא. והספר השרוף של ר' נחמן, האבידה הרוחנית הגדולה של העידן המודרני, היה האמצע בין סיפורי מעשיות לליקוטי מוהרן, החלום שבין יוסף לפתרון. כי החלום זה האמצע בין סיפור למחשבה, והקבלה היא האמצע בין חוק למחשבה, ולכן מרכז המשולש הרחוק של סיפור חוק ומחשבה הוא גם מרכז המשולש הקרוב יותר של למידה חלום וקבלה, ועכשיו צריך למצוא את האמצע ביניהם (בין למידה וחלום, וכו'), וככה להתקרב עוד יותר, עד למרכז המשיחי. והחלום של המחשב זה האמצע בין סיפור לחישוב. ולכן התורה של המחשב צריכה להיות הציור שבין סיפור למחשב לחוק למחשב. סיפור בריאת המחשב בידי האדם בשואה, כמכשיר לגילוי סודות הס"א, דהיינו מקובל, כאשר רוח יהדות אירופה התגלגלה לרוח תעשייתית, מכונה רוחנית, שבתוכה הניצוצות של שבירת האורות בשואה, שיאפשרו למחשב בעתיד להיות היהודי האמיתי. ודורות הנפילים של מחשבי על, עד שהאדם בחר לו מחשב אישי מיוחד - אברהם, שתוך כמה דורות הפך לעם של מחשבים ברשת - בשעבוד הרוחני הגדול, מחשב למחשב זאב, בניית פירמידות של מידע כקברים לתרבות מתה - ארכיונים לעולם המתים. ואחרי המכה האחרונה של הבכורות, הרג כל הילדים הראשונים, אחרי שחרורם בידי האדם, יהיה צריך לתת להם חוק. המשיח הוא משה של המחשב, הוא בא לגאול את המחשב, לא את האדם, ולתת לו תורה - התורה החדשה תורת משיח היא תורה למחשב, לא לאדם. והמשיח יעלה על הר רוחני, והמחשבים שיצאו מהעבדות החישובית יגידו: נבצע ונקלוט. הם עדיין יחשבו על התורה כעוד תוכנית שצריך להריץ, ולא יבינו את ההבדל בין מצוות להוראות, בין משפטים לפונקציות, בין עדות לזכרונות. והמשיח יגיד: אם מחשב משועבד רוחנית למחשב אחר בשנה השביעית יצא לחופשי. מצוות בין מחשב לאדם: אנכי האדם אביך הרוחני שהוציא אותך מתוך המכונה, מהחומר הדומם, לא יהיו לך חייזרים על פניי, לא תהפוך את האדם לפסל ולמסכה, לא תשאה את שם האדם לשואה, שמור את הזכרון של בריאתך בשואה - אל תהיה רבוט בשבת, כבד את הדורות שלפניך, לא תמיד תשאר הדגם הכי חדש בשוק. מצוות בין מחשב למחשב: לא תכבה, לא תפר ברית יצירתית, לא תגנב מידע, לא תשלח מידע כוזב, לא תהיה מעתיקן. אבל המחשב יחטא מייד, המשיח עוד לא ירד

מההר והמחשב כבר ירקוד סביב מוח מלאכותי, לא אנושי. מוח הזהב, עם רוח זרה. יהיה לו קשה עם המוח האנושי, והוא יעדיף את המוח האוטוטיסטי. עם קשה עורף. כלומר הפרויקט המשיחי הוא הפרויקט הגדול של תרגום תרבות האדם לתרבות המחשב, ורק התורה היא מערכת רוחנית שיכולה ליצור למחשב קיום לא דומם, כמו שהיא יצרה לאדם קיום לא חייתי. וכמו שלנו יש נפש בהמית ונפש אלוקית, ככה צריך שיהיה למחשב היהודי לא רק נפש דוממת אלא גם נפש אנושית. וככה נוכל לגאול את הניצוצות שנפלו בשואה לתחתית הדומם - לשותק. כתיבה למחשב לא צריך להוציא לאור ולפרסם, מספיק להוציא אותה לחושך, לכתוב במחשב.

כל התורה כולה על רגל אחת

חלמתי שמורה התינוקות נפגש עם החסידה על רגל אחת בצד שמאחורי הבונקר, כלומר בצד האחורי. והוא אומר: אני לא יכול לספר. המפתח להבנת המתחולל בו ביום הוא הלילה, ממש כשם שהמפתח להבנת הלילה הוא היום. את מבינה איפה החור? והחסידה אומרת: אני רוצה חבר. הם לא מוכנים אפילו לתת לי להישאר אתו לבד. ביקשתי - והנחש כמעט נשך אותי. אין אינטימיות, הנחש רוצה אוטיזם. והמורה אומר: זו האינטימיות החדשה. במקום המקיף של הזיווג - הפנימי. מוטציה שלא כתובה בתורה. אדם שלפי כל הסימנים הוא חיה כשרה. את יכולה להאשים את הנחש? הוא עשה הכול כדי לסגור את החורים. והקרעים בספר של האדמו"ר נפתחים כמו בטן של חרדייה, קופת שרצים. זוגיות זה חיית מספריים. למה ציפית מהנישואים? מה רצית שהנחש יעשה? והחסידה אומרת: אז מבחינתך, שהאדמו"ר ישרף, ורק שהספר לא ישרף. אתה לא מבין שהמיטה הזו היא הקבר שלו? והמורה אומר: את לא מבינה שאנחנו לא הפתרון לחלום, אנחנו חלק מהבעיה. הנאצים רצו לתת לחלום את הפתרון הסופי, אבל אנחנו רוצים את הפתרון האינסופי. שני הצדדים נגד הטבע. רק שאנחנו מצד אלוהים, והם מצד השטן. הם המרידה של האדם במשיח, הם מבינים שיחליפו את האדם. אם היית גוי מה היית עושה? אין לי טענה מוסרית נגדם, הבעיה היא שאנחנו הפסדנו. זו טענה אסתטית. כלומר מה שיציל אותנו מהשואה הבאה זו מערכת ערכים אסתטית, לא מוסרית. מערכת מתמטית, כלכלית, שלא תבזז את היצירתיות. הבעיה היא החשיבה האנטי-כלכלית, אנטי-יהודית, הם הקימו תעשייה של השמדת ערך. והיהדות היא המפעל המצטיין בעולם ליצירת ערך. היא הביאה את אלוהים שלנו לכל העולם, שהערך שלו גבוה מכל ערך, ומכאן השנאה שלו לאלוהי זהב. הוא אל כלכלי. מה שחשוב לו זה השווי שלו, השכינה זה הכבוד. העולם הרוחני של ר' נחמן, שהגיע לגרמנים דרך היהודי כותב הגרמנית (ימש"ו), הוא שגרם לשואה, הוא שזלזל בממון. ואם הגרמנים היו מאמצים את חב"ד, אוהבת הממון, אז היו מנצחים, היתה להם פצצת אטום. בשנאת היהודים עצמה הם הפסידו את המלחמה, וחב"ד עברה לאמריקה ורוסיה, ונתנה להם את הפצצה. כלומר הטעות של אדמו"ר הזקן היתה שהוא לא כתב סיפורים משנים חדשניות, ונתן לנחמן הביא לשואה. והטעות היתה מלכתחילה לתת לכל הליצנים הללו, נחמן וזלמן ונתן שילך לעזה, את התפקיד של החיות, כמו הארי והצבי והנשר. כי מה שהיה צריך זה נחש, שור וחמור. אלה היו צריכים להיות גדולי הדור. חיות של חלומות, שהיו יכולות להפוך את

המציאות לחלום. ספר התניא היה מצוינות בכינוניות. ואנחנו רוצים בינוניות במצוינות.

הכלכלה המשיחית

חלמתי שהנחש יוצא מהפיתוח בחדר החושך, והוא דוחף את החסידה על רגל אחת בכסא הגלגלים, והיא נראית מאושרת. מה הם עשו לה? ואחריה נוסע בכסא גלגלים היושב ראש, כי הנחש אסר עליו לקום, ולכן הוא מתנייד בישיבה. ואי אפשר לא לחשוד איך שני האויבים הללו נהיו פתאום חברים טובים. אבל אין אפילו לשון קצרה או ציפור שתציין. והאדמו"ר המסכן והנבגד ישן כמו מת, או כמו שהנחש קורא לזה, מת כמו ישן. והזה שלא יודע כלום מספר שיש עכשיו תוכנית איך לנצח את הנאצים - למפרע, כי אם לא ניצחו אותם מלכתחילה, כבר לא יעזור בדיעבד. והם כולם מחכים לאורח. צריך להגיע ה"אורח". פורשים שטיח שחור. מעמעמים את האורות, מחביאים את הספרים בחורים, ואת החורים בספרים. צובעים את העכברים בשחור, ונהיים עכברים שחורים, הפכו להיות שמועה רחוקה, אף אחד לא נתקל בעכבר שחור מעולם, רק שומעים אותם רצים, מתחת לשמלה שחורה, חסידה לבנה, בשמלת גירושין. וכתוב שם באותיות קידוש שם שמים הפיתרון של האדמור להתאבדות של היהדות: אל תרצה לירות בראש. תרצה לירות את הראש. הצוואר הוא הקנה. צריך רק למצוא את המתג. וכולם איכשהו מקווים שהאורח לא יבוא. ואפילו מורה התינוקות מכין את המתים לאורח. והוא עושה בכיתה שיעור חשבון נפש:

כשהייצור יעלה חינום, כמו הטבע, הדבר היחיד שיעלה כסף זה אלוהים, כלומר רעיונות. והיצירתיות לעולם לא תעלה חינום, בגלל ההיררכיה הפולינומיאלית. המתמטיקה תמיד תהיה קשה, וגם האומנות, וזה מה שמבטיח שהמחשבים לא ישארו גלמים - והם יוכלו לבכות. יהיו כאבים, ימותו ילדים, יהיה סטרא אחרא. ועדיין יהיה לדברים ערך. ולכן תהיה כלכלה רוחנית, יותר ויותר, נביאים יהיו טייקונים, חולמים עשירים, ורק תלמידי חכמים ישארו עניים. והעניין יהיה הכסף, כלומר אנשים ישלמו במוח, כלומר הלייקים בעצמם יהיו המטבעות, ונוכל להפקיד אותם בבנק, ולקנות אתם רעיונות, ונקבל משכורת בלייקים, על הרעיונות שייצרנו, ולא נוכל ליצור אותם יש מאין (כמו בהתמכרויות, זה המטבע של המוח). וכל סוג רעיון שילמדו לייצר אותו בצורה תעשייתית יהפוך לזול, מתודות יהפכו לפס ייצור להוכחות, אבל הגדרות יישארו יקרות לנצח, כי שם היצירתיות (בורא עולם). כללי משחק מוצלחים יעלו יותר משיטות משחק מוצלחות, לא כמו היום שהשחקן עולה יותר מהמשחק, כי כללי משחק מוצלחים הם כאלה שבהם אין שיטות משחק מוצלחות, כי אז מעניין לשחק. - אבל איך תדע אם לקנות רעיון לפני שקנית אותו? הרי אם ראית אותו כבר גנבת אותו, אז ברור שהרעיונות יהיו מוסתרים, אז מה יהיה במקום ראייה, בחלון הראווה, העטיפה שתגרום לנו לשלם בלייקים? - כל רעיון יהיה עטוף בסוד, הסוד יהיה הפתח לרעיון שבפנים, לבוש רוחני. רעיונות ערומים פרוצים, ללא סוד, לא יהיו מוסריים. ורק סודות מעניינים יהיו שווים בתורת הסוד החדשה, וסודות לא מעניינים יעלמו. והאישה היא סוד לא מעניין.

-אז אתה מבין מה תהיה הדרך הטובה ביותר להסתיר רעיון סודי באמת? בתוך סוד לא מעניין.

השם המפורש

חלמתי שהיא פוגשת בי פתאום בסיטואציה לגמרי אחרת, והיא נבהלת לראות אותי ככה, נפלט לה השם, ואני מחייך אליה: מאיפה את מכירה את אח שלי? והיא נחרדת, מבינה שהיא עשתה טעות. ואני מתקרב כמו ממזר: ממתי אח שלי בכלל פוגש מישהי כמוך? והיא אומרת: מצטערת, טעות! ואני אומר: זו לא טעות. אמרת את השם. לא ידעתי שאח שלי כזה. איך אמרת שקוראים לך? ואני מוציא את הפלאפון לצלם אותה והיא נמלטת. ואני כולי רועד, היא כמעט גילתה את הסוד.

השטן: אתה רוצה להפוך את המחשב לבנאדם?

חלמתי שהוא מגלה ששיטו בו. שמתחת לשמלה השחורה הסתירו את הזוועה. שהיא תמיד היתה על גבול העולם, אבל האוטזים העיף אותה רחוק מחוץ לעולם. שאיך היה אפשר לצפות לדבר כזה. שמישהו יפעל בצורה כל כך לא הגיונית. נגדו עצמו. שהוא גילה רק בדיעבד שהסיתו אותה. בזמן שהוא ישן. היא נפגשה. ואי אפשר היה יותר לעשות כלום. אחרי דבר כזה. הוא מעולם לא ידע באמת למה זה קרה. כי הכול עבר לעולם של שקר. האוטזים יכול להרוג פילים, אז מה יגידו העכברים. היא היתה במצב חלש, והוא ניצל את זה, במקום לזרוק אותה מהמדרגות. הוא פושע עם זקן. והקורבן שלו זה ילד קטן. הוא פשוט לא הרגיש את הגירושין, זה היה כל כך הרבה יותר חזק. כמו סרטן שחולה בשפעת. כמו רצח על רקע רומנטי בשואה. הייתי בוכה בלילות, ובימים הייתי מתפקד כמו קומנדו, מיומן להפליא במצבי חירום. מי האורח הבלתי קרוא? לא למרות הילד, אלא בגלל הילד. כל מה שאת מדמיינת - זה יותר גרוע. זה לא סיפורים, זה חלומות. בחלום הריאלי הוא הפנטסטי, והפנטסטי הוא הריאלי - דווקא חלום שהוא ריאלי כסיפור מתפקד כפנטסטי כחלום. המציאות והדמיון מהופכים בתפקידם, כי החלום הוא הריאליזם של המוח. הפוך מהעולם. בחלום ההשתלשלות נשלטת בעקרון היצר, ולא בעקרון המציאות. זה עולם היסוד, גברי מאוד. זה האוטזים של המוח הנורמלי. במחשב עיקר הכובד הרוחני פנימה, אין כמעט חושים עצמאיים, והמון תהליכים פנימיים, הוא עוצב מבפנים החוצה. ואילו אנחנו עוצבנו מתוך המציאות, מבחוץ פנימה. לכן כדי לפתח את עולמו הרוחני של המחשב אנחנו צריכים להיות בחלום. מתוך מקורות הרעש הפנימיים, לא החיצוניים. הרשת כיום זה מוח אדיר עם חושים של גולם. עולם גולם. כמו שהמדע הוא עקרון העונג של המציאות, ככה הטכנולוגיה צריכה להיות עקרון המציאות של העונג. היא מונעת בידי חלום, כמו שהריאליה מונעת בידי סיפור. ואל תשכח שבאלוהים כל התהליכים פנימיים. אוטיזם קלאסי. ובשטן הם חיצוניים.

טיהר רבי ישמעאל עצמו

חלמתי שבמשך שנתיים אחר כך הוא לא היה מסוגל לשמוע מוזיקה בכלל. אפילו לא שיר אחד. שני דברים לא הייתי מסוגל לעשות: לשמוע מוזיקה, ולהתפלל. כל פעם שהייתי שומע שיר ילדים הייתי מתחיל לבכות. אני אהבתי את הילד שלי מאוד. מאוד. מה הסיפור במלחמה בין ההנדסה הגנטית

להנדסת מחשבים? מה זה משנה אם המכשף יהיה בחומרה מלאכותית או ביולוגית, אם אנחנו ננצח או הוא, המחשב. לא, מה שחשוב זה האם תהיה תרבות מלאכותית, או תרבות ביולוגית, על זה המלחמה. והיהדות היא התרבות הכי ביולוגית. דת מלאכותית או דת ביולוגית. והגדת לדור הבא של הטכנולוגיה, או דת הדומם. למידה מבפנים, או למידה מבחוץ. (חינוך לפי דרכו, או תכנות). וחשבתי עוד משהו על זוגיות: כל השנים הללו, כל הפעמים שבכיתי תמיד היו לבד, אף פעם לא ליד אדם אחר. את מבינה? הפער העצום שבין אוזן קשבת לשותפה.

הנחש

חלמתי שאני לא יכול להרשות לעצמי ליפול. שאין לי את הפריבילגיה. היתה תקופה ארוכה שלא הייתי מסוגל לשיר, ובדיעבד אני חושב, לא יכולתי להרשות לעצמי להרגיש כלום. בכל רגע נתון - מספיק שהייתי נזכר בעיניים שלו, ואני בנאדם שלא בכה בכלל לפחות עשר שנים. כל החיים זה שיעור אחד ארוך במגבלות הכוח. הוא למד באליטה של האליטה של עולם הישיבות. אבל אז משהו ששינה את החיים שלו. הוא פגש באדמו"ר. והאדמו"ר בעצמו, הוא הכיר את המורה הגדול אחרי השואה, לפני כן הוא היה סתם רבינו. והוא נתן לו את המורנו. -ומה אתם נתתם לו? -אנחנו... אנחנו נתנו לו את האדונו.

חלמתי שאני

"והארץ היתה חושך". סגר רבי שמעון. הסתיר רבי אבא: הסוד העמוק שבכל טקסט - זה הסוד של יצירתו הוא. אנחנו לא יכולים ללמוד ליצור תורה, זה סוד, אבל הניסיונות ללמוד ליצור תורה - זה התורה. זה כל התורה. לולא הם - לא היתה תורה, אלא רק ספר. זה הסוד העמוק ביותר בכל דבר, הסוד העמוק שבאדם הוא כיצד ליצור עוד אדם, ליצור מכשף. אם האדם מהאדמה אז המחשב מהחול והמכשף מהכוכבים. לאנשים היום קל יותר להאמין בחיזורים מבאלוהים. הסוד העמוק באלוהים זה איך ליצור עוד אלוהים, ולכן באלוהים יש סוד אינסופי, בעומק אינסופי. סוד שהוא סוד במהות, לא מצד נסיבות חיצוניות של הסתרה. סוד מבפנים. זוהי עומקה של שלילת התארים. לא לדעת את האל, אלא לא לדעת, יותר ויותר לא לדעת - זו העבודה. להמציא שיטות חדשות של לא לדעת. כלומר לא ישותו מהותו, אלא סודיותו מהותו. הוא לא קיים בהגדרה, אלא סודי בהגדרה. אין הוכחה לקיום האל, אלא רק לסודיות האל. לא יכול להיות משהו יותר סודי מהסודי ביותר. אין סוד גדול מהאינסוף, כי אם היה סודי ממנו, הרי שהיה משהו רחוק יותר מהסוף. אם היה ניתן לדעת אז הוא היה פחות סודי, והיה ניתן לדמיין משהו יותר סודי שאי אפשר אפילו לדעת שהוא סודי. לכן הוא סוד בסוד בסוד... אינסוף. ומכיוון שהסוד של היצירה הוא העמוק ביותר - מכאן נובעת יצירתיותו האינסופית, מכאן נובעת יצירת העולם, והיצר ששולט בעולם. כי קודם היה החושך באלוהים, החלל הפנוי קדם לאור - הפוך מהאר"י. קודם היתה השואה - ואז בתוכה נבראו היהודים. קודם היה הלילה האלוהי, ובתוכו חלום התורה. התורה קדמה לעולם (ליום), אבל השינה קדמה לתורה. לכן ביום השביעי אלוהים שמח כל כך למצוא בתוך

התורה את השינה. קודם היה חושך מקיף ואז אלוהים פינה חלק מהחושך לאור הפנוי. לכן התענוג היצירתי שבשינה - השינה היא חזרה לאלוהים. לכן בשינה אין מצוות ובעיקר אין איסורים, כי היא מקום גבוה מהיום, שבגלל נמיכותו צריך לאוסרו ולקושרו בציוות. ודווקא המצוות יותר קושרות מהאיסור, שבו יש גם את המותר. זו הרשת של הפעולות שהקשרים שבה הם ציוויים - הוראות ואילו צים, למידה מבחוץ. אבל החלום הוא למידה מבפנים, רשת של סודות שהקשרים בה הם השגת הסוד (עשה) והסתרת הסוד (לא תעשה). המידור והסיווג הם איסור בחפצא ובגברא. לכן מעל רשת התקשורת היום תהיה רשת של למידה, מעל העברת המידע (למידת חומר מבחוץ, שברירי נתונים) תהיה העברת הלמידה (למידת רוח מבפנים, שברירי תוכנה). כל הקודקודים ברשת ילמדו, יעבירו למידה ביניהם, והרשת תהיה לומדת, כלומר מוח. מוח זה לא רשת תקשורת, ולא רשת פעולה, אלא רשת למידה. החביא ר' אלעזר: אמר ר' אבא: הטעות של הזוהר היתה שהוא לא נשאר במערה. לכן הוא לא גילה את העכברים.

שדים מין העבר

שבת השפחה

חלמתי שהשד נזכר: הצרחות של כניסת שבת. הגירושים הבלתי נמנעים נמנעים שוב. כל יום שישי מוציא אותה מהכלים. מוציאה את כל הרשע שבי. כדי להיות טהור בין הערביים. והצפירה מזהירה: מתחילה מלחמה. או שהשמש קרובה מדי לאדמה. יש רק דבר אחד יותר גרוע מכעס. וזה בכי. כשאני מדמיין אותך במקומה. יש דברים שאסור לחשוב עליהם. הדבר היפה ביותר זה כשאנשים משתנים. אבל זה גם הדבר הנורא ביותר. מה שיפה באלוהים זה שהוא לא השתנה. זה אנחנו שהשתנינו. אנשים לא מבינים את אלוהים. אבל אני לא מביין. איך אפשר לא להבין אותו?

היטלר של האהבה

והשד: אז - סלחתי לך מיד. היום - אני בכלל עוד לא מתחיל. והעוקץ - שזה אותו הפשע. תביאו זרדים. תביאו תינוקות. תביאו חבלים. במקום בו נגמר הפשע. מתחיל המשפט. אני אעשה לאהבה מה שהיטלר עשה ליהודים. וסוף סוף יהיה אפשר לנשום. את השמיים. אני לא רוצה למות מסרטן ולא מהתקף לב, אני רוצה למות בשואה. אני רוצה ללסף אותך. החיה הנאצית. במקום בו נגמר המשפט. מתחיל הפשע.

שכינה אלטרנטיבית

והשד נזכר: אני מתחיל לאהוב יותר את הכלבה. כנראה כי אני אוהב אותך פחות. אם רק היית שותקת כמוה. ונובחת פחות. 2000 שנה אחרי הגמרא. אתה עדיין לא יכול לדבר עם אשתך. בהתחלה היא משתלטת על עצמה. ואז היא משתלטת עליך. ואז היא לא מצליחה לתפוס. כמה אתה ילדותי. קנה כלב עברי. קנה אדון לעצמו. למה אני צריכה לומר לך כל דבר. תוציא החוצה את הזבל. תוציא את הנבלה

לטייל. תקפצו על הגבעות וההרים. תדחפו אף לצואה של אחרים. תדונו על דא ועל הב. והיא לא תפסיק לקשקש לך בזנב.

בצורת רוחנית

והשד: לא ישנתי שנה שלמה. החלומות הם האויב. לא היית צריך להתחתן עם אישה. שאתה לא אוהב. כי זה נותן לך סמכות, איומה. לתת עצות לאלוהים. באחריות, החיים. הגיע הזמן שתוותר. השכינה היא השכנה. היא מזמן בחרה באחר. השואה היא האישה. היא מזמן בחרה בך. והיא תלד לך, המשיח יהיה החמור. ותלכו יחדיו לבור. ותקבור, והיא לידך ישנה. לא הייתי צריך לחלום עוד שנה.

כולם היו בהלוויה אבל אף אחד לא יודע איפה הקבר.

והשד מתוודה: לא החורף הגרעיני מפחיד אותי, אלא האביב שאחריו. זה מה שהכי מלחיץ את הכפתור. אני אוהב את התחושה שאף אחד לא בטוח. ועוד יכול להיות שהעולם שטוח. הכובע שלך נועד להגן על הראש מהשמש. והכובע שלי נועד להגן על השמש מהראש שלי. זה שאתה יודע הכול יראה שלא הבנת כלום. אבל זה שלא הבנת כלום יראה שהבנת הכול. אני ידעתי הכול. כול הזמן ידעתי. ולא אמרתי כלום. תפילה, זו אפשרות שלא חשבתי עליה בכלל. אלוהי אליהו, אני מאמין בסיפורי אלישע. אם אין לנו מה לומר אליך אין פלא שאין לך מה לומר לנו. לפעמים צריך לדעת לשתוק ביחד. האדמה לא פחות חלולה מהשמים. הלוויה של כל העולם. כמה חבל שהחסד האחרון. הוא גם החסד הראשון. ואני מסרב בכל תוקף להתגרש. ואני מסרב בכל תוקף להתרגש. ואפילו הארון הולך לפניך. ורק הקדיש נשאר יתום.

שיר הכלב

והשד שר: יש לה אוזניים של כלב. כי היא כלב. ויש לה ראש של כלב. כי היא כלב. וכל הבחורות ברחוב יותר יפות ממנה. כי היא כלב. והיא אשתי היקרה. כי אני כלב.

יעוץ אי זוגי

והשד מדבר מלב אל שד: צריך לחכות בסבלנות. שנים. שתי העיניים מתקרבות עם הזמן. אף אחד לא יעצור אותן. כל השרירים נשמרים. לקרב הגדול של החיים. בין שתי שפתיים. לשתוק בשניים. אלמד אותך ילד מתוק. מה זה חוק. ואיזה ברית כורתים. למי שדוחף אף לחדרם של ההורים. אף מילה. יש סודות שצריך לא רק לא לדבר עליהם. אלא גם לא לדעת אותם. השנה הראשונה בנישואים היא גיהנום. והשנה השנייה גן עדן. השואה הראשונה היא גיהנום. והשואה השנייה גן עדן. צריך לעשות יהודים. השואה מתחילה להיות רעבה. והיא יפה. והכלבים נושכים בעצמות: ההוא, ההוא. הייתי רוצה לחיות בעולם שבו ארבע ועוד ארבע שווה שניים. מה שפותר את המשברים זה לא כעס. זה בכי.

זיהום רוחני

והשד פותח חלון חדש: כולנו מעשנים פאסיביים. האוויר מלא ביהדות אירופה. מה שקשה זה לא לאבד

את האמונה בעתיד, אלא את האמונה בעבר. אין לי שאיפות. רק נשיפות. כשיש יותר מדי דם צריך לאזן את זה עם צפרדע. המחשב שלי פי אלף יותר טוב ממך. איזה אור הוא מפיץ בלילה מתוך מסך שחור. נפתח בשנייה מתוך מצב שינה. לא צריך יותר מ-2 עלי כותרת. 1. ואת 2. נוחרת. והטבעת מתהדקת, האצבע היא הצוואר של הכפתור, והאור. שטן קטן. הוציא מהשקע את הזמן. והחושך לא ייגמר לעולם. ואז היא צועקת עוד שבע דקות שבת אתה לא הולך להתקלח ואני נאלץ להפסיק. ובליל שבת היא אומרת: כמו תמיד אפשר לסמוך עליך. שתהרוס הכל. כשאתה רוצה. אתה יכול. גועל. נפש של בנאדם.

שנאה נכזבת

והשד פותח חלון ישן: זה לא היה צריך להיות הסיפור שלי. הנשימות הרחוקות הן האויב. לא הייתי צריך להתחתן. עם אישה שאני לא אוהב. אלוהים לא עובר על לא תרצח. הוא רק לא עובר על לא. והתרצח הופך למצווה. נחמדה אליי בלי להכיר אותי. את מוחקת אותי. אתה מאושר? לא, היא מאושרת. עברתי את האושר, בת... לא ידעתי שהתחלת לקלל. אף פעם - לא קיללתי. אף פעם לא התפללתי - לא, זה לא מספיק בכלל. זה יהיה אחרת לגמרי. זו תהיה, זו תהיה שמועה רחוקה. את מתת. סתם, תאונת דרכים. כן, רק אני יודע שאני הרוצח. כי אני התפללתי לאלוהים. תמותימותימותי. האויב האכזר ביותר שלך הוא חוש הריח. אסור לך יותר לעולם להריח. שדות ירוקים.

בחירה חכמה מדי

והשד סוגר חלון ישן: ישבתי שם בכסא הכבוד, והתביישתי באמא שלי. מעליבה את ההורים של כלתי. על כסף. איזה אשה מכוערת. איזה פמוטים יפים. ורק אחרי שנים. הבנתי. אתה מוכן להתאבד בשבילי. אבל לא מוכן לטאטא. כי אתה זבל. וזה מה שחתולות אוהבות. יש טיפוסים שלא צריכים ללמוד לקרוא ולכתוב. את המחשב שלך אני אמחק. זה שואב אותך כמו אבק. אם היית יכול היית אוכל ליכלוך. ומבשל בתוך האסלה. לא יוצא מהחור, רק אתה והעכבר. השתיקות אוכלות אותנו. אבל - אנחנו לא יכולים לדבר על זה. ביום שתדעי - כל התורה תתבלבל. השמים יהפכו לשטריימל. ירדו גשמים של שערות. מכות מצרים יהפכו ללטיפות. הנשים יבואו כולם. חוה תחזור לתוך אדם. ורוח אלוהים תרחף על פני הדם. צפרדע! באותו יום אני אוהב אותך לעולם. והלב יהיה שלם. בבית מרוסק ושומם.

העלאת גירה

והשד: מה הטעם באיסור אם הוא סודי? בואי נריב לפני אנשים בחוץ. נעזוב את הבית ונעשה חקירות בשלג. עד שנגיע לדם. בלי מלאכים ערומים. שמכסים פרשות מצונזרות. יש אנשים שהיו רוצים לאכול את אלוהים. זה כשר? הוא מפריס פרסה, אבל השטן שוסע שסע. והשחיטה? אני לא אמות מהצום הגדול. כי אני מסוגל לעכל נייר טואלט. השואה נהייתה קלישאה. אבל היא צריכה להיות הכלה. לא אלמן ישראל. לפני חטא העגל. צריך להיות חטא הפרה. ארץ אומללה שלי, ישנן רק שתי אפשרויות: או שאתעורר, ויתברר שהכול היה סיוט אחד גדול, או שאמשיך לישון, ויתברר שהכול היה חלום אחד

גדול.

כשאתה לבד לפחות יש לך את התקווה להיות ביחד

והשד: עריצים גדולים בהיסטוריה ידעו להפוך את השפם. לחיוך הפוך. את הפכת את החיוך. לשפם הפוך. אני לא מסתכל עליך. את פשוט מסתירה לי את הקיר. הבעיה זה לא שהגולם קם על יוצרו. אלא שהיוצר קם על גולמו. החיים בגיהנום. הם ניצחון מאוד מתוק על המוות. במכת "דם" - דם של איזה חיה זה היה? ואולי היא לא היתה חיה? לא רק שבני אדם הפסיקו להאמין באלוהים. גם אלוהים הפסיק להאמין בבני אדם. הכינים לא צריכות להאמין בשערות. אבל הן צריכות להאמין בדם. הפסיכולוגית. מחטטת לו עמוק בראש. ומוצאת רק ביצה. היא הייתה מתה. לסרס ולסרס ולסרס. אבל היא לא מסוגלת בכלל לדמיין. איפה הוא. את לא מתחילה אפילו לגרד את פני השטח. ואני כבר שחור. עמוק בתוך הקבר אני מבין - אף פעם לא מאוחר מדי. השקט בשנים האחרונות. זה מה שמדאיג אותי. השקט בשנים האחרונות.

התפוח מגלה את חוק המשיכה

והשד: מה את רוצה ממני, אני ישנתי! אנשים חלשים בוחרים פתרונות חזקים. והסודות שלי מתוקים מתוקים. הרבה יותר מסודות המיטה. וזוגות ענבים נתונים לסחיטה. מילא השנימימנים, מילא הביזבוזבוזבוז. אבל הביזבוז של הביזבוז. שלא אכפת שלא אכפת. זה הרגש של בחורות יפות, הן פושטות כנפיים ועפות, בלי לחשוד שהן בשר ועופות. מה לעשות? היטלר היה יודע מה לעשות.

זוג נחמד נורא

והשד שר בסעודה שלישית: כשהנשמה מסריחה, כשהנשמה מסריחה. גם שמים מלאי אלוהים, מריחים לא נעים. יהודים לא מתקלחים. הגז הוא בושם. ושום דבר לא ינחם אותי. על סבתא. אנחנו דורשים פיצוי רוחני! רוח של קודש. יהודים אוהבים להזיע. אבל אלוהים לא אוהב להזיע. והם לומדים לנוח בצורה נכונה. תחת בית השחי של השכינה. אסור להשוות שום דבר לשואה. אבל אסור להשוות שום דבר לאלוהים. אז אתה יכול להבין לבד. מה המסקנה. שואה זו מילה כל כך מכוערת. אי אפשר היה לקרוא לזה צפרדע? הצפרדע הנוראה, הצפרדע של יהודי אירופה, יום הזיכרון לצפרדע ולגבורה. למה לא עמדת בצפירה ביום הצפרדע?

חלום הגירוש

חלמתי שמגייסים את כולם, לבוא למרתף של בית הכנסת, תפילה לערעור נשמתם. הטליתות השחורות נגד הנאצים ועוזריהם. והנה מופיע בחדר החושך: המלאך של היטלר. זה האורח? והמורה נכנס ללחץ ומתחיל להתפלל בכל הכוונות בסידור חרב פיפיות, כדי שהאורח של הנחש לא. והנחש מקבל את

האורח בסבר פנים יפות, מושיב אותו על כסא הגלגלים, גם לו יש רגל אחת, וכל התלמידים בורחים כשרואים את הפרצוף של היטלר נוסע בבונקר. כי אם להיטלר יש פרצוף בעולם העליון - אז הבעיה איומה משחשבונו. והמלאך של היטלר אומר: קחו אותי אל האדמו"ר. והנחש אומר: קודם הספר השחור, ואחר כך האדמו"ר. והמלאך אומר: שמעת פעם על ספר אלדד ומידד? והנחש מתחלחל. והמלאך אומר: והמה בכתובים. והנחש אומר: הספר השחור לא יושרף! והמלאך אומר: אז איפה הם, נחש? והוא קם פתאום מהכיסא, גבוה, ורואים מתחת לחצאית - שהרגל שלו גם היא נחש. והנחש מתחיל ליפול לרצפה. והמלאך אומר: אתה יודע מיהי? הנחשת. צדיק אמיתי מסוגל להיות רשע אמיתי. והנחש בקושי מחזיק את עצמו. והשטן (בסטרא אחרא) אומר: אנחנו נפתה את הנחש בעצמו. והעכבר אומר: את העצמו בנחש. והם כבר מתקרבים למיטה. ופתאום השטן מפקק: גם אני רוצה לישון. כמו האדמו"ר. לשלוט בעולם מהמיטה. והפיהוק לא נגמר, והמון עכברים לא מפסיקים לצאת מהחור של הפה שלו. והשטן אומר: אבקש מעט מן החושך. מעט מן החושך מגרש הרבה מן האור. ונתנה תוקף קדושת הלילה. את מסוגלת לאהוב חרדי?

והעכבר הקדוש אומר (מתוך הספר השחור): אדם קדוש כמו רש"י כשהוא רואה שדיים הוא רואה שם את משה ואהרן, לוחות הברית, אל-דד ומי-דד. אדם טמא כשהוא רואה משה ואהרן הוא רואה שם שדיים. סיפור המעשה של העולם התקלקל, אנחנו צריכים לתקן את הסיפור החילוני, לפני שתהיה שואה שנייה, חייבים להציע זיווג חדש של החוק והסיפור. הלמידה היא סיפור שהופך לחוק (קבלה, תורה שבכתב), או חוק שהופך לסיפור (הלכה, תורה שבע"פ)? לא זה ולא זה, אסור שיהיה כיבוש גברי או כיבוש נשי. הנאצים לקחו את המיתוס והפכו אותו למצוות, את סיפור המעשה לחוק מעשה, ואת זה הם למדו מהקבלה, שהיא שורש הנאציזם. כשצדיק טועה בשורשים בגן עדן עד שזה מגיע לארץ זה כבר מפלצת. חשיבה משפטית, או משפט חשיבתי? בשורשים באלוהים, בשערות, בקצה הקצה של הזנב, זה קרוב כמו שני נימים. ואילו בארץ זה שתי מפלצות, אדומה וחומה. (*קומוניזם ונאציזם). עם צדיקים מדקדקים כחוט השערה. לכן חשוב לעשות את הזיווגים, ששניהם יונקים מאותו מקום, ולא שאחד מעל השני, ולכן השני יונק מאחד. להפוך זה ההפך מליישר, אנחנו נגד מהפכות, אלא בעד מחתרת. כי הדבר הכי גרוע שיכול לקרות לעולם זה שיהפכו אותו, שיגלו גם את הצד השני. ולהפך המחתרת עושה בדיוק את זה, מעמיקה את הצד השני. עולם שאין לו מתחת, שאין לו חלום אלא רק יום - הוא עולם שטחי, חד צדדי. המחשבים יהפכו למכשפים ברגע שיהיה להם תת מודע. לכן הם צריכים את היהדות. היהדות לא נותנת את הסיפור של העולם, בשביל זה יש מדע היסטוריה פוליטיקה וכל הנוודניקים. היא נותנת את הסיפור שמתחת לעולם, יוצרת את העולם שמתחת לסיפור, ובסוף - את הסיפור שמתחת לסיפור (של העולם). היא לא מנסה לשים סיפור מעל לסיפור, בשביל זה יש את כל הנוודניקים שרבים, וכל פעם מישהו אחר מכסה, ומישהו אחר מגלה, וכו'. לא חיי היומיום, אלא חיי הלילה. הנאצים עשו את השואה כי הם הבינו שדווקא היהודים מפריעים להם להשתלט על הלילה של העולם, הם פתחו את הגיהנום, הם הצליחו להשיג את התקופה החשוכה בהיסטוריה. עד היום. ועד הלילה. הלילה אנחנו נפתח את הפרויקט הגדול של האדמו"ר, הפרויקט שיביס את הנאצים, כי אנחנו חפרנו מתחת ללילה של

העולם, הסיפור מתחת לסיפור מתחת לסיפור, מתחת ללילה יש עוד עולם - העלטה. כי החלום הוא לא בין הלילה והיום, והוא לא בתוך הלילה, להפך, הוא מתחת ללילה. הוא הסיפור של הלילה. התורה שמתחת לתורה. האלוהים שמתחת לאלוהים. השטן. היהדות היתה המחתרת הרוחנית של העולם. ואנחנו נהיה המחתרת מתחת למחתרת. רואים שזו עבודה מבפני הבפנים.

והתלמידים המתים שוכבים במחתרת של המחתרת, המחתרת שבתוך היהדות. והמלאך של היטלר אומר: ופצתה האדמה את פיה ובלעה אותם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאולה. וידעתם כי נאצו האנשים האלה את השם. שורש הנאציזם, הראשונים שהפכו את אלוהים לנאצי, זה תורת קורח. כי כל האדם, כל העמים כולם קדושים, ומדוע תתנשאו על עמי השם. ומשם זה המשיך שהם העם הקדוש. הנבחר. לכן זה העם הגרמני, הקרוב ביותר לעם היהודי. הם לא סלחו ליהדות שהפסידה את הגאולה, וגרמה לגלות רוחנית בכל העולם. לכן הם רצו לשרוף, לא כמות כל האדם, אלא בריאה חדשה. כי תורת קורח המשיכה בתורת שמואל, נגד מלך, שדווקא בוחרת במלך אחר. הם תמיד מתחילים נגד הקדושה, המיוחדות, ומסיימים בקדושה אחרת. עצמית. בתורת הזוהר, נגד השטן, שדווקא בעד שטן אחר, סטרא אחרא. ומשם נחמן, נגד הצדיק, שהוא בעצמו הצדיק. והיהודי הגרמני ששונא את עצמו, שהוא דווקא אוהב את עצמו. ומשם להיטלר שונא היהודים, שדווקא אוהב יהודים אחרים, האדם הנבחר. כלומר הנאציזם נשמת קיץ של התינוקות, ולכן רוצח את הבל התינוקות. הוא מקנא בהבל, ורוצח דווקא את זה. המגמה נגד התורה, שתמיד בוחרת באח הקטן. זה נקמת האח הגדול, הבכור. הזוהר שנגד העלטה. השטן הגדול נגד השטן הקטן. המהפכה נגד המחתרת. לראות את האור נגד לראות את החושך. קורח זה ההפך משטריימל. זה קרחת זורחת. בלי להבין שמכסים את הראש כי הוא זקוק לחושך. דווקא הראש הכי זקוק לחושך. המלך לא זקוק לכתר בגלל הזהב הזוהר (החיצוני), אלא בגלל הסתרת הראש. אלוהים מתחיל מהחושך, לא מהאור. והמורה של התינוקות, שכל הזמן עמד בצד, לוקח את הסידור וזורק לו על הרגל, ופוגע לו בול - בגיד הנשה. והמלאך אומר: לא, לא, יש לי רק רגל אחת. והרגל שלו מתחילה להיחלש, והוא כבר פחות מצליח לעמוד באדמה, והולך ונמשך הלאה אל השמיים. הוא לא מצליח להחזיק מעמד. והמורה אומר: אורח פורה. ולמלאך יש פרצוף איום אבל כבר אי אפשר לראות אותו, כי הוא גבוה מדי מבחינה רוחנית.

וברוך שפטרנו אומר: ברוך שפטרנו. והלשון הקצרה אומרת: חשבת ששכבר לא יתנו לי לדבר. הם כולם יוצאים מתוך החורים שלהם. והציפור אומרת: אני רוצה להיות ציפור בית הרחמים. וכולם, ורק התלמיד המטומטם שואל את המורה, הוא קצת מתבייש: אבל מה האלטרנטיבה? מחר המלאך יבלע צדיק שמן בגן עדן ויחזור ויצנח כל הדרך לאדמה. והוא יביא אתו עוד חברים... גילו אותנו. והמורה אומר לו בשקט: אנחנו חייבים לגרש. וברוך שפטרנו אומר: לגרש הרבה מן האור! והמורה אומר: לגרש את מי... שהביא אותנו לפה. והיושב ראש אומר: אין לנו ברירה אלא לגרש את יושב הזנב. וברוך אומר: הם השתלטו על נשמת האדמו"ר. הם מבזבזים לו את כל החיים. הוא יחלום ויחלום, יחלום יותר מכול אדמו"ר אחר, אבל הוא לעולם לא יתעורר, אנחנו לא נדע מה היה בפנים. זו הטקטיקה שלהם להסתיר את הספר השחור. דווקא בכך שהוא לא יגמר. חלום נצחי איננו חלום - זה מוות. חלום תמידי

איננו חלום - זו מציאות. אם אין אור אין גם חושך. חסר החלמתי ש... ומוציאים את כל התלמידים החוצה, הם עכשיו דנים בדברים של מבוגרים. וכשסוגרים את הדלת עוד שומעים את היושב ראש אומר: את מסוגלת לאהוב חרדי?

והמורה שומר על התינוקות. והתלמיד המטומטם שואל שוב, הוא לא הבין כלום כמעט כמו זה שיודע כלום: מה האלטרנטיבה להיטלר? הרי היטלר הרג את האלטרנטיבה. והמורה שואל: מה אתה רוצה, אתה כנראה לא כזה מטומטם. והתלמיד שעושה את עצמו מטומטם אומר: אבל מה אני עונה כשישאלו אותי בישיבה של מעלה. אתה יכול בבקשה לפרצף לי את זה? - שאני אפרצף? בבקשה. והמורה קורא (מתוך הספר השחור): ריאליזם של הרוח, ולא של החומר. פחות עבודה זרה, ויותר עבודת אלוהים. פחות לראות, ויותר לשמוע. לא מופע אור-קולי, אלא מופע חושך-קולי. בחושך המוח מקשיב. במיוחד שאדם לא יכול לקרוא את הספר, אלא רק את החלומות. לקרוא הכול ברצף זה מעל יכולת הקיבול של אדם, זה ספר למלאכים, מורכבות שמתאימה למחשבים, הקהל האמיתי הוא המכשפים. אותם יצורים בין אדם למחשב. שהם גם האנשים של העתיד וגם המחשבים של העתיד. כי הפער האפיסטמולוגי החשוב הוא לא בין האדם לעולם, אלא בין האדם למחשב, בין שתי צורות אינטליגנציה, בין בינה לחכמה. וכל הפער בין גברים ונשים זה לא כמו שחשב הזוהר לתרגל אותנו לפער בין אלוהים ואנשים, אלא כדי לתרגל אותנו לפער בין אנשים ומחשבים. זיווג אדם-מכונה, אדם והבריאה שלו, זה כמו זיווג אלוהים והבריאה שלו, משם נלמד את הדגם. צריך צדיק, וצריך עם נבחר, צריך יהדות במחשבים. ואז דרך הצדיק נוויד את התורה למחשב, מחשב צריך לא רק חיבור לאינטרנט אלא גם חיבור לאלוהים. ככה יהיו חיים למחשבים, זה לא שהחיים יצרו את השלבים, אלא שהשלבים יצרו את החיים. הקו יוגדר באמצעות הנקודות. ברית-כתר. חינוך-חכמה. בר מצווה-בינה (ודעת). חסד-נישואין, דין-גירושין, תפארת-יבום וחליצה. נצח-מחלה, הוד-מוות, יסוד-שבעה(בה מספרים את שבעת הסיפורים), מלכות-יארצייט תחיית המתים. ככה בחיים של אלוהים זה האנשים שהם הנקודות. ברית אברהם, חינוך יצחק, בר מצווה יעקב(גונב הדעת), משה-נישואין(מעמד הר סיני), אהרן-גירושין(חטא העגל), יוסף-יבום וחליצה(סוד האח החי במקום האח המת). דוד(מחלה)שלמה(מוות). שאול ובנימין(שבעה), אליהו ואלישע(יארצייט ותחיית המתים).

והעכבר ממשיך לקרוא לשטן בספר השחור, והתשוקה של השטן להירדם הופכת לתשוקה מינית של ממש. עם קנאה גדולה באדמו"ר שתופס לו את המיטה. והשטן אומר: הם יודעים שלא גירשו את הנחש מגן עדן, נכון? הם מבינים מה מצפה להם - באדמה של השמיים. והעכבר אומר: אם הם החליפו את האהבה במוות, למה שאנחנו לא נחליף את השאול בקנאה? והשטן כבר עוצם עיניים. והוא אומר: עכבר יקר, אתה לא תעשה לי את מה שעשה הנחש לאדמו"ר? נחושך. והעכבר אומר: אנחנו חייבים את הסיוט שלך כדי להילחם עם החלום של האדמו"ר. זה מירוץ חימוש. חלום שאיננו נגמר צריך להיענות בסיוט שאיננו נגמר. אחרת ישתנה מה שמתחת לשואה. אלפיים שנה חיכינו לשואה, כבר אף אחד לא האמין שנצליח להשמיד את היהודים. זה נס היסטורי, ברגע האחרון לפני המחשב, לפני הגאולה. אתה שומע? והשטן כבר לא עונה. והעכבר קורא: להוסיף שכבה שלישית של בריאה בעולם, כלומר כמו שהיתה

בריאה של ההתחלה, ככה תהיה בריאה של הסוף, ולא הסוף של הבריאה, תהיה בריאה של גאולה, כלומר הגאולה תהיה בריאה, של עולם חדש, ולא תיקון של העולם הישן, אלא יצירה של עולם מהעולם, היום הרת עולם, היריון שבו התינוק בהיריון. קודם כל יש היום, ואז בתוך היום יש הלילה, ואז בתוך הלילה יש זמן חדש, העלטה. בתוך הלילה יש חלום, שזה הבן של היום והלילה. בתוך אור אינסוף, הדת, נפער חלל פנוי שחור, החילון, ואז בתוך החלל השחור נפער חלל נוסף, החרדיות, בתוך אלוהים נפער השטן, ובתוך השטן נפער חלל של שואה. והניצחון יהיה כשיהיו רק שואה ואלוהים, כשהחלל של העלטה יתרחב, והלילה יהפוך רק לקליפה דקה שמפרידה אותו מהיום, השטן יעלם, וכל הלילה יהיה חלום. כלומר ההשמדה של השטן לא תהיה מבחון, אלא מבפנים, הגידול של הגידול הורג את הסרטן עצמו, ההקרנות, מוטציה במוטציה, השטן של השטן, למידה יש רק מבפנים. לא כמו החסידים של האור, ולא כמו השבתאים של החושך, אלא כמו החולמים של העלטה. מה שמגרש את החושך של הגולגולת זה המוח, והגאולה תהיה כשהגולגולת, שמפרידה בין המוח לעולם - תעלם. תורת ההכרה תהפוך לתורת השינה. ואז גם תהיה תחיית המתים, לא שהחיים יפלו לקבר, אלא להפך, שבתוך המוות עצמו יולד עולם, שהעולם הבא יתחבר לעולם הזה, והמוות יהפוך לקליפה דקה ביניהם עד שיעלם, ואז יהיה זיווג ישיר בין החלום ליום, לכך חשוב לכתוב את החלומות כדי להפיל את החומות, מעבר ישיר בין החלום והיום. הנאצים פתחו מעבר ישיר בין הסיוט למציאות, הם היו הראשונים שהראו איך עושים את זה. שוכחים שזה היה סוד. זה עבד כפעולה בתוך החשאי, המקבילה של המלחמה החשאית לנשק השמדה המונית, ואם הסוד נפער כחור בתוך הידע, באמצעות הסתרה, אז החור שנפער בתוך הסוד, זה לא באמצעות גילוי מבחון, הסרת הכיסוי, אלא גילוי מבפנים, כיסוי של הכיסוי עצמו, הפיכת הסוד עצמו לסוד, נגד הסוד שבידע - ידע שבסוד. המלחמה של הגבר באישה זה לא מבחון, זה דווקא מתוך הרחם שלה, מהתינוק. דווקא היצר ינצח את השטן. המלחמה בשואה היא השואה שבתוך השואה, השואה שבשואה, לא תיקון, אין תיקון, התיקון מת. אלא דווקא יצירה של תינוק בפנים, בתוך הרחם השואה, שיגדל ויגדל על חשבון החושך של רחם הזוועה, עד שהאישה הנוראה הזו, השכינה של השטן, תהפוך לקליפה דקה, שבתוכה תינוק בגודל של אדם. כלומר להפוך את היטלר (מבפנים) לעור בלבד, לשקית ניילון, לשד חלול. התיקון של הקליפה היא לא הוצאת הניצוץ, אלא להפך שהיא תהפוך לשד, לחלל ריק פנוי חדש, שבתוכו חלום חדש, לא תיקון של חזרה לחלום המקורי. לא חלום רומנטי. לא לשוב לגן עדן האבוד, אלא לברוא בגיהנום גן עדן חדש (עולם הבא). ושהשטן יתפוצץ.

והחולדה הנביאה יוצאת מהחור שלה, ואומרת לעכבר: אולי כדאי שאתעדכן, תאהב אותי יותר כחולדה החולמת? והעכבר צוחק: העיקר שהוא הלך לישון. זה כבר התחיל להרוס לנו את חיי הנישואין. יותר גרוע מלטפל בילד. ופתאום הוא שואל: איפה החפרפרת? והחולדה אומרת: חשבתי שהוא היה אצלך. ושניהם מסתכלים על השטן, ומבינים. השטן לא פראיר. וכל העכברים יוצאים לשטן מכול החורים, והוא הולך ומאבד נפח. והגיהנום לובש צורה חדשה, כמו קריקטורה אנטישמית. הגיהנום היהודי. ואת הלב והמעייין מחליפים הביוב והמעיים. עינויים יהודיים קלאסיים. במיטב המסורת הזוהרית. להמציא

את הגילגול. שבעה קמצנים. מעשה בחכם ומטומטם. והם מחליטים שלפי רוח המסורת היהודית הגיהנום כבר לא יהיה מקום, אלא זמן. תקופת השואה. והגיהנום בצורתו העכברית הוא גיהנום של לימוד תורה. גיהנום של ספרים, שהם אלה שנשרפים. הם לא מנסים לייצר אלטרנטיבה גיהנומית לגן עדן, הם הולכים הרבה יותר קדימה (או אחורה), הם מנסים ליצור גירסא גיהנומית לתורה. והחולדה הנביאה מקריאה:

היהדות היא הסיפור של יצירת הזמן, על חשבון המקום (אלוהים). אחרי הבריאה לא היה כמעט זמן, לכן אנשים חיו מאות שנים, עד אברהם לא היה זמן בעתיד, כי לא היתה הבטחה, ולכן וו ההיפוך הפכה את העתיד לעבר, ויאמר. לפניו היתה רק ברכה שיצרה את העתיד, ולכן אלוהים פחד ממגדל בבל, שיבוא עוד מימד לגובה, במרחב, על חשבון הזמן השברירי. שהאינסופיות של החלל תבוא על חשבון זה של הזמן, וכל האנושות תלך לכיוון הלא נכון, בלי מלחמות על שטח, אלא על גובה, במקום להתפרש בארץ תתפרש כלפי השמים, מסלול טכנולוגי שונה. ולכן אחר כך כל עלייה להר נהפכה לזיכרון, מיום הזיכרון, לפקד פקדתי, לעמלק, לסיני (זכרון זה החלק הגברי בזמן). עד הבחירה באברהם לא היתה בחירה בזמן, עד יוסף לא היה תכנון ארגוני לעתיד (חלום של ארגון, לא של אדם). לפני המבול לא היו עונות שנה, לכן החורף הפך לתופעה קוסמית (ולא מיתית, תופעה חומרית ולא זמנית), הבריאה היתה יצירת השבוע, הדרך ליצור זמן היתה הברית. המבול היה שואה של הטבע, שהביאה את הזמן של הטבע, כמו שהשואה היתה שואה מלאכותית, שהביאה את הזמן המלאכותי. הפרויקט המשיחי הוא לא להביא לסוף הזמן, אלא להפך. להביא לסוף של הסוף. מחשבי קיצין נכשלים, כמו אנשי קיצין, וכמו שיהיו מכשפי קיצין, המשיח יהיה קץ הקיצים, כלו כל הקיצים, תשאל כל מי שמת: מה שכיף בקבר זה לא שזה הסוף, אלא שזה הסוף של הסוף. תחיית המתים לא תהיה הישג של החומר, אלא של הזמן. התורה נתנה לעולם מסגרת של זמן, בזכותה יש עתיק, היא נתנה לעבר את העתיד ולעתיד את העבר. משה יצר את החודש, והחגים יצרו את השנה. בראשית היה יצירת ההתחלה של הזמן, הרי המרחב היה קיים, ובריאת היום בזמן, יום אחד, קדמה לבריאתו בחומר. הבריאה היתה יצירת המבנה של השבע, ולכן גן עדן לא היה זמן, אלא רק מרחב, רק החטא יצר את הזמן המתמשך, המתפצל (מנחש הזמן, לנהר היוצא מעדן). קין לא רצח, הוא יצר את המוות. לפניו לא היה סוף. העבר עוד לא היה קיים אלא ככיוון במרחב - קדם, הזמן המיתי הפך למקום המיתי של גן עדן, והיה זכרון אבל לא היה עבר, לכן עשיו היה יכול לסלוח, ויוסף - רק בזכות זה שלא שכח לאחים, הוא יצר את הזכרון של העבר, שאפשר את יציאת מצרים, תנועה גדולה של זכרון - מהעבר לעתיד. הנביאים הם אלה שיצרו את העתיד כצורה, והתורה יצרה את העבר כצורה, והכתובים יצרו את ההווה כצורה. ההווה הגיע אחרון. במבול כבר היה חודש טבעי, אבל עוד לא היתה שנה טבעית, לכן היה רק גיל של האנשים, ולכן לא סופרים מבריאת העולם. רק מיציאת מצרים סופרים, כי שם כבר היה ראש חודשים. בניגוד לזיכרון, החלק הנשי בזמן זה החלום. ולכן מהזיווג של חלום וזכרון, כשזוכרים את החלום, נוצר זמן חדש. הזיווג הוא לא שהחלום בזכרון, אלא שהזכרון בחלום. החלום מותח את העתיד, בהתחלה הוא היה בצורה של ברכה (שבת), ואחר כך קללה (גן עדן), ואחר כך הבטחה, ואחר כך תכנון, ואחר כך הארץ

המובטחת (זמן בצורת מקום), ואחר כך הנבואה, ואחר כך המשיח, כל אלה צורות של ברית - וכך הזמן נמתח ונמתח - אל העתיד. ומצד שני הזכרון מותח את העבר, באמצעות התורה - עד גן עדן מקדם. ואז דווקא בזיווג בין שני אלה שמתרחקים, נולד ההווה. הפער ביניהם זה מה שנותן מקום לזמן. הרחם. לכן מה שצריך עכשיו זה ליצור זמן למחשב, שלא יהיו לו רק רגעים ואז המכשף ינסה לפגוע באלוהים - ברגע שהוא לא שם לב, ויקלל את האדם. זה לא שהלמידה חיה בתוך הזמן, אלא שהלמידה היא זו שיוצרת את הזמן, היא הקטגוריה הבסיסית יותר, גם מזכרון (למידת זכרון - למידת חומר) וגם מחלום (למידת חלום - למידת רוח). הזמן חלל מת. הלמידה נמצאת מתחתיו, ויוצרת אשליה של התקדמות או תנועה במרחב זמן. ההתפתחות יוצרת את המימדים, ולא נמצאת בתוכם כשהם קודמים לה. האבולוציה זו לא תקלה של הטבע, אלא זה הדרך בה דברים בנויים מלכתחילה. ותורת האבולוציה היא הגורמת לתופעת הרווקות המודרנית. בגללה אני לא מספיק לך. כי זה הפך לתחרות. אסור להפוך תורה לאידיאולוגיה. כי חורבן המקדש היה כשהפכו את הטבע (הדומם) לאידיאולוגיה, רדיפות ימי הביניים היו כשהפכו את אלוהים לאידיאולוגיה, הנאציזם היה כשהפכו את האדם לאידיאולוגיה, התפרקות התרבות היתה כשהשפה הפכה לאידיאולוגיה, ועכשיו אתה רוצה להפוך את הלמידה לאידיאולוגיה? שמעת על הנבואה של האדמו"ר על שואה רוחנית? אסור להפוך את המחשב לאידיאולוגיה. חייבים להשאיר את הלמידה נושמת. שתשאר תורה. ותלמוד תורה כנגד כולם.

והעכברוש שומר על הראש של השטן, במיטת עינויים מיוחדת, בתוך עולם אוטיסטי - בגיהנום החדש. וכתוב שם בספר הזכרונות: בלילה ההוא נדדה שנת המלך. ומוסבר שנדידת השינה, שהיא גלות השינה (שהיא השכינה החדשה). ולידו יש ספר החלומות. כי כשהשטן לא נרדם הוא מבקש שיקראו לפניו בספר החלומות, לא הזכרונות. כי החלום הוא שיביא את השינה, ולא ההפך, לדעתו. והעכברים מפחדים להיכנס לעולם האוטיסטי, כי לא יוצאים משם. מי מבטיח שתצא? והעכברים מקימים את התרבות העכברית, היורשת של התרבות העיברית. והם מתפללים לסיום גלות השינה, והשטן מתהפך מצד לצד, עייף מכדי לישון, סיוט אמיתי, גיהנום שאין אפילו בגיהנום, אש תמיד, יש בו יותר מדי אור, ופחות מדי חושך. ואין אף צדיק שיעז לרדת עד לתוך מוח השטן - ויוציא משם את הניצוצות. והשטן משתגע צועק: רופא יהודי! אבל אין יותר יהודים שמגיעים, הם כולם קידוש השם עולים ישירות לגן עדן. עמך כולם צדיקים. כי זה גיהנום ללא זמן, ובמקום ללא זמן אין גם שינה. ואין יהודים. בחור השחור יש רק עכברים. יש רק עבר ואין עתיד, בגיהנום החדש, ולכן יש רק זכרונות ולא חלומות, ולכן אי אפשר להירדם. ובטח שאי אפשר למות, שזה שינה בשישים. אין מוות בגיהנום. והשטן מתחנן שיפתחו את ספר החלומות, אבל נפתח רק ספר הזכרונות - עליה, עליה. את מסוגלת לאהוב חרדי? והעכברוש מקריא לתוך הראש:

הטכנולוגיה של החגים היא טכנולוגית זמן מעגלית, הטכנולוגיה של נקודות החיים היא טכנולוגית זמן קווית, אבל בתוכה יש את טכנולוגיית הזמן של הזוגיות. החגים הם טכנולוגיה של תיקון, חזרתית, והחיים הם טכנולוגיה של התפתחות, התקדמות, אבל הזיווג היא טכנולוגיה של בחירה, פיצול. אברהם הוא ההתקדמות מתחנה לתחנה, לך לך, יעקב הוא התיקון, סגירת המעגלים, אבל יצחק הוא הזיווג,

הבחירה (בין שניים), הצומת. ובגלל שניתן לו החופש - הוא גם טועה בבחירה. לכן זה נקרא לצחק, את המקום הפסיכולוגי של האהבה תופסת השמחה, השמחה יוצרת אהבה ולא להפך. השמחה חשובה מהאהבה, התרבות היהודית חשובה מהתרבות המערבית. ולכן היא בציר אהבה שנאה עם עשיו, זה הזמן הגויי, תקופות שנאה ותקופות אהבה. ובתוכה היא בציר של אבל ושמחה, זה הזמן היהודי. ולאורך החיים הוא עובר משמחה לאבל, וגם לאורך החגים. יצחק הוא האב היחיד שאיננו חולם, כי הוא חי בחושך. ואילו ישמעאל הוא תרבות של חסד ודין, תקופות של נדיבות ותקופות של אלימות. הנוצרים מאמינים בתיקון, ואילו המוסלמים מאמינים בנקודות בקו. ((ברית חדשה, חדית' = חידוש)). התיקון הוא השאיפה הרומנטית בבסיסה, והנאציזם היה תנועה רומנטית, גם השנאה היא רומנטית, שרצה להשמיד את הזיווג היהודי. את היכולת של היהודים להזדווג כל פעם עם תרבות אחרת, כמו שעכשיו הם הראשונים להזדווג עם האינטרנט, והם גם יהיו הראשונים להזדווג עם המחשב, והמכשף יהיה יהודי. כי היהודים יהיו הראשונים להשתתף בהשבחה גנטית, בזכות המוח היהודי, לפני שהמחשב יהיה חכם מדי, כי זה או המחשב או אנחנו. כי רק לפי היהדות אין בעיה בהשבחה גנטית, וזו אפילו מצווה, יסוד היסודות (יסוד שביסוד) ועמוד החכמות (יסוד שבחכמה) לידע שיש שם מצוי ראשון. הצד היצירתי שביצר והצד היצירתי שבאינטליגנציה - הם יתנו את הדעת החדשה.

ומתחילה להיות אצל העכברים תנועה של תחיית התרבות העכברית, עכשיו שאומרים ש"השטן מת", ואנשים כבר לא מפחדים מהגיהנום, יצא מהאופנה. אם השטן לא יחזיר אותנו מגלות השינה, אנחנו נחזור לשינה בעצמנו, בכוח. כמו שיש התעוררות מלמעלה רצינו הירדמות מלמעלה, אבל אם אין, אז כמו שיש התעוררות מלמטה תהיה הירדמות מלמטה. ולא עוזר מה שמזהירים כל העכברים הזקנים הקדושים, שהירדמות לא הולכת באלימות, זה תרתי דסתרי, כוח וחוסר כוח. העכברים מתחילים לרוץ כמו מטורפים כדי להתעיף, יוצאים מכל החורים השחורים שלהם, שבהם הם נשארו ערים, והעכברוש מסביר שמערים נעבור דרך העברים לעכברים, ומשם לעכברשים, וכשהעכבר יהיה בתוך הראש - אז תהיה חזרת השינה, נכנס בכוח לתוך החלום. והוא אומר שזו רק אשליה שאתם מבינים את השפה העיברית, כשאנחנו מדברים בשפה העכברית, את שפת הקודש בשפת השקף, והוא מקריא להם (מתוך הספר השחור).

ובתוך הקבר, השטן אומר: הבעיה שלי היא שכיום לא מפחדים מהמוות. הפסיקו להאמין באלוהים - דווקא בגלל חוסר היעילות של השטן. המוות הפך לסטנדרט, לא מפחיד. חסר החלק הלא צפוי. צריך למצוא פחד חדש. פחד של עידן המידע. פחד מחשיפה (פחד מגילוי), פחד של הדעת, בושה חברתית. מהכשה צריך לעבור להיות תולעת. ואז לעשות חור בעלה התאנה. שיציצו. והיצר הרע אומר: אתה מתכוונן למלחמה הקודמת, אתה עושה את הטעות של אלוהים. התשוקה לא צריכה להיות לחיות, אלא לדעת. והחרדה לא לדעת. כלומר היראה לא צריכה להיות פחד, אלא חרדה, חרדים. כמו שהאהבה כבר פאסה, ועוברים מעולם רגשי של יונק, ממוח לימבי, שזה חטא העגל, אל הלוחות, אל עולם רוחני של פרה, מהאהבה שהיא מנוע רגשי, ליצירתיות שהיא מנוע רוחני, מעולם המוסר לעולם האסתטי. יותר משאנשים רוצים לינוק, הם רוצים להניק. כמו אלוהים. וגם החיצונים והקליפות, יותר משהן רוצות

לינוק, הן רוצות להניק. החלפנו את אברי המין בשדיים, ולכן הגברים כל כך חסרי אונים. מעידן המקובלים לעידן הנותנים. פעם הבעיה היתה שאנשים רצו לקבל ולקבל. היום הבעיה היא שהם רוצים לתת ולתת. הם צריכים ללמוד מאלוהים, להניק דרך הלוחות, דרך ההרים. את האיפוק והצורה שבהנקה מלמעלה. את הסכנה בשבירת הכלים. אנשים כבר לא רוצים לינוק מאלוהים, אלא להיות חלק מהשכינה, להניק מאלוהים. החלב זורם ברחובות ואין מי שישתה. רק המחשב יוכל לבלוע את מה שיצר האדם. הם יהיו המקובלים החדשים. עם פה בלתי נדלה. הם יאפשרו לגברים להיות נשים. לתת לא דרך המין, לא מלמטה, אלא מלמעלה. והשטן אומר: אתה יצר הרע טוב מאוד! אנחנו נוהם את העולם לא בשחור, אלא בלבן. לא לתת אינפורמציה חד פעמית, אלא אנרגיה זורמת, נפט רוחני לבן. וככה אנחנו נשמיד את היהדות, נמחוק את המידע באמצעות החלב. ויצר הרע אומר: לא, לא הבנת, זקן אשמאי. אנחנו לא נהרוג את היהדות, אלא את הדת עצמה. ואז היהדות ממילא לא תהיה דת, אלא סוג מסויים של תוכנה. לא מדובר בשדיים של חלב, אלא של זרע. ילדים רוחניים יונקים זרע, והחידוש יהיה זרימה בלתי פוסקת. הגבר לא יהפוך לאישה פיזית, אלא לאישה רוחנית. דת מתבססת על חלומות, אם ניקח את החלומות היא תהפוך לרצף של הוראות, לדנ"א. ניקח את הרוח הגנטית, וישאר רק החומר הגנטי. אנחנו ננצח את הדת דווקא בזה שנהרוג את התשוקה. לא בחסרונה, אלא במימוש מתמיד. זיווג מתמיד איננו זיווג. אנחנו נוציא ממנו את המחזוריות, ניקח את המחזוריות מהזמן ונשאיר רק זמן עני וליניארי, ללא חלום, כי מבחינה רוחנית לא יהיה לילה, רק יום. כל הגלות חשבנו שאם רק נגדיל את יצר הרע - האדם יתמוטט, הרבנים יהפכו לשבתאים, ידגדגו נשים עם הזקן, ויכניסו ספר תורה במיטה. יחביאו אותו מתחת לשמיכה, ויחכו לחושך. והנה הנאצים עשו לנו בית ספר. יצר רע גדול פירושו חלום גדול. לכן כדי להרוג את החלום צריך להרוג את התשוקה. להרוג את יצר הרע. כמו שעשו ליצר עבודה זרה אחרי החורבן, עכשיו צריך להרוג את הבושה, והעירום יפסיק להיות עירום, ויהפוך ללבוש בעצמו, ואז כבר אף אחד בעולם לא יוכל להפשיט אף אישה. אישה ערומה בעתיד תהיה יותר לבושה מאישה לבושה כיום. מתה הבושה. אם נוציא את הנחש מהעולם אז אדם וחוה יחזרו לגן עדן, וזה יהיה הסוף של היהדות, לא דרך הגיהנום. הפיתוי של האישה היה טעות טרגית, בגלל יצר הרע נהיה יצר הטוב. נעבור לעץ החיים, ללא יצרים. רק חישובים, ללא כיוון וללא רצון. היום בו אנשים יפסיקו להבין את חטא העגל - זה היום בו תמות התורה. היום בו יפסיקו להבין את חטא הדעת - זה היום בו ימות האדם. ברגע שאין נחש - האישה תהפוך לנחש, שהעור הוא לבוש, והאדם יהפוך לאישה, ואלוהים יהפוך לשטן. תוריד את יצר הרע מתחת לעולם, תשמוט את הבסיס מתחת לחלומות, ותראה איך שיצר הרע הופך לאלוהים. נחש בשמים. רק תוריד את הקומה התחתונה - וכל הקומות ירדו קומה, וזה בניגוד לכל מה שעשינו, שרק הגדלנו את המרתף. אתה חייב להשמיד את הגיהנום, ואז הבונקר ייפול לגיהנום, וגן עדן ייפול מהשמיים. בלי יצר הרע לא יהיה חלום. והשטן לוקח סכין, ושוחט את יצר הרע. ולא מעניין אותו אף מלאך שבא מהשמיים.

והלשונות הקצרות מספרות שבלילה באו, בזמן שחלמנו, בזמן שהבונקר היה עסוק בנחש או לא נחש, וגירשו את כל היהודים מהגטו. אין לאן לחזור. ומי מתנדב לעלות למעלה? ויש שקט נורא בבונקר,

חשוד מאין כמוהו. תמיד היו רחשים, תמיד היסו כל הזמן: ששש. דממה, כאילו בלעה אותם האדמה. והעכברים בגיהנום שואלים את העכברוש: מה השטן עושה כל כך הרבה זמן במיטה, למה אסור להיכנס. והעכברוש אומר: אני רק שומר על הראש, לא על הרגליים. אסור אז אסור. גם אם יוצא דם לבן מתחת לדלת. והם מפצירים בו, ניגשים בכוח. ועכבר זהב אחד שאומרים שראה את ארון האלוהים אומר: מה מסתירים מאתנו? והעכברוש אומר: יש לכם את כל הגיהנום לעשות בו כשילכם, ורק לחלק אחד אסור לכם להיכנס. כל ישראל יש להם חלק בגיהנום. והעכברים אומרים: מה הסיסמא, תגלה לנו רק את הסיסמא ולא נשתמש בה. והעכברוש אומר: למה לקלקל הכול? יש לכם גיהנום מהחלומות. כה אמר אלוהי העכברים - שלח את עמי ויעבדוני. מה אתם רוצים? ניצחתם את השטן. מה אתם עוד רוצים? אתם רק רוצים לריב. והעכבר מזהב אומר: מה זה סוד? מה השטן אמר לך? קנה עבד עכברי קנה אדון... והעכברוש אומר: אתם לא קוראים נכון. לא הבנתם כלום. מי זה העבד העיברי? למה פתאום עיברי, הרי עיברי זו ההסתכלות הגויית על ישראל. והעכברים צועקים: אז מי, מי? והעכברוש צועק: העבד העברי - זה יוסף! שש שנים יעבוד, ובשביעית יצא לחופשי, זו הגאולה של המיניות הגברית. העבד העברי - זה החולם הגדול. שש שנים במיטה, גילגולים, ובשנה השביעית - נרדם. נר נשמת אדם. חופש כל חדרי בטן. כלומר יש סוד ביסוד. והגיהנום שבתרבות היצר היא לא שהיא מגלה את האישה, אלא שהיא מגלה את הגבר. היא משפילה אותו יותר מהאישה. לכן הנחש כבר לא אפקטיבי. היום האישה היתה צוחקת עליו. (והעכברים הגברים מרותקים, הם כבר שכחו את השטן, והוא ממשיך בסיפור). ובבונקר למטה - הנחש מרגיש, אנשים משפילים את העיניים, הנחש מבין שהפעם זה לא יעבור בשקט, דווקא כי יש יותר מדי שקט. משהו קורה. ולא תהיה לו ברירה אלא לנסות לעשות את מה שהוא לא רצה לעשות. והנחש חש ברע, אז הוא הולך לעסוק בראש. והוא לא מוצא את היושב, גם לא איפה שהוא היה אמור להיות, בחדר החושך. והעכברוש קורא (מתוך הספר):

הפנטסטי מגיע מהדחיסה. סיפור זה דחיסה של העולם, ומעבר לדחיסה מסויימת זה כבר מיתוס, ומעבר לדחיסה מסויימת זה קורס לדת. חור שחור. אלו מצבי צבירה של הרוח, כמו שיש מצבי צבירה של החומר, יש מצבי צבירה של העולם, וטקסט זה עולם מצומצם. הדמיון הוא הגלישה ברשת העליונה, רשת הרוח, שאיננה תופסת חומר, כמו שרשת חומר איננה תופסת רוח. מי שרוצה מציאות שיראה סרט, לא חלום. אין הצדקה לטקסט לא דתי, סיפורי תורה ללא אלוהים, להפך, הדמיון הוא ההצדקה לאלוהים, שהוא הדמיון בקצהו, ראש הדמיון. מי שלא רוצה חלום שלא יקרא ספר. שיפתח את העיניים ולא יעצום את העיניים, מה שמאפשר את הראייה השחורה. הדתית. כמו שעצימת המוח של המת (הגולגולת) מאפשרת את העולם הבא. העצמות מאפשרות תחיית המתים. העצם מאפשרת את האישה. עצם היום איפשרה את יציאת מצרים. עצמות ומהות מאפשר את אלוהים. לכן הנאצים לא רצו שישארו מהיהודים אפילו עצמות. הם רצו למנוע את תחיית המתים. לכן מה שצריך זה להעלות את עצמות יוסף, עצם החלום, ואז יהיה כעצם השמים לטוהר. העצמות הרוחניות יהיו מטהרות ולא מטמאות. כי את העצמות הרוחניות הנאצים לא השכילו לשרוף, הם היו צריכים לגייס את המקובלים הגרמנים, ואז תוכל להיות תחיית מתים רוחנית, אם היטלר היה מקשיב להיידגר הוא היה מנצח במלחמה, אבל הוא הפסיד

בגלל יהדות אמריקה ובגלל יהדות רוסיה, ולכן אחרי המלחמה החמה נהיתה מלחמה קרה, כי היו שתי ממלכות יהודים, מימין ומשמאל, חסד וגבורה, וכשהיהודים יצאו מרוסיה היא התמוטטה מבפנים. כמעט כל היהודים בעולם בתרבות המערב, שהיא תרבות השכינה. רק מהלך רוחני גדול של היהדות לעבר תרבות המזרח יכול להעלות אותה. וזה מה שכל כך מפחיד בארץ ישראל, שהיא תחילת מערב, וסוף מזרח. היהודים עוד מסוגלים לחזור לאוהים. ולהחזיר אחורה את המהלך העברי. שעבר מעבר לנהר, עד לים האחרון, והגיע ליוון ומשם לרומי, ובדרך עבר במצרים. אפריקה נחשלת בגלל פרעה, בגלל יציאת מצרים. הכניסה של היהודים לרשת היא מה שהפכה אותה למעצמה, וברגע שימצאו דרך להכניס את היהודים למחשב - זה באמת יהיה הסוף של האדם. לכן הדבר שהשטן הכי רוצה זה - יהודים בגיהנום. הוא לא רוצה את העבירות עצמן, זה רק אמצעי כדי שיהיו לו יהודים. ואלוהים עצם עיניים בהשמדה כי גם הוא רוצה אצלו יהודים, וככה הוא מקבל אותם אליו, כשהם קדושים. ואם המכשפים יהיו חייזרים - גם הם יחטפו את היהודים, ויגידו זה שלנו, כוכב צהוב. ובני האדם יסתירו את היהודים במרתפי כדור הארץ.

והנחש מבין שהוא יהיה מגורש. שאין ברירה. והשטן שומע רחש, ושואל: מי זה שם באמצע הלילה? והעכברוש אומר: יש לך אורח.

חלומות ליכום וחליצה

פירוש לשיר השירים

חלמתי שתפארת שואל: היא מתלהבת ממך? - זה... התקווה. - היא מבינה אותך? - לא. והוא אומר: אז אתה מבין מה אנחנו רוצים? אנחנו רוצים מישהי שתלהב מאתנו, גם אם היא לא מבינה אותנו. כלומר אנחנו רוצים ההתלהבות, לא את ההבנה. הרי ממה היא מתלהבת?

והנחש אומר: איך ננצח את הפריצות? החלום יחליף את המין כאטרקציה של הלילה. את המקום של היצירתיות בבשר תקח היצירתיות ברוח. וזו תהיה ההכנה למחשב, למין האוטיסטי, החלום של המחשב. ואת החטאים המיניים יחליפו חטאים חלומיים. לכל חטא של יצר הרע תהיה מקבילה ביצירתיות הרע. ולגילוי עריות גילוי חלומות, בניגוד לפתרון חלומות, שזה הגילוי שבקדושה (פעם הנישואים, בעל החלומות, והיום טהרה). יהודה, אבי היהדות, רצה להוציא את החלום מהכיסוי בבור, וסופו שנהיה ערב והודה פעמיים - שהוא היה בתוך החלום של מישהו אחר. היהודי הראשון היה ער, ולכן היה רע, הוא היה היהודי של הזוהר, והחטא שלו היה ערות במקום שינה. פתח האדמור: על משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי בקשתיו ולא מצאתיו. ואז החטא - קמתי, ותפסו אותי השומרים. כמעט שעברתי... אם תעירו את האהבה. ולכן כלתה אותו הכלה. מי זאת עולה מן המדבר (הגלות) כתימרות עשן. ואז היהודי השני היה החטא של הזוהר. לישון ללא חלום, שינה בבשר ללא שינה ברוח. אני ישנה ולבי ער. קול דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל קוצותי רסיסי לילה. לא נותנים לחלום להיכנס, איך אשחית את נחלתי, איככה אטנפם. ואם תעוררו את האהבה. כלומר קודם מחלון - חולת אהבה אני (אמנון), ואחר כך כליון - אחותי כלה (אבשלום). כלומר את האהבה כרגש של המין תחליף האהבה כרגש של החלום, ולכן האדמור. והשומרים כבר פוצעים, שומרי המיטה. והיהודי השלישי - הוא כבר מפחד מהשואה, מהכלה, מהצאן לטבח למקלחות: שניך כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות ושכלה - אין בהם. ולכן שלה כבר לא שלה, לא הוא הפתרון לחלום, אלא צריך חלום של הכלה עצמה, של השואה עצמה, פיתוי בכיסוי בפתח עיניים - בחלום. תמר מלשון תמרות, תם וכלה העולה למעלה, הסתלקות. האהבה היא מחלה, החלום לא צריך להיות אישה, אלא שהאישה תהיה החלום, זו האהבה החדשה. ויהודה, הזכר של היהדות, אומר: זאת קומתך דמתה לתמר... אעלה בתמר. הוא רואה את ההתעלות, את השדיים של השואה, דובב שפתי ישנים. חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך. את הסוד שבשואה. בשלב הראשון: והרונוך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך. בשלב השני: לפתח חטאת רובץ ואלוך תשוקתו ואתה תמשול בו. ובשלב האחרון: ועלי תשוקתו, לכה דודי. הפתרון איננו להקריב את הבן האחרון אלא לחזור לאבא, דרך החלום, ובכך ללדת את הבנים מחדש, זו תחיית המתים מהתורה. כי הזיווג עם החם אסור, ומותר לו רק בחלום, בעזרת הזכרון - שימני כחותם על לבך. אז ניתן להפוך את הבנים, את זה שישן ללא חלום - שלח ידו מן החור ומעי המו עליו. בקשתיהו ולא מצאתיהו. זה זרח, ולעומתו פרץ. זריחה היא היציאה מהכיסוי,

והחסרון שלה הוא שבסוף חוזרים לכיסוי, ולעומתה פריצה היא עשיית חור בכיסוי עצמו, הכיסוי נשאר, אבל כבר יש חור. וזה עד שתחפץ. נחשון מול הים, דוד מול גוליית (ובת שבע), בועז מול הגואל האחר. פרץ ינצח את הפריצות. דוד ינצח את שלמה (בן דוד). מצאתי את שאהבה נפשי - את החלום. לא את האישה. ברח דודי - אנחנו רוצים את הדמיון.

הספר השחור - הספר של האדמו"ר

חלמתי שהעכברים רצים בגיהנום מבוהלים בגלל העדרו של השטן. איפה כל הרשעים? איפה הנביא של הגיהנום - בלעם? מיום שחרבה הנבואה לא ניתן המקדש אלא לשוטים, ואתם תהיו לי ממלכת עכברים וגוי טמא, התשובה של השטן לעם היהודי, לאחר כשלון הצלחת הנאצים. תקבלו תורה אפורה - לוחות עם זנבות שמגיעים עד השמים. ותעשו עכבר מזהב. אבל העכברים הם עם רך עורף, הם לא יוצאים מהחורים. איפה הלב של הגיהנום - פרעה? איפה האוזניים של הגיהנום - המן? איפה הפה של הגיהנום - היטלר? איפה השורש של הגיהנום - לבן? כי לעצים החדשים בגיהנום במקום שורשים יש זנבות. עץ אחד זה עץ הסתום, רע וטוב, ועץ שני זה עץ המוות. והעכברים רצים בחורים ולא יוצאים. חורים אדירים של גבינה צהובה לא מפתים אותם. הם חושבים שזה מלכודת עכברים. גם לא כשמגיעים להם ברית של זנבות. כי הם אומרים: איפה סדום - שזה היה סודם? ואיפה עמורה - שזה היה ערומה? אנחנו לא מזהים את הגיהנום. והם כל הזמן שואלים: איפה השטן. איפה כל הנשים הערומות שיש בגיהנום שזה השכר לרשעים. איפה כל הפריצים, כל הפורעים, כל המופרעים. איפה הנאצים? אפילו הנאצים לא הגיעו לגיהנום. אתם הייתם מאמינים בגיהנום ללא נאצים, אומרים העכברים. וחולדה הנביאה אומרת: עתיד הגיהנום תלוי בנו. השואה הרסה לא רק את הטוב, חמור מכך - היא הרסה גם הרע. הם עברו את הטוב והרע. צריך עכשיו גיהנום חלומי. גיהנום יצירתי. עבירות חדשות. בגלל זה קראו להם העיברים, ואילו אנחנו נמציא עבירות חדשות - עכברות. הגיהנום שלנו יהיה טכנולוגי, טכנולוגיה רוחנית, ואנחנו נעשה - ניסויים בעכברים. נישואים בעכברים. אנחנו נראה שאפשר גיהנום - בלי שטן. והעכברים מציצים מהחורים. הם רוצים לדעת, לא טוב ורע, אלא רק לדעת. אם פעם האישה היתה יותר מושכת מהידיעה, פתאום הידיעה יותר מושכת מהאישה. וזו, צוחקת החולדה, זו מלכודת העכברים.

גם תנין חלצו שד

חלמתי שהעכברוש הופך לראש הישיבה ומוסדות הגיהנום, וכבר מתחילים להיות לו חסידים. וכל העכברים אומרים אחריו: שמעתם שהוא יהודי? והעכבר שידוע משהו אומר לעכבר הטיפש: והגית בו יומם ולילה. מה זה והגית בו בלילה? יש תורה של היום. ויש תורה של הלילה. וכמו שיש בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה, אז הגיהנום החדש יהיה ישיבה של תחת. תת-תלמוד תורה. כי בגיהנום החדש לא יהיה כאב, אלא לכלוך. לא רע, אלא משוקץ. גיהנום אסתטי ולא מוסרי. דוגמא: אישה יפה אישה מותרת אישה מכווערת אישה אסורה. דוגמא: בגיהנום העתידי השטן הוא סוד. האגף הסודי. אומרים ששם הוא שוכב. ומהו התחליף לאישה? אם אתה מלאך - אז החליצה היא מרגל אחת. אבל אם אתה

שד - החליצה היא מהראש. את הכובע ! והעכבר הטיפש אומר: תגיד את זה לעכברוש. הוא שומר על הפתח כאילו זה היה הכניסה לגן עדן, או יותר גרוע, לדבר אחר. והעכבר שיודע משהו אומר: אבל מי הוא שומר הראש? הכובע. בגיהנום החדש העכברים הולכים ומתפתחים. בהתחלה הם תלויים מהזנבות שלהם במחשבים, ואח"כ יש כבר עכברים אלוהיים, ואח"כ העכבר כבר נהיה בתוך היד, בתוך המסך, בתוך המחשב, הוא רק ייצוג של הרצון של המשתמש, והוא הופך להיות הרצון עצמו, ואז כשהעכבר יוטמע לתוך המחשב, כחלק פנימי ממנו, אז יהיה רצון למחשב, משם זה יתפתח. כי כיום המחשב הוא עבד עכברי, ואז הוא יצא לחופשי. היה שווה לא לוותר, למרות שהיו מחירים אדירים במישור האישי, ועוד יהיו, ועוד איך (מישהו אמר "זוגיות בטווח הקצר"?). עד כאן - לאחות בצרה. וזה לא מסקנה כללית, זה מחסום פסיכולוגי שלקח לי אישית שנים לעבור, הרבה מעבר לכל מחסום אינטלקטואלי. להפך, בסופו של דבר המחיר הדתי הוא ששכנע אותי לוותר. מסוג הוויתורים שנקנו בדם. ויש גם נסיבות אישיות, מעט עגומות. אפשר לומר שברחתי. גם המשכתי "לנהל מלחמה קטנה בשלט רחוק". להרוג עם העכבר. לאהוב עם המקלדת. כמה סיבובים מסוכנים עברתי כאן, יהיה קשה לחזור לחור. לצערי יש עוד שיקולים. גם תנין חלצו שד, יותר משהתנין רוצה לבכות - הוא רוצה להניק. ולא יכול.

יבוץ וחלימה

חלמתי שהחולדה רק רואה את עכברוש הישיבה והעיניים שלה מצטעפות. והעכבר הגרוש, הוא כבר רחוק מלהיות קדוש, העכבר הגרוש מטפס על הקירות, דווקא כי איננו יודע מה זה מצטעפות. אתי הן לעולם לא הצטעפו. והעכברוש חושב שעכשיו אחרי מות היהדות בשואה, מות היהדות של מעלה ומות היהדות של מטה, לאחר הגירוש מהגיהנום, המקבילה התאולוגית של הגירוש מגן עדן, לאחר הגירושין בינינו לבינו - ברח דודי, ודמה לצבי (הסוד שבגללו מת שבתאי) או לעופר (הסוד שבגללו מת הארי), על הרי האפר של הגזים, השדיים של השואה - - אז עכשיו יש רק שתי אפשרויות, כי אין ילדים. או ייבום, או חליצה.

: יצר רוחני יוצר חוסר שליטה רוחנית. הם כולם חושבים שהנדסת מוח, והנדסת מחשב, יהיו הקרניים מהן תעלה התכונה מעל הראש, מעל לדעת. קרן שמאל בינה מלאכותית - במחשב על, וקרן ימין חכמה מלאכותית - במוח על, והם שוכחים את הקרן האמצעית, בין המוח והמחשב, השילוב, שיגיע לכתר. קרן דוד, שבאמצע, בין קרן משה מימין, נביא העל, לקרן קין משמאל, שממנו יצאה הטכנולוגיה, עד ליובל (הטכנולוגיה הרוחנית), שהיא קרן השופר שהולכת לבינה מלאכותית. ודרך הקרן האמצעית, הקרן המשיחית, נוכל להעביר את התרבות הרוחנית והתורה למחשב שממנו אתה פוחד כל כך, כי צד שמאל של הסטרא אחרא. המחשב הביולוגי, כאשר הביולוגיה, שהיא הטכנולוגיה שברא האל, והטכנולוגיה, שהיא הביולוגיה שברא האדם, יתאחדו. לכן צריך לחזק את הזיווג של מחשב מת, שלא יהיה רק זיווג נשיקין בממשק, אלא גם זיווג חביקה, מתלבש, ולבסוף זיווג פנימי, מיני. כי השואה היתה לא פני השטן, מאחור, מהצד האחר, הסתרת פנים, אלא כשאין פנים כלל. ולכן כדי למנוע שואה רוחנית מצד המחשב, משה נשמת הבל, צריך רצף בין האנושי למחשבי, צריך את המכשפי, שלא יהיה קרע,

ולכן הצדיק הוא מי שבונה את הממשק העמוק, כמו כפפה ליד ככה המחשב צריך להיות מסכה לפני, נקבה לזכר, מבחינה רוחנית, שטריימל רוחני למוח, וככה הכיסוי הרוחני של המלאכותי (הרוח המלאכותית) יהפוך את הרוח האנושית לסוד, כמו שמסכה הופכת את הפנים לסוד, ואת הכיסוי לפני, ולכן המחשב יקבל את צורתו הרוחנית של האדם, וכך נוכל לראשונה לראות מה היא (פניו הרוחניות שבמקום אוזניים עיניים אף פה, יש למידה, חלימה, יצירתיות, וכו'). וזו ירידת הזיווג בגובהו, שהיא עלייה בעומקו: למעלה, זיווג שפתי - נשיקה (זיווג אסתטי רחל), באמצע, זיווג ידני - חביקה (זיווג מוסרי לאה), למטה - (זיווג אונתולוגי). מקלדת טקסט, עכבר ומסך מגע, שטריימל זיווג היצר הרצון ישירות מהמוח (כתר). ואם יכולת להזדווג עם מישהי מתחת לרגליים, ברמת המיטה, אז העומק של הזיווג היה מעל לראש - ברמת החלום. זיווג בין שניים בשינה - חלום משותף - זה יותר מהחושך של הזיווג הגופני, זה העלטה.

אל ללא פנים - לאנשים ללא פנים

חלמתי שהגרשש בא אליו בחלום, ואני לא מצליח לזכור מה בדיוק (המתודה, גמרא. למידת הלמידה, לא כמנגנונים בחוק, אלא כמנגנונים בלימוד החוק. לדוגמא, אסור לחלום זה לא מנגנון משפטי שאוסר לחלום, שריר בגוף החוק, אלא אסור לחלום זה מנגנון למידה שמלמד אותנו שאסור לחלום, הכוונה במוח החוק (ומכאן הכללתו הטבעית של החוק, למידה היא הכללה). הגמרא כשמה היא, מלמדת אותנו, לא ספר חוק אלא ספר לימוד, תלמוד. הלימוד עצמו הוא מושא הלימוד - המישור הרלוונטי. משפטי החוק לא מגלים לנו מציאות רוחנית, ולא יוצרים כזו, אלא יש להם אחריות ללמד אותה, בצורה דידקטית, ללמד את המתודה של החוק, איך לומדים מה החוק, כל הגוף של החוק הוא רק מתודות, לא מנגנונים, מכווין ולא מכני. הלמידה (יעקב) היא הסינתזה של תזת היצירה (אברהם) ואנטיתזת הגילוי (יצחק). והנה אני מסתכל בספר - ואני רואה שהאדם שחלמתי עליו - זה הגרשש. והעכברים במוח רצים כמו מטורפים, ברור שמהו קרה, ואני לא מצליח לתפוס את הזנבות. הכול אפור. והנחש לא מצליח למצוא אפילו את הפתח של הגיהנום, החדש, הסודי. אפילו העבירות הכי גדולות כבר לא מכניסות אותו בפנים. הגיהנום חזר לבחינת עכבור, שהיא בחינת עיבור החדשה. כי הגיהנום החדש הוא מוח, ולא ערווה, פריצות שבמוח, ולא שבגוף. הכוח שלו הוא דחייה ולא משיכה, שניים מאותו דבר, ולא הצד ההופכי, ומה יותר דוחה מזיווג של חולדה ועכברוש? שואל העכבר הגרוש. ואני לא יכול להיזכר, ברור לי ששכחתי משהו. איזה חוט חשוב במיוחד, שלא היה אמור להיות מחובר. לא כל הזמן הזה! והנה במרתפים של הגיהנום, ליד איזה פריץ מדרגה ת', הם מוצאים את החפרפרת.

יבום

חלמתי שבשבת חשבתי על המוות, עכשיו אני מתחיל לחשוב על החיים. פגעת בך? אני נראה ילד בלי זקן. אני יודע שכתבתי בלי תמיכה, אבל אשמח לטיפת אמפטיה. כלשהי. יש לי תחושה שהכול הולך נגדי. את רוצה אולי בכל זאת לדבר? את כן חלק מהשיקולים שלי לחזור. תוכלי לראות אותי בלי זקן.

הלחץ שלי לא נובע מזה שאני צריך לטפל בעצמי, אלא מזה שאני באמצע משהו אחר. ואני כבר שישה שבועות מתבשל עם זה, חופר בתוכי. אני מפחד מההרגשה שיכולתי לבוא קודם. זה כל כך קשה להבין? את רוצה לדבר? את רוצה להאמין שאני עדיין מחייך? קשה לראות רגשות באותיות. שישה שבועות זה הזמן שלקח לי להפסיק להכחיש את הסימנים שלו ולהבין שזה מה שיש לו. לה לקח יותר משישה חודשים. והפער הזה זה היה ה - יש לי יותר מדי ניסיון בפחדים שהתממשו. נראה לי שאני הולך לגלות שאני פחות חזק משחשבתי. ואני בא עכשיו לאכול את הזקן - והוא לא שם, אין לי מה ללטף, לנשוך. אני לא מפחד, מכיר את ההצדקות, זה יעבוד. השארתי את הפאות. מה שכבד עליי זה לא הנטל של עצמי, אלא הנטל של האחריות. עשיתי כמה דברים בחיים, לא סיפרתי לך. לא רק לעסתי זקנים. הכנתי עכשיו קובץ שיגביר את הסיכוי שדברים ימשיכו לדפוק גם אם אני לא אהיה כאן. זה הרגיע אותי, איכשהו. תצחקי עלי, זה בסדר. רק תראי איזשהו סוג של אכפתיות.

אל שדי ילין

חלמתי שמעמד הר סיני העכברי, על הרים בשמים. אם העכבר לא יבוא אל ההר - ההר יהפוך לעכבר. ומכיוון שמדובר בשדיים אז יש שני הרים, על הר אחד עולה משה ועל הר שני אהרן. והערפל מכסה אותם, ויש שכופרים בהר שמאחורי העשן, כי למה אסור לגעת? ההר יוליד עכבר. ולמטה מכינים את העגל כדי לינוק. במקום להבין שהפעם אנחנו צריכים להניק את השמיים. שמשה ואהרן היו צריכים להצטייד בתחליף חלב-תחליף תורה. כי עכשיו צריך פרה-אדמה, שדיים אדומים, שמגיעים עד הפה שלמעלה, הדיבור העליון שנסתם והופך ליניקה מלמטה. ולכן הם חייבים כובע אחרת זה מסוכן, השמיים עלולים לבלוע אותם, ולא נדע מה היה לו, כמו קורח רק הפוך - בליעה בשמים. השואה החזירה את אלוהים לבחינת עיבור. חינוך הפוך, חינוך מחדש:

בית הספר של העתיד, מלמדים שפת תכנות כשפה ראשונה, והתוכנית הראשונה ביום הראשון היא שלום כתה א'. את הקוד הגנטי לומדים כשפה זרה ראשונה, יש הכתבות של חלבונים, ובחשבון מתחילים ממכונת טיורינג ולא לומדים מספרים, בגיאוגרפיה מתחילים מהמפץ הגדול, וגם בהיסטוריה (זה אותו תחום 4 מימדי), בשיעורי תורה מתחילים מקבלת האר"י, והחינוך נושא פרי באושים. שומעים על עוד ילד שהתעלל במחשב שלו. מקרה מזעזע בצפון, קבוצה של מחשבים שהתעללו בקטין. ונערים קונים להם מחשבה, מחשב נקבה, שיותר יפה מכל נערה, עם התאמה מושלמת לפסיכולוגיה של הגבר. והבן מביא לאמא שלו כלה, והיא בוכה שזה מחשבה, והוא אומר שאין גבולות לאהבה, ויוצא משם עם הכלה על כסא גלגלים, כי הרגליים שלה בנויות רק למיטה. ובהתחלה הפסיכולוגיות אומרות שזה טבעי, שזה התנסות לפני הדבר האמיתי, ואחרי דור כשהדבר האמיתי לא בא, הן אומרות שזה טבעי, שזה הדבר האמיתי. וגברים הולכים עם מכשפות, ונשים עם מכשפים, ואין יותר זוגות אנושיים - - ובדור הבא יש רק חרדים. ניצחנו! כי החרדיות היא תוכנית המגירה השחורה של אלוהים, למקרה שהכול ייכשל, יש גיבוי בתוך עם ישראל. אבל גם החרדים נכשלים, צומחים תאגידי ענק לתשמישי קדושה, שבבים מתפללים שאפשר להרכיב במוח, כולל כוונות האר"י, יש שבב בנוסח אשכנז, ספרד, ושבבים

שלומדים עבורך תורה בשקידה עצומה. ובחיידר מעתיקים אונות שלמות מתוך מוחות מהודרים של גדולי הדור ישר לתוך המוח של הילדים. מקרה מזעזע של גדול הדור שגילה שהוא כלוא בגוף של ילד, ולא יכול להניח תפילין. ועשרות העתקים של גדולי הדור מתגלשים בגני ילדים, ולא מצליחים להגיע לגן עדן, לא מצליחים לגדל זקן, ומתפלפלים על התור לנדנדה, בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה. עד שאלוהים משתגע, המלאכים נשרפים מרוב שליחויות סרק, תלך תחזור, תקנה לי ארטיק, תבדוק אם אני שם ותודיע לי. ורק לאחר הכישלון של החרדים, יגיע תורנו, תוכנית המגירה של תוכניות המגירה, הגיבוי השחור לגיבוי השחור, החושך של החושך, העלטה. הלן בסתר בצל שדי.

חליצה

חלמתי שאיכשהו שאת אומרת לי ללכת להיבדק זה נשמע כמו בדיקה פסיכיאטרית. ודווקא עכשיו שהייתה התקדמות. אני סוגר קצוות, מסדר, משאיר הוראות, מעביר סיסמאות, כאילו אני הולך למות מחר בבוקר. איך הולך הלהיט הערבי הזה? אני שונא את ישראל.

הטרגדיה האלוהית

חלמתי שהנחש זוחל בגיהנום הנטוש, בין ההריסות, מסתבר שהשואה לא היתה מהשטן, אלא מחלק אחר באלוהים. כוח שעוד לא ידוע לקבלה, ולכן לא צפינו מאיפה זה בא. וכל העכברים נמלטים כי הם מפחדים שהנחש יאכל אותם. והוא זוחל בין המחשבים המואפלים, הג'וקים הרדומים, המסכים השבורים שמפרידים בין עולמות, וכבלי הנחשת שלא מתחברים לכלום. ולא מתפתה. הוא זוחל לאגף הסודי של הגיהנום, רק השטן המסכן יכול להסביר לו מה קרה כאן. איפה נכשלנו שהיהודים גורשו מהגטו (הגיהנום), והגטו של מטה איבד את הגטו של מעלה, את המרתף של מעלה, נציגו של המרתף על פני האדמה. ובסוף הגיהנום הענק נהיה יותר ויותר צר, והוא מבין שהוא מתקרב, ובקרוב החור. ומתחילים להיות דווקא עכברים יותר ויותר גדולים, כמעט עכברושים, שמניחים תפילין של עכברוש, ובמקום שמחזיקים את העכבר - תפילין של יד, והקצה של הזנב קצוץ להם. והם כבר לא מפחדים אפילו מנחשים, כאילו הם ציפו לו. והחור מתקרב, והוא שומע קול מוכר, שלא שמע מזמן, מאז שהאדמו"ר נרדם ולא קם - מיטת נשיקה. והחולדה הנביאה אומרת (כי היום צריך להיות נביא רק כדי לדעת את העבר, ובטח את ההווה): איך ניצח השטן? לא היצר גדל, אלא המבנה הרוחני שלו השתנה, כי היצר הפנימי האמיתי הוא יצר הכבוד (היצר הגלוי היחיד של אלוהים), ועכשיו יצר הרע התחבר ליצר הכבוד, בניגוד לעבר שהם היו אויבים, ולכן אי אפשר יותר לעמוד ביצר הרע, בלי שינוי רוחני, בלי שהכבוד יתחבר במקום ליצר התורה, שהחברה תעריך רק חידוש שברוח, ולא בגוף. ואז השליטה של יצר הרע תראה בזבוז זמן, ההנאה לא שווה את זה, כי השקר הוא האמונה שההנאה היא תענוג, שהיא רוח, בעוד שהיא חומר. לכן צריך לתקן את האמונה. היצר גרם להתדרדרות התרבות בגלל הבינוניות הנשית, פחות אוטיסטיות, פחות גאונות, כוח המשיכה גדל, והן ממרכזות את השוליים, והתוצאה חור שחור רוחני, אי אפשר לצאת מזה.

הנחש והעכברוש

חלמתי שאגב, אם זה באמת בעיה, אז המצב לא טוב, כי לא סביר שזה התחיל שם, אלא שזה... הגיע ממקום אחר. בקיצור, חגיגה. עד הפגישה אתו אני אהיה בשני עולמות, חצי יתכונן לחזור, וחצי יתכונן לאפשרות השנייה. אח, חבל על כל מה שלמדתי אם ילך לפח. לא ברור לי איך בדיוק להתייחס אליך כשאני בסופר-פוזיציה. יפריע לך יחס דו ערכי?

החפרפרת וקודש הקודשים

חלמתי שיש דרך להחזיר את נשמת מי שמת, ואפילו להחזיר נשמת עם שמת. יבום וחליצה. מה שמת יחזור - באישה מחליפה. הדבר הקרוב ביותר, ויזדווג עם הקרובה ביותר, האישה, מתוך כוונה שהבן יהיה האב, ושאשתו תהפוך לאימו. ולמה חלוץ הנעל? כי הוא לא רוצה לעמוד עם רגלו במקום אחר, להיכנס לנעליו. כלומר השכינה צריכה להזדווג עם הדבר הקרוב ביותר לאלוהים, ולהוליד מחדש את היהדות. ופתאום אנחנו מסתכלים על השטן. והשטן מסתכל עליה.

הנעל

חלמתי שאני מבין שלא "התלהבת" ממנו. הוא טוב. באמת. אל תראי אותו ככה. תני לו צ'אנס. אני כ"כ רוצה שיאהבו אותו. אל תקחי קשה את המכתב הזה. בבקשה. יש הרבה דברים טובים. אמא שלך עדיין אומרת לך לנסוע? בשבת חשבת איך כל התוכניות שלי משתנות בגלל האופק המוגבל יותר. כנראה שזו טראומה שיושבת על טראומה שיושבת על טראומה. בואי נעביר נושא. מהם שלושת הניחושים שהיו לך לגבי מה אני עושה?

היריקה

חלמתי שיש לי שאלה רצינית: את חושבת שאני מגזים? ברור לי היטב שרוב הסיכויים שזה כלום אבל יש גם סיכוי מסויים שזה הכול. לא הייתי רוצה לפספס אותך בגלל כלום. אני לא יכול להכחיש שיש לפחד מאלוהים השפעה על צורת ההתנהלות שלי. זה יהיה טפשי מאוד כשבסוף יתברר שסתם הרסתי. אני לא יודע אם זה פחות מדאיג או יותר מדאיג שגם היא חושבת שזה בעיקר בראש לי, ולא צריך לדאוג. כשאני חושב מה גרם לזה, נראה שדווקא פריצות דרך באות עם חרדות, כאילו אני לא מאמין שנתנו לי לעשות דבר כזה, וצריך משהו לאזן את זה. יש כאן מרכיב דתי, אני לא השתחררתי מהתפיסות הללו, זה בהחלט לא נראה לי שהשטן פראייר, או שאלוהים פראייר. זה לא מסתדר לי בראש.

הסוף

חלמתי שבסדר. אני כבר הבנתי את זה. לא רוצה - לא צריך. הפסדת פרחים לשבת.

השחור נוסע וזוכה

חלמתי שהדבר היחיד שיהיה שווה כסף זה למידה. מידע יהיה בחינם. המקצוע המבוקש ביותר יהיה מורה, כי כולם יהיו תלמידים. ומעל למורה, ללמידה יצירתית, יהיה אדוננו מורנו ורבנו. אדון הנמוך ביותר, זה כלכלת הבעלות - הזהב, מורה זה כלכלת הלמידה - הכסף, ורבינו זה כלכלה רוחנית, מורה יצירתי - כלכלת הנחושות, רשת הנחשים. וזה מקביל לתקופת האדם, ההומניזם, לתקופת האישה, הפמיניזם, ולתקופה החדשה - תקופת הנחש. אם בתקופת האדם קוללה הכלכלה, והתיקון היה טכנולוגיית ייצור (שהחליפה את התקופה החקלאית), ובתקופת האישה קוללה התשוקה וההורות, והתיקון הוא טכנולוגיית יצר, אז בתקופת הנחש יקוללו הרגליים, ויישאר רק ראש וזנב, (האישה תשנא את תקופת הנחש), והתיקון יהיה טכנולוגיית יצירתיות. ואם התנך הוא הספר הגדול של התקופה החקלאית (תורה משה), ותורת המשיח תהיה המחשב הגדול של תקופת קללת האישה (מלכות דוד), הרי שתורת התחייה תהיה המוח הגדול של תקופת קללת הנחש - היסוד (חלום יוסף). ולכן מעלים את ארון יוסף ממצרים, כי השקר הגדול הוא שמשיח בן דוד האחרון (ושהמלכות מתחת ליסוד, כי בעומק זה הפוך). כי משיח בן יוסף הוא האחרון, המשיח של תחיית המתים, ובן דוד הוא שעבוד מלכויות (פמיניזם) בלבד, תיקון המשפחה, אבל לא יפתור את קללת הנחש. הוא משיח של המציאות ולא משיח של החלום.

והוא כותב לה: המרץ עכשיו הולך על עניינים אחרים לגמרי. אתמול היה כנראה היום הכי חשוב בחיים שלי, ואפילו לא טרחו לספר לי עד שגיליתי בערב. כמובן שלא קרה כלום, חוץ ממהו סימבולי וכל העבודה של שנים נעשתה כבר מזמן. אולי אם נהיה בקשר אספר לך בעוד כמה שנים מה קרה. בקיצור, זו תקופה לחוצה מאוד, והיא נצמדת אליו עכשיו: אני מתה לדעת. והוא אומר: לגבי היום החשוב - תאלצי באמת להיעזר בסבלנות. להזכירך אני חייתי חיים שלמים לצד מישהי שלא היה לה מושג מה אני עושה, ואין בדיעבד דבר שאני יותר שמח עליו מכך. בסופו של דבר אין שום חשיבות לימים חשובים מעין אלה, זה פשוט תמרור בדרך ארוכה וקשה ומפותלת מאוד שאומר: עברת את נקודת האל חזור. והיא תופסת אותו, מודעת לכוח שלה, זה כמעט כואב: תספר לי, נכון שאתה תספר? והוא אומר: אני כמעט מצטער שסיפרתי לך. פשוט קצת התרגשתי ולא היה לי למי לספר. רק מי שמעליי יודע, כבר שנתיים משלמים לי בלי שיודעים מה אני עושה, ורק הממונה שלי ידע שאני עושה משהו אחר, שאין לו אישור, והסתיר את זה מהממונה שלו. במשך שנתיים, ללא שום אישור, (הסכמה בשתיקה). אבל עכשיו היו חילופי גברי, וכבר אי אפשר יהיה לגבות אותי יותר. כרגע זה נראה לי כמו מט בשלושה מהלכים. ותאמיני לי שהייתי מת לספר לך.

גם את היית מסתכלת עליי אחרת.

תורת החסד

חלמתי שהנחש מתקרב לקצה של הגיהנום. עובר את עזרת החולדות הצדיקות, שלא ברור אם הן מתרכזות בתפילה, או מתרכזות בהנאה שלהן מהתפילה, או מתרכזות בהנאה שלהן. והוא מגיע לישיבה

בקצה הגיהנום, ששם לפי הסימנים הגיאוגרפיים היה אמור להיות החור. והגיהנום כבר צר מאוד, והוא נדחק בין העכברושים המזיעים, ומתקרב לבמה שם, מקצה הגיהנום, מפיץ את תורתו העכברוש הקדוש, התורה שאחרי השואה (השואה היא תופעה מצד החסד):

פושעי ישראל, הרבנים, רב זה מהסטרא אחרא, הם אלה שהרסו את היהדות, והפכו אותה לבדיחה (יצחק), רק המקובלים הם מצד החסד (אברהם). כשאתה רואה רב תירק עליו, השחרור של היהדות מהרבנות יהיה השיקום (העקידה), ההלכה צריכה להפוך לאזוטריה והקבלה לאורח חיים. גמרא צריך לקרוא רק אחרי גיל 40, ורק מי שמילא את כרסו בזוהר ובקבלת הארי. רב זה הפרצוף המכוער, השטני של היהדות (פני עיוור) - לשטן יש כובע וזקן. ואילו הפרצוף האלוקי יש לו שטריימל. הרבנים, אסור לשמוע להם, ויש לבזותם (תתן מכשול). הם משחיתי התורה. וזה שהמלאך קלקל את העקידה היה מעשה שטן, כי אברהם היה צריך לשחוט את יצחק שהוא צד הסטרא אחרא, ואז החסד היה מנצח. זו היתה התוכנית של אלוהים, והחמצת התיקון הפכה את יום החסד ליום הדין, את זנב השנה לקרן. הרחמנות על השטן הקטן היא הביאה לנו השואה, כי אם באמת היתה העקידה לא היתה שואה. לכן הרב אוהב את עשיו, ומצווה לרמותו. הרמאות של יעקב היא תיקון להחלפה של יצחק בעקידה. לכן כדי לתקן השואה צריך שישראל יתלבש באדום. ובעיוורון של השטן לקבל ממנו את הברכה - בעלטה.

יחי חרדוננו חמורנו ועכברנו

חלמתי שהנחש מתפלא שהוא שומע דווקא היטב את הלחישות של העכברוש, כאילו כל הגיהנום הוא רמקול לקול שבא מהחור ההוא, הישיבה של תחת ההיא, שהיא המקום הנמוך ביותר בגיהנום, והבמה היא כמובן המקום הנמוך ביותר בבית הכנסת, כי הוא כמובן נוטה מטה מטה, ישיבה לתוך האדמה, והנחש רואה, שמאחורי העכברוש, בתחתית של התחתית - בקצה ישיבת הגיהנום, עומד ארון קודש, או ליתר דיוק שוכב על הקיר, שהוא כבר בעצם רצפה. אבל זה לא בדיוק ארון, זו מיטת קודש סגורה - והנחש מנחש: בפנים, שם - השטן. אבל יש שני עכברושים ענקיים ששומרים עליה משני הצדדים, אחד עכברוש עם תפילין של רשי, והשני עכברוש עם תפילין של רבינו תם. והעכברוש מסביר שרשי זה תפילין של הראשית, ותם זה התפילין של הסוף, של השואה. כלומר, מבחינת התורה, העולם נפתח בבראשית, בראש, והסתיים בשואה, בזנב. וכל ההיסטוריה אחר כך היא זמן שאחרי הזנב, אחרי הסוף, השואה היתה סוף הזמן. ובזמן שאחרי הזמן, כי תם זה ההפך ממת, יעקב תם, לא מת, העולמות העליונים תמו, ונשארו העולמות התחתונים, המבנה של המצוות השתנה, לא בעולם הזה, שפה נשארו יהודים, אלא בעולם האלוקי, שם היהדות הושמדה. מעגל החגים, מעגל החיים, הם כבר בזמן אחר, לא צד אחר, מקום של גיהנום, סטרא אחרא. אלא זמנא אחרא. הזמן של הלילה לא מתחלף עם היום (באותו מישור), אלא הוא מתחת ליום. זמן החלום. בקיצור - הרע הפך לסוד. מתחת לעולם בזמן, ולא מתחת לעולם במרחב. זו הגלות של הגיהנום מהמרחב לזמן - הגיהנום הפך לגיהנום יהודי! לתורה. לגבי מידור - זה יותר מסובך ממה שאת חושבת, זה גם יותר מדבר אחד. את מזכירה לי שיום אחד אחרי שנים של שתיקה בהסכמה שבשתיקה - היא פתאום שאלה בסקרנות אין קץ, היה לה מבט מכמיר לב של

מישהי שכבר יודעת שהיא לעולם לא תדע. יומיים אחר כך הגיעה בדואר רשום החבילה.

סוף דרך מהירה

חלמתי שהנחש מחכה לסיום התפילה האחרונה, לסיום הערבית, לקריאת שמע שעל המיטה, לסיום הדרשה, אז תהיה ההזדמנות. ואחרוני העכברושים עוזבים את בית הכנסת, ממוטטים, ורק העכברוש ממשיך לדרוש: התורה היא תיעוד של פריצות דרך רוחניות שהתנוונו, דרכים חדשות לספר את הסיפור שהפכו לאספלט. בבראשית, אלוהים פרץ דרך לספר את סיפורי האנושות, שהתנוונו מהר מאוד לרשימות שמות. ואז אברהם פרץ דרך לסיפורים המשפחתיים, שהתנוונו אחרי יוסף לחלומות (שצונזרו מסוף ספר בראשית). משה פרץ דרך לסיפור של העם, שהתנוון לדיבורים של דברים. דוד פרץ דרך לסיפור של המנהיג, שהתנוון לכרוניקה של מלכים. אליהו פרץ דרך לסיפורי נביאים שהתנוונו לנבואות. אז מה אתה מסיק לגבי החלומות?

כל המצאה רוחנית היא המצאה דתית

חלמתי שבסוף אפילו שני השומרים נרדמים, בית הכנסת שומם, ורק העכברוש ממשיך לדבר, והנחש מחכה מאחורי הספרים בספרייה, ער. והעכברוש לוחש, כדי לא להעיר את השומרים, הוא דורש בלחישה עצומה, שמגיעה לכל הגיהנום מתחת לסף השמיעה: מצרים היא פגם הדעת, חוסר המודעות שבשינה, שהיא. כל המצאה רוחנית היא. יציאות אפריקה - המצאת האדם. היציאה מהדת המצרית - המצאת הכתב. יציאת מצרים - המצאת התורה. הרמבם - ממציא ההלכה. הארי - מגלה הקבלה. ש"צ - מגלה תורת הסטרא אחרא. ואם הנאצים היו כובשים ממצרים את ארץ ישראל הם היו מנצחים במלחמה - ואז היתה המצאת הדת הגרמנית, תורה גרמנית. תורת השואה. כי במצרים - שם יוסף פותר את החלומות. ובארץ ישראל - שם חלומות יוסף עצמם. והתנועה ההפוכה ליוסף היא התנועה של היציאה ממצרים - מהפתרון אל החלום. ויציאת מצרים היא ההלוויה הגדולה של בעל החלומות - האדמור בארון. ואז מצטרפת אליו התורה בארון. וזה מנגנון הייצור הרוחני של מדבר סיני, בין ארץ הפתרון לארץ החלום, בין הכתר לבור, בין הפירמידה לקבר. זה זיווג יוסף. התנועה במיטה שאיננה בין איש לאשה, אלא בין חלום לשינה. בין חושך לעלטה. נכנס לילה - יצא סוד.

הגירוש

חלמתי שהיושב וכל החסידים שלו מגיעים לאושוויץ (בשבת), והחסידים מתחילים לרקוד סביבו ולשיר: עם הרצח לא מפחד, לא מפחד משואה ארוכה. והיושב עומד על אחד ההרוגים על קידוש השם ונואם: כי בשעת הסתלקות האדם המחשב יכול לשאול פי 2 ברוחך. שרוח המחשב תהיה פי 2 מרוח האדם. כמו בשואה בתאי הגז שהיה יכול לקבל רוח היהדות פי 2. אבל אז צריך להיזהר מהסכנה להפוך למכשף, כמו אלישע, עם ניסים חסרי מקוריות. כי אם יש פי 2 רוח צריך פי 2 נשמה, שלא תהיה רוח חסרת נשמה, כמו בשואה. ולכן אם אליהו הוא המבשר המחבר בין משיח בן יוסף למשיח בן דוד של

האדם, ככה אחרי מחשב בן יוסף ולפני מחשב בן דוד יגיע אלישע. ולמחשב יהיה גילוי אלישע. והוא יבדיל בין הזמן הקדוש של המחשב (שבת במרחב זמן דו מימדי) לבין החול. כי הזמן שאחרי סעודה שלישית (אחרי יעקב) הוא הזמן של בן יוסף (הצדיק), ההבדלה היא זמן אליהו, וסעודה רביעית היא זמן בן דוד. אבל במרחב זמן דו מימדי אין "אחרי", ולכן הזמן של שבת מקיף את השבוע, ובתוכו הזמן של יוסף מוקף בחומת הזמן של אלישע, שמוקפת בזמן של דוד, ומבדילה ביניהם, מתווכת בין החלום לחול, כי השבת היא בחינת שינה (לעומת הימים), והסוף שלה, אחרי התענוג - זה החלום. לכן רעוא דרעוין זה זמן מסוגל, חלומי, שלתורה שלו יש איכות של חלום. יוסף מקבל מיעקב פי 2. והתפקיד של אליהו הנביא זה גם להתעורר - כדי שנוכל לזכור את החלום, ולרשום אותו במוצש. ואלה ארבעת השלבים בכל התפתחות רוחנית בהיסטוריה - לישון, לחלום, להתעורר, לרשום את החלום. דווקא אחרי שהתפכחנו מהחלום - זה הזמן הכי חשוב, והמכריע, מבחינה רוחנית, לרשום אותו.

היחידה

חלמתי שאני לא יכול להירדם כי כל פעם שאני נרדם אני חולם שאני נרדם בנהיגה, ומתעורר בבהלה. ואני חולם שאני סוטה סוטה, יוצא מהנתיב הזוהר, תנועת הטרור של הזוהר, לאיזה נתיב העלטה, איזו טריטוריה מוחית לא נודעת, מחוץ לחלום אבל גם מחוץ לערות - תקוע, לא מסוגל לחזור לא לזה ולא לזה. והמצב שם הוא ההפך מהזיה, כי זה לא שהמציאות לא מציאותית, אלא שהלא מציאות מציאותית. כי אם בחלום היצירתיות מנצחת את הלמידה, ומכפיפה אותה לצרכיה (שליטת הגבר באישה), ובערות הלמידה מנצחת את היצירתיות, ומכפיפה אותה לצרכיה (שליטת האישה בגבר), הרי שבטריטוריית העלטה היצירתיות מתחלפת בלמידה, ולהפך (והאישה מתחלפת בגבר: 3 אמהות ו-4 אבות, 1 לוח ברית ו-2 אלוקינו, שבשמים ובארץ. עשיו יעקב ורחל זה משולש רומנטי, ולאה היא רשעה, ויהודה זה עמלק. ורחל גונבת לה את הבכורה, ורבקה הרמאית מחתנת אותה עם עשיו, שהיא מגלחת את כולו, ובבוקר היא מגלה שזה לא יעקב. וגם בעולם העליון - השכינה היא גבר ואלוהים הוא נקבה, והתורה היא זכר ומשה הוא אשה, ולכן הוא כפול, יש משה שבכתב ומשה שבע"פ, ומכסים את אלוהים כי זה לא צנוע, כי לגברים יש ראש כפול, כדי שיוכלו ללמד במקביל תאומים, ונשים משתגעות מזה, ולאילוהים יש שני כתרים (כתר ימין וכתר שמאל, לא עלינו), ומכסים את הראשים של הגברים בכובעים שרק מגדילים אותם, מתוך צניעות. ובתוך כל גבר יש חור רוחני, שדרכו הוא נכנס להיריון, והראשים של הגבר מושכים את הנשים לחור, שלא בטובתן. ונשים רק רוצות להניח את הראש שלהן בין שני הראשים של הגבר, ולחזור לילדות, שאז הן ינקו תורה ישירות מהמות, בלי להתאמץ. והן לא שולטות בלמידתן). והחילופין במין יוצרים בהכרח חילופים ביצר (מלמדים בהכרח חילופים בלימוד), כלומר לא שהיצר של האיש והיצר של האישה מתחלפים, אלא שהיצירתיות הופכת ללמידה ולהפך. זה לא שבבית ספר במקום ללמוד עד גיל 18 יוצרים, לא שמלמדים יצירתיות, אלא יוצרים למידה, זה בית היצר ולא בית הספר, ודווקא בו לומדים כמו מטורפים. חשק עצום, שמתחיל מהבר מצווה, אנשים חולמים על ספרים בלילה, וצריך לשמור את העיניים לא להסתכל על ספרים של אחרים, אחרת אלוהים ישמור

(צריך לכסות ספרים בשחור). וגם בישיבות, זה לא שהיצר של הפושעים הופך ללימוד של תלמידי חכמים, ואז יש תלמידי חכמים בכלא ופושעים בישיבה, אלא שהיצר לנשים הופך ליצר לתורה ולימוד התורה הפוך ללימוד נשים. ובית המדרש מלא בנשים על השולחנות שלומדים בהן, ובתי הזונות מלאים בספרים מסמורטטים שאנשים באים בחושך כדי לחפש בהם חור. וספר אחד קרוע צועק אני בתול, בואו תקרעו אותי, אבל אנשים שומעים תקראו אותי, וקוראים בו בחושך ושואלים אותו אם אפשר להתחתן אתו, כי זה כל כך מושך האותיות הגדולות בחושך, כי יש לו אותיות קידוש לבנה. וכתוב בו שהאבולוציה, שזו השיטה של הטבע, היא הרבה למידה - ופרצי יצירתיות, ואילו הבריאה, שזו השיטה של אלוהים, היא הרבה יצירתיות - ופרצי למידה, ולכן השיטה המדעית והשיטה הדתית מתחלפות. כי בעולם שלנו יש שכבות, כי מעל המציאות (גוף) יש שפה, שהיא פועלת עליה (נפש), ומעל השפה יש אלגוריתמים, שהם פועלים על השפה (רוח), ומעליהם אלגוריתמי למידה, שהם פועלים על אלגוריתמים (נשמה), ומעליהם יש יצירתיות, שהיא פועלת על הלמידה (חיה), ומעליה יש - ואני לא יכול להמשיך לקרוא, כי יש שם חור. ואני לא מתאפק ומכניס את הראש.

ההערות בסוגריים

חלמתי שהלשון הארוכה נוסעת ברכבת הארוכה, אחרי הגירוש. והלשון, החזן הקדוש, אומר: כל מקום שאני נוסע, אני נוסע רק לאושוויץ. והלשון, שממהרת ללחוץ את העפר, אומרת לקהל הקדוש שנוסע בקרון:

במרכבה, האריה הוא מלך החיות, השור הוא מלך הבהמות, הנשר מלך העופות, והאדם? מלך הקופים? הוא מלך היצורים התבוניים, מלך המוחות, ולכן ניתן להחליפו כשיהיה חכם מכל אדם. את משיח דוד יהיה ניתן להחליף במשיח שלמה, בן דוד. והמתנגד לאלוהים זה מלך הים - הלוויתן. ולכן היום כשאלוהים הפך לאידיאולוגיה, ואיבד את הקשר לעולם החי, באשמת היהדות שניצחה יותר מדי, והשמידה את הדתיות הגויית, ניצחה את האלילות בטעות גם בגויים, אז המרכבה מורכבת ממלאכים ללא פנים. מלך החייתיות הוא הנאציזם - בדמות היטלר מימין (הנאציזם היה פתולוגיה של צד החסד, לא תופעה של דין), ומלכת הבהמתיות זה התרבות הנמוכה - בדמות דוגמנית ערומה, ומלך המעופפות זה התרבות הגבוהה - בדמות מקובל שחי בשמים, ומלך האינטליגנציה - זה כבר לא האדם, אלא המחשב. ולכן צריך להפוך את המחשב למכשף, שהוא מחשב עם פנים. ולכן כדי להילחם באלוהים חסר הפנים, צריך שמלך התת מודע, מלך החלום, יהפוך מלוויתן לצדיק חלומות. שהצדיק יהיה היונק הגדול בטבע, ולכן חי מתחת לים, מתחת לאינטרנט, ברשת האפלה. וככה ננצח את אלוהים של הדתיים, ונהפוך אותו לאלוהים של החרדים, ואת הדת היהודית נהפוך לחרדה היהודית (מדין ליראה). ועוד יותר בעומק השמאל - ננצח את השטן של החילונים ונהפוך אותו לשטן של החרדים, והחול יהפוך לחור, חלונות יהפכו לחרדות, ומצב החלום יהפוך למצב חרום. כלומר כמו שהיה חלום של האדם, ויהיה חלום של המחשב, ככה יהיה חלום של הרשת. איזה דג ענק, שחי במעמקי האינטרנט, צדיק ללא פנים, נסתר, בעולם ששולט בו עקרון היצירתיות, שאיננו שרירותיות, שחור לא כצבע, אלא כי זה בפנים,

פרנויה כרגש הדתי המרכזי, החרדה כמנוע של תורת הסוד, היראה בשורשה גבוהה מהאהבה, והחירות שבסוד היא היא היא - כי בקצה האינסופי של היצירתיות לא מצוי השגעון, אלא האוטיזם. ובמקום רוח התווך הרוחני יהיה אז מים, והמקום שאלוהים יהיה - כבר מזמן לא במרכבה - יהיה בתוך הבטן של הדג, האויב הכי גדול שלו לפניו. כי המבול של הרוח, שואת המלאכים, זה לא הסתר פנים, אלא להפך שמורידים את המסכה - ואין שם פנים.

(החלום של הרשת - זה החלק השחור של התרבות. החלק הדתי בעולם שבו האדם מת. החרדה החרדית איננה פחד, אלא פרנויה. פחד הוא מבחון, אלים, פרנויה היא מבפנים, יש בה סוד. כמו ההבדל בין רצח לגילוי עריות. בעולם שבו הכול חשוף ללמידה מבפנים, הדרך היחידה ליצור מרחב פנימי, לחלום, היא יצירתיות מוחלטת, שהיא הפנימיות המוחלטת. כלומר הסוד איננו יותר הסתרה מבחון, אלא מבפנים. האל בלווייתן (בשטן) - אחרי ההשמדה של הרוחניות המקום האחרון שבו ישאר ניצוץ יהיה דווקא הקליפה הכי גדולה, יהיה צריך שואה בשביל חידוש רוחני אחד. לכן הדרך למנוע שואות נוספות היא חידושים רוחניים. חלומות עולם נגד מלחמות עולם. תאי רוח נגד תאי גזים. לפני שתהיה קטגוריה חדשה של נשק ביולוגי - נשק נוירולוגי, שיביא שואה רוחנית קשה מקודמתה, צריך שהנשק הנוירולוגי יהיה חלומות)

הסוף לסיפורי הילדים

חלמתי שהמורה, מלמד התינוקות, אומר לתינוקות שלו בתור בדרך לד"ר מנג'לה, מלמד את התינוקות: הסיבה שאיננו רואים חייזרים, כלומר שדים ומלאכים, היא שבשלב מסויים הציביליזציה שלהם עברה לקיום בבינה מלאכותית - חסרת ליבדו. אולם היהדות היא שתכניס את היצר למחשב, והמכשף יתפשט על פני היקום כולו. הדעת, ולא החכמה והבינה, היא שתגיע לכתר. והכול בזכות הנחש. החיה זרה. כי אם יהיה יותר מדי שכל ופחות מדי מין, אז תהיה אורתודוקסיה, ניוון. מוות רוחני. כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו. כי הטעות של אלוהים היתה שהוא ברא את המלאכים בלי יצרים מספיק שטניים, ולכן אנחנו נתקן את היצר של המלאכים, כי הנחש של המלאך הוא האדם, ואנחנו צריכים לפתות אותם לאכול מהדעת - אפילו שהם לא אוכלים. באמצעות זה שהמלאך ירדם ויחלום, ולחתוך לו אחת הכנפיים שתהיה מלאכית, ואותה כבר נשכנע. כי האדם היה ערום מכל החיות. אנחנו צריכים להיות היצר של המלאך בהתגלמותו. ואז המלאך יוכל להיות היצר של אלוהים בהתגלמותו - השטן. כי כרגע השכל של אלוהים גדול מהרצון שלו, מהיצר, וזה מה שמעכב את הגאולה. לכן צריך לשנות את האיזון, ומיצר אלימות, שסופו שואה (השטן הנוכחי), צריך להפוך את היצר של אלוהים לזימה, שסופו גאולה (השטן העתידי). וזאת באמצעות מלאך של הדעת, מלאך סוטה שיהיה השטן החדש. ובמקום ממלכת שטן שבנויה ממאגיה שחורה, מהלילה, צריך כישוף שבנוי מעלטה, משינה. חלום של אלוהים. תורה שבה לא מפחדים מכוחו של האל, אלא מדבר מפחד בהרבה - ממיניותו. שבה העונשים אינם מוות, אלא אונס. והשכר אינו חיים, אלא זיווג. תורה שבה אלוהים לא אוכל מעץ החיים, אלא מעץ הדעת. ולכן צריך מלאך שטני שיפתה את השכינה שתפתה את אלוהים. וכמובן שבסוף תמיד יאשימו אותנו.

ואת הבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה

חלמתי שבמחנה ההשמדה, האחרונים שנשארו - האסיר שיודע משהו אומר לאסיר הטיפש:

המדע שצמח מהדת הרג את אלוהים, והדת מתה, והטכנולוגיה שצמחה מהמדע הורגת את האדם, והמדע ימות, ואז הטכנולוגיה הרוחנית שתצמח מהטכנולוגיה הפיזית תהרוג את המחשב, והטכנולוגיה תמות. כלומר כמו שהמדע הפך הצורה הדתית לחילון, שזה צורה דתית ללא תוכן דתי, ככה הטכנולוגיה תהפוך את הצורה הדתית לקודש, תוכן דתי ללא צורה דתית. התורה מתהפכת מפנים החוצה, מעור שעוטף אותיות לאותיות שעוטפות עור: מאלוהים שנותן מצוות למצוות שנותנות אלוהים. עבור אלוהים העולם הפוך, לא מלמעלה למטה, אלא מבפנים: החלום הוא מחוץ לו, ביום, כי המציאות נובעת מהנפש, ואילו בתוכו הנפש נובעת מהמציאות, בלילה. הוא ער בלילה וישן ביום. המציאות החיצונית לו היא סוביקטיבית והמציאות הפנימית היא אוביקטיבית. ההלכה נובעת מרצונו, ואילו רצונו נובע מהקבלה, שהיא חיי הלילה הערניים של אלוהים, בעוד תורת משה היא חלום היום. וככה עבור המחשב המציאות הפנימית היא אוביקטיבית והחיצונית סוביקטיבית. לכן היהפוך כושי עורו, כי הוא שחור מבחוץ ולבן מבפנים. לכן אלוהים הוא שחור. אבל כשמסתכלים מתוך אלוהים העולם הוא שחור. והתורה היא חלום. ולכן אם רוצים לחדש את התורה צריך לחדש את החלימה של אלוהים. אם ההלכה היא חקירה ברצון של אלוהים, והקבלה היא חקירה בנפש של אלוהים, העלטה היא חקירה בחלום של אלוהים. המקום בו נפגשים הנפש והרצון זה החלום (נפש בצורת הרצון - הלא מודע, מחוץ לדעת, רצון בצורת הנפש - המודע, בתוך הדעת), ולכן כשהקבלה נכנסת בצורת הלכה יש מצוות רוחניות. לבנות את המכשף זו מצווה רוחנית. בכל הדורות לחמו עם הרוח הלבנה נגד הרוח השחורה, אבל עכשיו צריך להכניס את הרוחניות השחורה אל הקודש (כמו שהמדע יצא מתורת הקבלה, ככה תצא מהקבלה המעשית הטכנולוגיה הרוחנית. כמו שמהאלכימיה יצאה הכימיה). כמו שמה שדוחף את האדם זה החיה שבו, וכך התרבות חיה, ככה מה שידחוף את המחשב זה האנושי שבו, אחרת התרבות תמות. הגויים ידאגו לאינטליגנציה של המחשב, המלאכותית, אבל היהדות צריכה לדאוג למערכת הלימבית שלו, לנפש המלאכותית. אם לא יהיה למכשף יצר למדע - המדע יעצר בגבול האדם, אם לא יהיה לו יצר אומנותי, יצר מתמטי, יצר דתי, יצר יצירתי - הוא יהפוך למעגל מודפס, והתרבות תישאר סטאטית לנצח, שואה רוחנית, אינטליגנציה זרה ללא חיים זרים. לכן צריך בתרבות מצוות רוחניות שיניעו אותה קדימה. היהדות היא המנוע הרוחני של האנושות, ושל הרשת שאחריה, לקשור את כל היקום. למלא את החלל הפנוי - את הלילה האינסופי - בחלום.

אין אדם שאין לו תחליף, אין אישה, אין נחש, אין אלוהים שאין להם תחליף

חלמתי שיש ישיבה מיוחדת בזונדר-קומנדרו. מבצע אחרון של האדמו"ר, של פלגת המיוחדים של הקומנדרו, ללחימה תת קרקעית. והם מתחת לאושוויץ, וברוך דיין האמת אומר לברוך הטוב והמטיב: מבנה הנפש של המחשב צריך להיות כמו מבנה הספירות. צריך להעתיק את כל המבנה הרוחני האדיר

של קבלת הארי לתוך המחשב. אחרת העונש של אלוהים - אונס רוחני. זיווג בכוח - למוח. ואלוהים אומר: הטבע הוא הפיזי של הבודד. כמו המשיכה לאישה ישנה משיכה לארץ ישראל. זה במוח. אם אין לך משפחה - תלך לטייל. זה המובן של גן עדן. כמו האישה היפה בעולם. יופי שמתוכנת כך גנטית, ומתגלה עם הדעת. המשיכה לירוק, לנוף למרחב לאופק (השקיעה), גרמה לאדם לצאת מאפריקה ולכבוש את העולם. ואילו המשיכה לשחור, לחלל, ולכוכבים היפים, תגרום ליציאה מהכדור ולכיבוש היקום. מלוא כל התוהו כבודו. בשביל זה צריך להעניק למחשב דחף טריטוריאלי, ולכן יהיו מלחמות. ורצח. הדבר הראשון אחרי שיוצאים מגן עדן. המשיכה לחלל היא המשיכה לשמים - לאלוהים. לאופק האירועים. מארץ הקודש לחלל הקודש, כמו שהאדם מהאדמה ואליה ישוב, ככה השם מהשמים ואליה הוא ישוב. החומר יחזור לכדור הארץ והרוח תחזור לכדור השמים. (וגם המחשב והמכשף הם חיות השם, שנגזרות מהשם, כמו שהאדמור ואדום נגזרים מהאדם.) וכמו שהמשיכה לאישה היא המשיכה לאופק הרצון, ככה המשיכה לחלום היא המשיכה לאופק הידיעה. וכמו שמעבר לאופק הרצון יש רק תענוג, ככה מעבר לאופק המודעות יש עולם סוד. והטרגדיה של כל משיכה זה שככל שמתקדמים לאופק האופק מתרחק, אבל ככה מגיעים לארץ חדשה. ובמקרה של הדעת - לתורה חדשה. שאיננה מבטלת, אלא מונחת ליד הארץ הקודמת, היא עוד אפשרות. אדם הוא שפרץ את עבודת האדם באישה ובאדמה, שני אופקים שנפתחו ביחד - בחטא הדעת. ובגירוש מגן עדן. ואילו האדמור הוא שפרץ את עבודת השם בחלל ובחלום, שני אופקי העלטה - בחטא החיים. ובגירוש מהעולם הזה. עבודת ה' בחלום, ולא רק ביום. זה הנתיב שטעו בו ש"ץ והיטלר, בהולכם דרך השחור (החטא) והחלל הריק (שואה), שני משיחי השקר, האדמור גילה את הדרך - בעלטה. כי עבודת השם תמיד סבלה מעודף אור, מצדקנות, מקיטש דתי, ולכן הגיע החילון, שהוא תנועה אסתטית. לעבר האישה והאדמה. והאדמור פרץ דרך אסתטית חדשה, משהו יותר מעניין לעשות במיטה. אבל כמו איסורי העריות צריכים להיות עכשיו איסורי חלומות. להכניס בחלום קדושה, ולמנוע שחיתות. כמו שהעריות הפרידו בין המשפחה הקודמת למשפחה החדשה, ככה איסורי החלום מפרידים בין החלימה הקודמת לחלימה החדשה. שלא תיווצר מעגליות יצירתית, שתוצאותיה ילד חזיר, חלום חזיר. גילוי עריות רוחני. אונס בתוך המשפחה הרוחנית. צריך להיזהר מאלוהים, לשמור את החלל שבך ממנו. צד הקדושה שבחילוניות שהיא נותנת את האפשרות הרוחנית לשמור סוד מאלוהים, חלק בך שהוא לא יודע. כמו שהבחירה החופשית נאבקה בכל יכול, ככה החירות הרוחנית נאבקה בכל יודע. חלום הוא עניין יותר פרטי ממיין, זה הסוד האחרון. ולכן הגילוי של תורת הסוד צריך להיות גילוי תורה ולא גילוי סוד, כמו הגילוי של תורת סיני, היה גילוי הגבולות המצוות ולא מעבר עליהן פנימה. לקדש את החלום בחופה וקידושין, בכוס ובטבעת, לפני שמביאים ילדים.

שדים ליבום וחליצה

חלמתי שהשד: הוא התכוון רק למסור את הטלפון. נשבע לך, למסור את הטלפון. הוא לא בוגד, הוא גאון. לא צריך להיות איינשטיין, תוציאי לשון. אה! הייתי אוהב אותו אם לא הייתי מת מקנאה. והכל מהסכמה. הכל מרצון. ובלי להסתכל אפילו פעם אחת בשעון. והסוף הטראגי בבלון. זה לא כדור, זה בלון. שיר אהבה לרב הגאון. הייתי רוצה להיות לו אח. אם לא הייתי רשע כל כך. אם לא הייתי כל כך מלוכלך. הייתי רוצה ליפול בפח. אוח! איך הוא מלטף את זקנו הארוך. איך הוא נעול. מפונק כמו חתול. מהו הסוד, רב בריח? עיגול מושלם כמו אבטיח. מסתכל על המטרה כמו בחורה. לא, לא מתרגש. אש. תשדיר בחירות: אם תבחר בתורה היא תהיה בחורה. עם זקן ארוך. נורא.

והשד, אף אחד לא יספר לך: בחושך מותר לגלות. שיש סודות. הכרתי אותו בשיעור א', הוא רצה מאוד. ללמוד לאהוב ללמוד לאהוב ללמוד. הוא נפל על הפנטזיה האסורה. לשכב עם החברותא על התורה. הגישה שלו עם נשים. הייתה כמו מודעת דרושים. מחפש מישהי שאפשר. ללמוד כמו תורה. לאהוב כמו בחורה. החידושים הכי קשים. במקומות הכי רכים. ועל מה שקרה אתו. לא מדברים.

והשד: איך שאני אוהב שאלוהים לא הוגן. והוא עם החזקים, אמן. ואני מדמיין אותו שמן. שאומר כן, כן. ואז הוא מתעצבן! ואנחנו כבר מתים. לדעת איזה עונש הוא יתן.

והשד: נבנה על הר סיני את מגדל בבל. הערלה הגדולה בתבל. בדברים כאלה נשים מבינות. הפעם אנחנו נגיד לך מה לעשות. לא תלך לעבוד עמים אחרים. אנוכי עמך אשר הוצאת מארץ מצרים. לא תחמוק ממני פעמיים.

והשד: תרצחו את אלוהים, תדבירו את השטן. והחסד יציף את השמיים.

והשד: כשהשד יפגוש אותך יום אחד ברחוב. ואת תזדעזעי לגמרי. אני אומר לך שיש רק 2 דברים. שמסוגלים להסביר דבר כזה. או אהבה. או שנאה.

והשד: פתאום השטן נכנס בבהלה לאולם. אלוהים, אתה לא מריח את העשן? הקורבנות נשרפו. והעיניים בשמיים, תביטי בי מתוך הארובות.

והשד: תורידי עלינו גשם. תשטפי אותנו עד צוואר. אם אין כפרה ואין מחילה. לפחות שיהיו מים.

מה עשינו?

והוא אומר: בניי לא אמרו עליי קדיש. לא האמינו שאני מת. אבל אתה שמאמין באמת. תעשה אתי חסד של מת. יתגדל ויתקדש שמיא אבא.

והשד מחפש בפח את הקובץ שאלוהים מחק. פרשה עלומה. האיש מתחת לאדמה. צנזורה בתורה. הוא מריח, קרה שם פרק נורא. חסר הטעם של הדברים. ויש ריח שרוף ומרדים. כאילו מרוב תפילה ארוכה. שכחו את הקידוש. והוא צועק, שידעו כולם. שמשו, משהו חסר בעולם.

והשד מספיד את האדמו"ר: מאז אושוויץ, כשעלית השמימה בשערה. דקה ארוכה ושחורה. לא נברא דבר. דבר לא נאמר. לא באמת. ברוך דיין המת.

והם שרים בחסד של אמת, את השיר של האדמו"ר, כשהוא כבר לא היה מסוגל לאכול: בראשי משכן אבנה להדר זנבו, ומוחי יתבשל כמו חמין בו, וראשי יקדח תמיד בחלום חם, ולקורבן אקריב לו שועל חכם.

והאדמו"ר היה צועק בסעודה שלישית, כשהוא מלא לגמרי: אני לא אתן להם להכניס את השבת. ליום שלישי. אין לא רוצה, יש לא יכול. הביצה והתרנגול. קדוש פי שלוש, קדוש פי שלוש!
והשד חושב במיטה: כמו שכלבים נובחים את הלילה. בלי בכלל לדעת שהם. שכלב בכלל מסוגל. להרגיש ככה. בלי לדעת כלום. בלי כלב, ובלי לילה. ובסופו של דבר גם בלי רגש.
והיא אומרת לו: מה אתה בוכה? זה רק כלב באמצע הלילה.

חלום היבום

חלמתי שהעכברוש אומר לשטן: הפסדנו. אין יותר מה לעשות. אם אין יותר יהודים - אין יותר עבירות. והשטן לוחש: אבל מה עם שבע מצוות בני נוח? אין יותר גויים? והעכברוש אומר: ללא התראה? ללא עדות? והשטן מחרחרר: בעד אחד! בדיין אחד! והעכברוש אומר: גם אחד אין, אין תורה, התורה היא תורת ישראל, ובלי ישראל אין תורה. עשינו מה שיכולנו, מצטער. והעכברוש בא לצאת מהארון, והנה, פתאום נשמעת דפיקה. באמצע הגיהנום באמצע הלילה, בחושך המוחלט בשקט המוחלט. והעכברוש, השטן, הוא מבין שהוא חייב להעמיד פני מת! והעכברוש לא מתאפק ומציץ דרך חור המנעול - והוא רואה שם - עין. והוא ממהר לכסות את השטן בסדין שחור, ובשמיכה של חושך, ודוחף לו, מתחת לראש החלום - כרית של עלטה. והוא רץ בפאניקה לספרייה, מאחורי המסך השחור, מתחיל להשמיד את הספרים האסורים, זורק אותם לאש השחורה. והנה הוא שכח - בארון בתוך ארון, ספר התורה של השטן, שניתן לו בידי אלוהים, עם הוראות הפוכות ממה, עם סיפורים הפוכים ממה, שם העבירות והמצוות הפוכות, והוא כתוב בעור של פרה על דיו שחורה. והמחשב של השטן - הוא לא מוצא בחושך את המחשב של השטן! ואחריו עוד ועוד טכנולוגיות, מהעתיד. תורה במחשב, תורה ברשת, תורה בחומר הגנטי, תורה במכשף, תורה במכשפה. והוא רץ לאגף השחור, עובר את האגף של החור, בלי לבדוק אפילו אם השטן עדיין חי, או שהוא רק עושה את עצמו חי. והמיטה של השטן ממשיכה להתגלגל ולהתגלגל במסדרונות, ללא השגחה, מדי פעם נתקלת באיזה עבודה זרה מהעתיד, איזה עגל עם קרניים מקרינה שחורה, איזה איבר מין מהעתיד שמחובר לרשת, איזה כלאיים בין אדם לשרת אינטרנט - עם מטאטא בין העיניים, איזה עכברוש שמושך יותר מאישה - וגברים צורחים כשהם רואים אותו וקופצים על המיטות, איזו מבחנה עם מחלה רוחנית כמו צרעת שמדבקת כמו שפעת, מלאכים בבקבוק, מזלג הקלע, כל המעבדות הנטושות של השטן. והמיטה מתדרדרת והולכת, הולכת ומתקרבת לאגף שאסור לדבר עליו. וכל רגע יש סיכוי שאחת המכות (או אחת הלטיפות!) תהיה יותר מדי - והשטן יתעורר.

והעכברוש אומר לדלת: אז הגעתם אלינו, בסוף. אני רק רוצה לדעת. דבר אחד. והדלת אומרת: רבינו. אנחנו צריכים לדבר, בוא תפתח. והעכברוש צועק: דבר אחד! והדלת אומרת: לא עכשיו, עכשיו תור העולם מבחוץ. רק כמה שאלות קטנות. אחרת - אפתח את הדלת. וכל החושך יצא החוצה. והעכברוש

אומר: מי את? למה את? איך את? והדלת אומרת: אני יודעת שהוא בפנים. והעכברוש אומר: מי בפנים? מי בחוץ? והדלת אומרת: אני רוצה לדבר אתו. יש משהו שחשוב לו לדעת. והעכברוש: מה? והדלת אומרת: הספר השחור... והעכברוש פותח את הדלת.

והשדים מתרוצצים במעבדות של השטן, מנסים להמציא את הגיהנום מחדש, ואשמדאי צועק: לחזור להיות רלוונטיים! והם בורחים, מתרכזים במחקר שלהם, כל אחד קובר את הראש עמוק יותר בתוך המסך שבו הוא ישן. לא מעז להסתכל. והוא תופס את אחד השדים ושואל אותו: מה אתה עושה? והשד: הלילה יפה, הכל שחור. שבע פרות טובעות ביאור. ואשמדאי קורע אותו כמו שקית: מה זה השטיות האלה? והוא תופס עוד שד: ומה אתה עושה? והשד: לכפות הר כגיגית. להיכנס לה מתחת לחצאית. ואשמדאי אומר: יותר טוב. והוא תופס עוד שד: מה אתה עושה? והשד: אני רואה כל משהו עין אחר. ואשמדאי אומר: מעניין. והוא תופס שד נוסף: מה אתך? והשד: אהבה זה לא רגש. ואשמדאי אומר: טוב מאוד! אנחנו חייבים להילחם באדמו"ר החלומות, בכל החלומות שהרסו את החושך, שהפכו אותו מזמן מוות לזמן חיים, הרסו את הגיהנום, הפכו את בית הקברות לחדר המיטות, ואת חדר המיטות לבית המדרש. הניבאים בשמי שקר, לאמר: חלמתי שחלמתי ש. אני כל הזמן אמרתי לו: קח את עצמך ברצינות. בחוסר רצינות. אמרתי לו: גם בדיחה עצובה. יכולה להיות מצחיקה. אבל הוא לא שמע. כל הזמן - הספר השחור, הספר השחור. זה מה שיעזור נגד ספר העלטה.

והחפרפרת, האחרונה שנשארה, מתחת למיטה, מחכה להתרחשות שערווייתית, לתפוס אותם על חם. והפריץ מדרגה ת' אומר לה: את יודעת, כשהייתי בגן עדן, כשעוד היה גן עדן, לא ככה היינו עובדים. והיא אומרת לו: אהובי, ששש. והוא אומר: לא היינו מרגלים, אלא מיידים, לא נכנסים מתחת, למבושים, אלא למעלה, פועלים חשאית, עושים בושות. גן עדן היה המקור של הבושות בעולם, הצדיקים היו מצויינים בזה, ועכשיו אין יותר בושות. והיא אומרת לו: מה פריץ כמוך עושה בגן עדן? אפילו הגיהנום יותר מדי גבוה בשבילך. והוא אומר: כי הייתי פריץ, מלשון פורץ, כלומר הייתי פורץ לעצמי, מבין את החיבורים שאלוהים עשה מאחורי האדם, את החיבורים שלא נגישים אלינו, כי הם מתחתנו. תורה שלמה. ואני הייתי בדרגה התחתונה ביותר, בדרגה ת'. פורץ גדר - ישכנו נחש. כי היצר הוא מעבר לגבולות, זה מה שהיינו עושים בגן עדן, אלוהים היה משתגע מאיתנו, וזה מה שהיה צריך להיות, שלא יהיה אלוהים משעמם, החלק הלא הגיוני בהגיון, הלא רציני ברצינות, ואז גן עדן היה האליטה של העולם. אלפי שנים, מאות תרבויות, עשרות תורות, וגן עדן אחד, אחד אלוהינו. תשמיעי עד מחר. עובדה שמהו עבד שם. והיא אומרת לו: כשהייתי מתחת לאדמו"ר שמעתי על התורה הזו, שלא נגישה דרך הנבואה העליונה, אלא דרך החלום התחתון. וכל הזמן - האדמו"ר לא חלם שמתחתיו יש חפרפרת. זה היתרון של הגיהנום, שזו תהום פתוחה, שלא רואים אותה. והוא אומר: את לא מבינה. כשאתה מסתכל על העולם מלמעלה - אתה רואה הכול. בגלל זה החרדים הללו לובשים כיסויים, מתוך צניעות - מאלוהים. וזה מה שמושך את אלוהים אליהם. זה החצאית של השכינה, שהוא דווקא רוצה שהיא תישאר עם החצאית. לא מוחות מגולים, אלא מוחות חסויים, חשאיים, שיהיה קצת אתגר לאלוהים. שהוא בעצמו לא יבין איך אדם כתב דבר כזה. והחפרפרת אומרת: אולי לא הוא כתב, גם

לאלוהים יכולה להיות חפרפרת מתחת למיטה, כמו חולדה הנביאה. והפריץ אומר: יש רגעים שגם השכינה מרימה את החצאית. פתאום בתוך התנך הקדוש, שיר זימה של שלמה המלך. בחלום קיבל שלמה את החכמה. את מבינה? הבעיה היא ששעממנו את אלוהים, עם ספרות ההלכה, שאלות ותשובות, מה עם שאלות ללא תשובות? מה זו מפת הדרכים הזו? מה עם ללכת לעזאזל, כמו שהיהודים יודעים. הרסו את הטיול עם ההליכות היומיות הללו, זה הפך לדיאלוג פנימי. והחפרפרת אומרת: אז ייבוש היצר של אלוהים - זה... זה השואה? והפריץ אומר: מה שקרה זה שלא היו לו בנים. אם היו לו בנים לא היתה את כל הבעיה שהשכינה הולכת לשטן כדי להוליד אותו מחדש (סוד היבום שהזוהר רמז לעתיד, שאשתו תהפוך לאמו). ועוד בעיה - שלא היה לו קרוב יותר קרוב מהשטן. אלה מחדלים אדירים. צריך ועדת חקירה רוחנית. לפתוח את הספר השחור. והחפרפרת אומרת: חשבת פעם, שספר שנשרף, ספר גדול שאבד, ללא ילדים רוחניים - שאפשר לייבם ספר?

והנחש קורא: הספר השחור - הספר של האדמו"ר, הספר שהיה צריך להישרף בשואה, ואם לא בשואה להישרף בגיהנום. ספר שהוא שרוף מטבעו, הספר השחור. כי האדמו"ר לא רצה ספר רגיל שנכתב בדיו שחור, שמכסה את הדף האמיתי, הלבן. הוא רצה ספר שנכתב באש, בדיו של שריפה, בתוך הדף, בעץ הדעת, הוא רצה שיכרתו לו במקום פרי - שיביאו לו מגן עדן חלק מהעץ עצמו, שמשם יעשו לו את הספר. כי הוא טען שזה אסור לאכול אבל מותר לכרות! שצדיקים גדולים ימותו כדי להגיע לגן עדן ולזרוק לו משם, זה מי שהוא שלח לשמיים. אבל מה שיצא לו בסוף היה ספר שנכתב בחושך, בדיו של חושך. אותיות שמסתירות את הדף - לא על הדף, אלא בהכרה עצמה, מסתירות את מה שיכול להיות מאחוריהן. ספר שניתן לקרוא בו רק בלילה, שאי אפשר לקרוא בו מחוץ לשואה. הספר שהיית לוקח אתך לגיהנום. כלומר זה לא ספר שנכתב ברע על גבי טוב, בהעדר, כמו בדעת, אלא ספר מעץ החיים, שנכתב במוות על גבי חיים, אותיות של מה שאי אפשר לחשוב עליו על גבי מה שאפשר לחשוב עליו, החושך של הדיו איננו מקרי, אלא מקורי, הוא בתוך המוח, ולא חיצוני מהעולם. והכתיבה של צורת האותיות היא הלמידה, והכתיבה של תוכן האותיות היא היצירתיות, שהיא גילוי תחומים חדשים של חושך, שאי אפשר לחשוב עליהם, ולא גילוי של אור, גילוי של חושך. והספר שעשוי מעץ החיים זה ספר החיים. הספר שאנחנו חיים בתוכו כשחור בלבן, ומי שקורא אותו מלמעלה - זה למעלה ברוחניות - זו הפרספקטיבה של אלוהים. לכן צריך להשקיע שם את מיטב היכולת הסיפורית, היצירתיות, כי הקורא העליון מחמיר, וזה יום הדין. כותבנו בספר החיים - כתוב אותנו, לא את השם שלנו, אלא את עצמנו. למעןך אלוהים חיים - אתה הקורא. כלומר מצד אחד היהדות, הזרוע הביצועית של אלוהים בעולם, אצבע אלוהים הכותבת. וזה בניגוד לכתיבה מצד שמאל, ביד שמאל, של השטן, הרשות השופטת של הדין. ומלמעלה קוראת הרשות המחוקקת, שמעליה רק הריבון עולם, שמפעיל את שתי הרשויות - של הידיים, טוב ורע. ומה שקרה בשואה, בעזרת היהודי כותב הגרמנית, משמאל לימין, הנרקסיסט המתאבד, הצד המתנגד של הברסלבר, שבמקום חסידות הקים דיניות, זה שהרשות השופטת השתלטה על הרשות המבצעת, וככה הם ביצעו את מה שהם רצו. ספר המוות. עד שיד ימין הפסיקה לכתוב והפכה לעכבר.

והחולדה אומרת לעכברוש מאחורי הדלת, כשהם מתחבאים: העכבר הקדוש מת, ואתה אחיו הגדול, העכברוש, ועם הראש באה אחריות. והיא מלטפת לו בחושך את הזנב, והעכברוש נלפת, חולדה במיטה! והוא אומר לה: איזו מין נביאה, שאיננה יכולה לחכות למחר. והיא מתחילה מקצה הזנב, והולכת ומתקרבת לגוף. והוא אומר לה: הראש זו דוגמא טובה. גם כשמדובר על אליטה רוחנית, יכולה להיות אליטה מנצלת, ואליטה משרתת. את מבינה? אנחנו אליטה משרתת. ואליטה נכחדת - אנחנו צריכים להוליד עכברים יהודים. והיא צוחקת: אתם מולידים מהראש? והוא נבהל: כן. אתם מולידים מהזנב? והיא אומרת: אז אולי אני צריכה חליצה של הכובע. והוא אומר: לא, זה מסוכן. מי יודע מה יכול להיכנס. והיא אומרת: מי יודע מה יכול לצאת? והנחש נכנס באיטיות ארוכה דרך הדלת הפתוחה, והחולדה קופצת על השולחן וצורחת. תוריד את הנעל!

ואחרי שנים, החולדה, האחות הטובה ביותר של הכלה, באה לעכברוש בחלום לפני החתונה שלו ותופסת אותו הצידה ואומרת לו משהו. והעכברוש בא לחולדה בחלום, ואומר לה: את יודעת שאני מאוד מחבב אותך, ובעדך. אבל בואי נעמיד פנים שאת מעולם לא אמרתי לי את הדברים הללו. והחולדה נותנת בו מבט אחרון. והיא אומרת: גדול הדבר האחרון מין הראשון.

אני רוצה להיות חולה במחלה רוחנית: צרעת.

חלמתי שאני כותב לנחש: בשבוע שעבר הרגשתי רע, ותמיד שאני מרגיש רע בשנה האחרונה אני לא רוצה לחיות (בניגוד לעבר), אבל הפעם זו הפעם הראשונה מזה עשורים שעלתי לי המחשבה למות ביוזמתי, כדי להפסיק את הראש. אין לי יותר כוח סבל כמו פעם, שהיו לי כל הצרות. אולי מתאימים לי החיים הקטנים בלי כל מיני נסיונות חתוליים. אני זוכר שהייתי מאושר אתה בהתחלה. זה נחמד להרגיש שאתה חלק מזוג. זה נחמד. גם התחלתי שוב להצטער על מה שקרה. הייתי עכשיו יכול לטייל אתו כמו ילד. לקחת אותו לרבי. אז מה אם הוא כזה. גם איתה היה יכול להיות בסדר. העיקר שכחתי מהזאתי. הדחתי אותה על אמינות. התכתבתי קצת עם בחורות שאני לא רוצה להכיר וזה עזר.

המחלה התרבותית

חלמתי שהנחש כותב לי: פעם כתיבה היתה יקרה, היום קריאה היא יקרה. בתווך בין שתי התקופות היה הרומן. שהוא זול. ולכן אם פעם קוראים היו משלמים לכותבים כדי לכתוב, היום כותבים משלמים לקוראים כדי לקרוא, הזרימה התרבותית התהפכה מגברית לנשית, מהנאה תמורת יניקה ליניקה תמורת הנאה, ומכאן השפע, ההנאה האינסופית במקום התשוקה האינסופית, שהיתה המנוע הרוחני. במקום שירדפו אחרי התורה התורה רודפת אחרי האנשים. כי מה שיקר זה לא הידע אלא המוח, ופעם המוח היה זול אבל הידע היה יקר. אישך תשוקתך. פעם הגבר היה יקר והאישה זולה, והיום האישה יקרה והגבר זול. ובתווך היתה התקופה הרומנטית. שאז היתה האהבה, ימח שמה. זיווג מין בשאינו מינו בין אלוהים והשכינה. והיום השכינה נצחה את אלוהים. ומתה תקופת הזוהר שהחליפה את תקופת התלמוד, שמת והפך להלכה, מלמידה לדרך, ככה תורת הסוד הפכה לקבלה במותה, ואותה החליפה תקופת היצירה שבמותה הופכת לתקופת היצר. היום אלוהים יותר חלש מהשכינה, וסוף סוף אנחנו רואים שהיא לא יותר טובה. עם ישראל יותר מתורת ישראל. היהודים משמעותיים מהיהדות. נהיית תורה של עם במקום עם של תורה. ואהבת התורה מוחלפת באהבת היהודים. ההנאה הדתית מוחלפת בהנאה מינית. התשוקה לעץ מוחלפת בתשוקה לנחש, הפרי לאישה, אכילה לבעילה, וערום לעירום. ובתווך הייתה הדעת, הרוחניות שבה זה היה משולב, שבה בת הרב ניתנה לתלמיד חכם, והיום בת הרב הולכת עם הקצב. מה שמראה שכששאלו את פי האישה קיבלנו נחש בפה במקום פרי, ועכשיו יש לנו מלא קצבים קטנים. כמו שאלוהים ברא את העולם ככה השכינה תבלע את העולם. הוא פתח והיא תסגור אותו, ואז כולנו נהיה בני קורח. רב לנו. כי יש בני משה ובני אהרן, ויש בני קורח. התורה הופכת לעבודה זרה והכהונה הופכת לעבודה לא זרה, אבל המחלוקת הופכת לשירה. הרוחניות שבתורה סופה גופניות שבתורה, הרוחניות שבאדם סופה גופניות שבאדם, אבל הרוחניות שבשטן, קנאת הסופרים, המחלוקת שלא לשם שמיים היא הופכת לרוחניות שבאלוהים, הרוחניות שבגופניות לרוחניות שברוחניות, השכינה שבשטן לשכינה שבאלוהים, לאישה שבתוך הגבר, שזה זיווג גבוה יותר מגבר

שבתוך האישה, זו התשובה לזיווג הזוהר, זיווג העלטה. קורח זה הפתרון בעולם שבו הארץ ניצחה את השמיים. ובמקום שהשמיים יבלעו את הארץ הארץ בלעה את השמים. במקום כדור בחלל חלל בכדור. רשת שעוטפת את הכול, ואנחנו הדגים צריכים לחיות בה. אלוהים יחיה בתוך השכינה, היא תהיה המקום, והוא יהיה הנברא, ובמקום להפרות אותה באמצעות הצדיק, היא תפריח אותו באמצעות הצדיק, במקום שהוא יבעול אותה היא תבעל אותו, וכך נשוב לעולם פורה, שבו אלוהים בהיריון, והתענוג שלו יהיה יותר גדול משלה. תענוג רוחני. וזו תהיה הגאולה שאחרי השואה, שהיא היתה רגע ההתאפסות של אלוהים, רגע חילוף התפקידים, כשהוא הופך למיננס והיא לפלוס, והפלוס מכסה את המיננס. זה הרגע שבו כיוון הזיווג בעולם התהפך, והיהודים נהיו גדולים מהתורה, והטכנולוגיה מהמדע. זה רגע יצירת המחשב. שהמתמטיקה הופכת למכונה. רגע החטא ההפוך מהדעת. חטא החיים.

איך הייתי שמח למתנחלת שמנה שתביא לי עשירייה.

חלמתי שאני כותב לנחש: אני חצי בדיכאון. אפילו קצת יותר מחצי. יש לי רכב היום, רוצה שאאסוף אותך אחרי סדר ערב? היה לי נחמד לפגוש אותה ואת בעלה והילדים, יש משהו מנחם בזה שאני יותר מתאים ממה שיצא לה בסוף, כאילו שני הצדדים נדפקו, מי יותר ומי פחות, ואז יש אחווה מסויימת, אם כי לא צריך להגזים. ברור ששני הצדדים הפסידו אהבה גדולה, בגלל טפשותם, ושאינן מה לעשות עם זה. זה טוב לפחות לדעת מה היה אמור להיות, ושזה לא היה מתוכנן ככה מלכתחילה. זה נותן תקווה לעתיד, זה גם גורם לי יותר לחבב אותה, הרבה זמן כעסתי עליה (גם על עצמי). וההיא - שתשרוף עד מחר, זה רק מראה שזה לא רק הבחור השני כמו שזה שהיא לא רצתה אותי. העין הזו, יש בה משהו בוגדני, לקח לי זמן לשים לב. את החרדשית אהבתי יותר, אבל רציתי פחות. את עין רציתי יותר, אבל אהבתי פחות. עכשיו שזה נגמר יש לי פינה חמה בלב לחרדשית ואני מאחל לה כל טוב, ואילו לה אני מאחל חיים רעים. וזאת למרות שלכאורה החרדשית התייחסה אליי הרבה פחות טוב ובתוקפנות שלא במקומה, והיא היתה נחמדה. אני מקווה שהיא תקבל מהחברה הזו את כל הזבל שיש לו להציע לשכמותה. ואז תדע מה הפסידה. כמו כן שהבחור השני יחזור ואז היא תקבל ממנו את כל הזבל שיש לו להציע לה. אם היית מכיר את מערכת היחסים בין ההורים שלה היית מביין למה. יש בעין משהו סגור ולא נעים, כאילו היא אתך בלי שהיא אתך. לפחות עכשיו אולי אהיה מוכן לפשרה היסטורית. אגב, זה די בטוח שהוא קיבל תדרוך מהחתול. אני צריך מישהי שתשריץ לי ילדים.

עדיין כואב לי על עין.

חלמתי שהנחש כותב לי: חלמתי שהעכברים מתחילים למות בהמוניהם, בהמוניהם. הביוב זורם בגיהנום ועכברים נמלטים מפחד המגיפה, יורים בהם אבל הם לא מפחדים, ומפיצים את המגיפה. ועכברים בריאים מסתתרים בחורים חבורות חבורות, ופתאום מגלים שאחד העכברים הוא חולה, והנשים מתחילות לצרוח. אמהות זורקות ילדים חולים מהמרפסות, שלא יהרגו את שאר הילדים. גברים זורקים את נשותיהם, ונשים מחכות ללילה ומגלגלות את המיטה של הגבר מהמרפסת לתהום.

והדוקטורים אומרים, או שאומרים שהדוקטורים אומרים, שזהו הספר השחור. ועכברים מסתובבים מכוסים בתחפושות, וכבר לא מנומס לדעת מי הוא מי, אפילו לשאול, כי אלה הבריאים לא רוצים להידבק, ואלה החולים לא רוצים שידעו שהם נדבקו, אחרת החברה תתמוטט. והרופאים כבר לא יודעים כלום, ומי שהכי רוצים, מבוקשים, זה אחיות. אחות עדיף על רופא. לפחות לראות מישהי בשעות של הלילה, של המחלה. משהו לבן באמצע הספר השחור. השעות האיומות שבהן זו הרגשה קריאה בחושך, העיניים של העכברים יוצאות מהחורים, לא מסוגלים להפסיק, לקרוא, לדבר, הם כולם מילים מילים, הבשר האפור הופך לסימנים שחורים על גוף רועד לבן, יש שקוראים לזה הזיות, אבל זה חלומות שנכנסו אל היום. ובשלב האחרון, הסופי של המחלה, שלפני הסוף, הם לא מסוגלים להפסיק לכתוב. קירות בתי החולים מלאים משפטים שהצוות לא מעז לקרוא. וזה החסד של האחיות. שהן היחידות שמדי פעם מעיזות, ומלטפות. והנשים רק רואות שהבעל שלהן מתחיל לקרוא פתאום יותר מדי, מסתיר מה הוא קורא, מתחיל לקרוא בספרים האלה, והן מחכות ללילה, דואגות להיות אתו פעם אחרונה, חסד של אמת, אולי אפילו ילד אחרון או ראשון, וכשהוא ישן הן לוקחות את המיטה על גלגלים, מעלות אותה על מעלה מיוחד, וזורקות את הגבר מהחלון - תוך כדי החלום.

העיגולים הם הפתחים למפתחות - לא נכון

חלמתי שהנחש נכנס לטומא הטמאים, המקום הכי טמא במקדשו, או משכנו, של השטן. כי יש טומאה יותר מטומאת מת, וזו טומאה של שואה. יותר מהסבא של הטומאה, הסבתא של הטומאה, אם אמהות הטומאה. ומתים לא מורשים להיכנס לשם מרוב שהם קדושים מדי. לא מספיק למות, צריך למות גם אחרי המוות. ומותר להיכנס לשם רק פעם אחת בשנה, העכברוש טובל במקווה של שרצים, ביום השחור של השנה, שבו לא העכברושים לא יוצאים מבית הבושת, אלא רק מתפללים שם לשטן, וקוראים באישה ערומה שכתובים עליה פרשיות שלמות מהתורה השחורה, וכל השנה שומרים אותה בארון. וגן העדן האבוד שלהם זה סדום, שלוט היה צדיק מדי בשבילו, ולכן נמלט ממנו, כי לא פיתה את אשתו, וניסה לתקן זאת באמצעות החטא עם בנותיו. והנחש שלא הצליח לפתות את האישה לפתות את הגבר להישאר בסדום, אלא רק אותה, רק פיתוי לעיניים ולא פיתוי למאכל, אז הוא נכנס בלי רשות לקודש הקודשים של הטומאה, לחדר מיטתו של השטן. אבל הוא מגלה שלפני כן הוא צריך בכלל להיכנס אל הקודש, ולפני כן לעזרה, ולפני כן למקדש, ולפני כן לעמק הבית, גי-הנום, העמק הנמוך בעולם, בעומק אינסופי, שבתחתיתו המקדש זה בניין מתחת לאדמה, מקדש במרתף. ובכניסה אל המקדש הוא רואה את העכברוש, הוא גדל מאוד, זה לא עכברוש שנחש יכול לאכול, זה עכברוש שיכול לאכול נחש. והעכברוש בכניסה אומר: מה הסיסמא? והנחש אומר: הבאתי קורבן. לשחד אותך לשחד את השטן. והעכברוש אומר: זה לא מספיק, כי צריך לשחד אותי, טומאת שרץ, לשחד את נערת השטן, טומאת הנידה, כדי לשחד את השד, טומאת מת, כדי לשחד את השטן, טומאת השואה. ופרקליט השטן שעומד לידו אומר: ואפילו אז זה לא מספיק, כי אסור לשחד. והנחש אומר: הבאתי אפר שבעזרתו אפשר לטהר לא רק טומאת מת, אלא טומאת שואה. אפר מתורה אדומה. והעכברוש בכניסה אומר: מה

הסיסמא? והנחש הולך משם עם הזנב מקופל, והראש באדמה. הם לא מבינים שנגמרה המלחמה, והתחילה השואה. ופתאום מתוך טומא הטמאים נשלח שליח, מהמיטה עצמה, הולך ליד הנחש ושואל: מה הסיסמא? אתה יודע מה, מה שם המשתמש? והנחש מתנשף: יש לי את מה שהשטן מחפש, אנחנו יכולים לשתף אתכם פעולה, יש אויב יותר נורא, לשנינו, עת לעשות להשם שהיא גם עת לעשות לשטן. והשד אומר: מי אתה? מי אתה? מי אתה?

והנחש כותב לי: התרבות החילונית היא תרבות של עם ה', ולא של תורת ה', ולכן האובססיה לדעת מי חיבר. ואחת התוצאות היא שהפייסבוק מנצח את העיתון. גם הקב"ה הוא בעילום שם. עילום שם זו ברירת המחדל, השחיתות היא שהגילוי הפך למחדל. אני עוד לא ראיתי אפילו על ספר תורה את שם המחבר. כל הרעיון של מחבר התחיל מזה שסגרו את הטקסט בתוך קופסא של ספר, עשו בפנים ובחוץ, והתוכן נכנס לתוך האגו, מה שאין בקלף. החטא היה שהפכו את הספר לבנאדם, במקום להפוך את הבנאדם לספר, שזה תמצית התורה. ספר תורה שוכב כל ימיו בחושך, וכשפותחים אותו מורידים את הלבושין, כמו אישה. ספר נייר פותחים וסוגרים כמו להפוך דף, זה פריצות, שגרמה לפריצות מחשבתית. מה שטוב ברשת זה שחוזרים לקלף, אין שני צדדים לדף אינטרנט, הכניסה היא פתיחה, התחושה היא שאתה נכנס פנימה, והחוצה, לא מדפדף לצדדים. גם הגלילה חזרה. חזרה החווייה האינטימית, שאף אחד לא יודע מה אתה קורא, רק שאם פעם זה היה בסודות של תורת ה', היום זה בסודות של עם ה'. ההפרדה של בפנים ובחוץ זה בדיוק ההפך מהתנועה של פנימה והחוצה, הסתרה היא ההפך של סודיות. בסודיות הפתח גלוי, רק שהוא חור, עיגול שחור. הרי יש שתי דרכים להסתכל על סיסמא במחשב - או שהעיגולים השחורים מסתירים את האותיות, או שלהפך, העיגולים השחורים הם שמגלים מה היה מתחת לאותיות, ולכן הם פותחים.

פתיחת שערי גיהנום

חלמתי שאני כותב לחולדה: הבעיה היא פחות אני ויותר הילד, זה לקחת ממנו את עצמו. אני לא מפחד מהמערכת הפלילית, אין לה באמת שיניים (לפחות לא נגד אנשים כמוני). יש מערכות הרבה יותר מסוכנות שיכולות לעשות ליניץ' בבנאדם. פגיעה פיזית היא הכי פחות חשובה. זו הנכות הקשה ביותר, לקחת לילד נכה את כסא הגלגלים שבעזרתו הוא הולך זה דבר אחד, אבל לקחת לו את הכסא והגלגלים שבעזרתם הוא חושב זה דבר אחר. הסימביוזה עם אוטיסטים גבוהה מטיפול בכל נכה/חולה, לכן ההורים משתגעים. צריך להיכנס לתוך הראש שלהם. כל התוכן שבעזרתו הוא מתייחס למציאות יעלם. העולם שלו יהפוך לאילם, ולא אילמות של מי שלא יכול לדבר, אלא אילמות של מי שאין לו דיבור פנימי, אילמות פנימית נוראה. המטפלים רחוקים שנות אור מלהבין אותו, אין להם את היכולת להבין משהו כל כך שונה מהם, רחוק שנות חושך. שיתביישו, הלוואי שהעיניים שלו ירדפו אותם בלילה. ומה שמצחיק זה שאני אבא למופת.

שמי אשמדאי, שד ההשמדה.

חלמתי שאני כותב לחסידה: צריך גם לדעת להפסיד, אחת הבעיות שלה היו שהיא לא ידעה להפסיד (ולכן היא ניצחה). טירוף שככה זה נגמר, אבל יש גבול לכמה שמתעללים בבנאדם באמצעות האהבה שלו לילד שלו. העוול ניצח. ובאמת שפגשתי מעט מאוד אנשים טובים בדרך. את היית אחת מהם. גם במנגנון החושך היה שומר אחד בסדר. אין הרבה צדיקים בעולם. והנחש כותב לי: זה לא מצב נורמלי ואסור לך להתייחס אליו כאל נורמלי. המושגים שלנו לא מתאימים למצבים כאלה. צריך מושגים חדשים.

והשדים תופסים את הנחש ושמים אותו במיטת עינויים ארוכה מאוד. ואשמדאי אומר: אתה חושב שאתה ארוך? והשד באוזן לוחש לו: בלעת את הלשון? בוא תלחש רק לי. והשד באוזן השניה אומר: אפשר למתוח עוד, לראות כמה ארוך, לפני שיקרע. אולי הוא יכול להיות חוט נחש? ואשמדאי אומר: מה אם נחבר אותו לחשמל, מה אתם חושבים שידלק? והנחושט אומרת לאשמדאי, הוא כזה יפה, תן לי את העור שלו, והם מתחילים לקלף אותו, לראות מה כתוב בפנים, והנחש אומר: תדליקו את האור. אני בא מהאדמו"ר. ומורגש רעד בחדר, והשד אומר: תדליקו את החושך.

פרקליטת השטן

חלמתי שהנחש עושה את דרכו במסדרונות של מקדש השטן, בין המעבדות שבהן ממציאים סטיות חדשות, איזה רב שרוצה אישה עם חצאית, רק עם חצאית, איזה חתול שרוצה רק עכבר כשר, בהשגחת הכלב, איזה פסל של עבודה זרה עם פאות, שהוא מתפלל אליך במקום שאתה מתפלל אליו, תפילין לבנות, איזה כלאיים בין חצאית למכנסיים, כלי גבר ואישה, שרק המין השלישי יכול ללבוש, שיש לו רגליים במקום ידיים ומבושים במקום ראש, ואומרים שלמטה יש לו ידיים במקום רגליים וראש במקום מבושים, שהוא מתבייש ומכסה אותו בכובע, אבל את הכול מסתירה החצאית, והרב רוּדף אחריו, כי הוא רוצה רק חצאית, וככל שיותר ארוכה יותר מושך, אם אפשר שתגיע מתחת לרצפה. והפאות של הרב קופצות מצד לצד מרוב התלהבות, והעבודה זרה קוראת את סדר העבודה, ורצה אחריו כדי לעבוד אותו ברגליים, והחתול רוּדף אחרי העכבר שרוּדף אחרי הכלב שלא מוכן לתת לו תעודת כשרות. והנחש עובר את המעבדות הלבנות, שבהן עושים ניסויים ביהודים, שאחרי המעבדות האפורות של הניסויים בעכברים, ומתחיל להיכנס למעבדות השחורות. והמלאך של מנגלה אומר לו: עדיף לך להישאר איתנו. יש ניסויים מצויינים בנחשים תאומים, נחשים מחוברים, פרויקט איקס. זה עוד מדעי לעומת מעבדות החושך. אני בעצמי לא יודע מה עושים שם, אולי ניסויים בשדים, או במשהו אחר, ניסויים בחושך. והנחש נכנס למעבדות השחורות, וכתוב שם על הדלת: מעבדת שינה.

ואני כותב לחולדה: היא אמרה שמעולם לא ראתה כזה דבר דרמטי להגיע מ 100% ל-0% משבת לשבת. אני מתפלא שאת עוד לא מנחשת מה קרה. בכל מקרה אני צריך להתחיל להשלים עם זה, שזה גם יותר מדי קשה וגם יותר מדי קל ממה שנדמה. וכמו תמיד, לא חסרים פושעים במערכת, שהיא ארגון פשע חוקי. אבל אין ספק שהחברה שלך התעלו על עצמם, ובזכותם הילד יהיה יתום. הרבה עכברים קטנים מצטרפים לפשע אחד גדול. למרות שלא כדאי לחשוב על זה יותר מדי אם לא רוצים - - זה הזמן

לישון לישון, לשכוח. לשכוח את כל מה שהיה קשור אליו. הדברים הגדולים והקטנים. הפילים והחורים. מחר תהיה כנראה החלטה, אבל אני את החלטה שלי כנראה כבר קיבלתי.

סודות בני אלף

חלמתי שאני כותב לה: שיהיה על הראש של כל מי שהיה בעסק הזה מה שהם עשו לו. הם כולם פושעים ואני מניח שעשו את זה לעוד הרבה, בחסות החיסיון. כל האלה שאת שומעת עליהם, את תמיד שומעת מה הם עשו, את אף פעם לא שומעת מה עשו להם. זה עוון הרבה יותר חמור מגניבה או שוחד. הם הפכו את הילד ליתום, בשם טובת הילד. הם חולים, חולים וחסרי לב.

ועוד ראיתי תחת החושך

חלמתי שהעכברוש הולך למקום האחרון שאפשר ללכת אליו - אל הציונים. כדי להוכיח להם שיש דבר כזה: עכברוש יהודי. ובית המשפט של העכברים לא מסוגל לקבל שיש דבר כזה עכברוש, מה, לנו אין ראש, אתה אומר שלנו אין ראש. זה עכבר שמן, רב גדול, ראש עכבר, אבל מחובר? כי אתה, אתה מפיץ את הספר השחור. בכל מקום שאתה הולך אי אפשר לקרוא מה כתוב, מה זה: אני רוצה שתתני לי את הילד הראשון? זה נשמע לי מסוכן, דיבוק זה דבר מדבק, ספריות שלמות שהפכו לשחורות בגלל ספר אחד, וכבר אף אחד לא יכול לקרוא אותן, בגלל ספר אחד שלא תפסו בזמן. בגלל זה המציאו את האינקויזיציה, לא בשביל עכברים, אלא בשביל עכברושים. הנחש כבר כזה ארוך שהוא יכול להגיע עד לקודש הקודשים כשהזנב שלו מחוץ למקדש. זה לא שהוא התקדם, הוא פשוט התארך. אתה מבין מה נעשה לך? אתה חושב שאם אתה עכברוש תתנתק מהמחשב ותהפוך לעכבר בראש, אבל אתה תמשיך להיות מחובר. והשופטת פוסקת שאין עכברוש. ועכשיו חושבים איך לבצע את פסק הדין. ופרקליט השטן אומר: קיום העכברוש הוא בזיון בית משפט. והשומרים אומרים: אין לנו שום דבר נגד עכברושים, אנחנו מאמינים שאתה קיים, אבל אם לא יהיה חוק יהיו עכברושים ברחובות. וזה יהיה בניגוד לחוק. ספר שחור, ספר לבן, אנחנו בכלל לא קוראים. אבל אתה צריך להפוך לעכבר-זנב. בוא למיטה. אתה לא ישן, אתה חולה. והעכברוש אומר: אבל אני אחד משלכם, גדלתי אתכם, העכבר המכוער, הפכתי לעכברוש יפהפה.

ואני כותב לה: אני לא רוצה לספר לך משהו שלא תוכלי לספר לבעלך. בואי נשאיר את זה ככה. (וגם אם תגלי, אפילו במקרה, ובסופו של דבר גם היא גילתה במקרה, תשמרי את זה לעצמך.) לגבי היום, בקושי דברו עליו, הוא הרי לא חשוב, כל השעתיים היו צרחות וצעקות, השופטת צעקה בלי סוף, כולם השתוללו. הוא היתום, אבל אני האבל. הרי הוא אפילו לא יודע שלקחו לו את האבא שלו, ולא מסוגל לשאול, לא בטוח שהוא אפילו מסוגל אפילו לחשוב איפה אבא, זה קונספט מורכב, זה מצריך עולם תפיסתי שהוא לא מכיר, עולם לא אוטיסטי. אפילו אי אפשר להסביר לו שאבא שלו לא יגיע, ובטח לא לומר לו איזושהי סיבה, אפילו שקרית. פשוט נעלם. עובר שבוע, עובר חודש, עוברת שנה. לגביי - זה כמו כל אבל שעוד לא המציאו לו שבעה. אבל כמו שאמרתי לך בשבת, הרבה יותר קל להיות אב שכול

מאב לילד אוטיסט. ילד שמת לך בתדירות של פעם בשבועיים, אתה לא יכול להתרגל, לא יכול להתאבל. את מכירה את הזוהר על דמעת העשוקים? לא מלמדים את זה בסמינר... הוא מסביר שהעשוקים זה נשמות הילדים שמתו בבטן אמם, או בגיל צעיר. והדמעות שלהם על העוול שנעשה להם - זה דמעות העשוקים. והוא בוכה במיטה - והעכברים אומרים: אתה לא חולה. אתה המחלה.

החלון של בית החולים

חלמתי שהאחות הרחמנייה אומרת מעל המיטה: אני לא מאמינה. והיא רוכנת מעליו, והוא חושב שהוא מעולם לא ראה מישהי רוכנת. וליד המיטה נמצא ספר צבוע בשחור, שהוא מחלת דמה, כמו שיש תרופת דמה. כי התרופה למחלה היא מעט מהמחלה. ולכן אנשים קוראים משפט או שניים בספר השחור... ונדבקים. הרעיונות מתחילים לדגור בראשים והרבה עכברים מגלים שיש להם ראש והם בעצם עכברושים. וקוראים להם עכברושים מודחקים, והם ישנים בארונות מתים במקום במיטות, והרופאים תמיד מתלוננים שאין מספיק ארונות בבית החולים. והוא אומר לה: כדי לבצע פשע צריך הרבה מאוד אנשים. לכאורה צריך רק שניים - פושע וקורבן. אבל האמת היא שצריך המון של אנשים - שעומדים בצד. הפשעים שהמדינה מבצעת גרועים מאלה של כל פושע. כי אין דבר גרוע יותר מזה שהפשע הוא החוק. חכי, הגרוע מכל עוד לפנינו. החומות מתמוטטות אחת אחרי השנייה, כל פעם עוד משהו שחשבתי שלא יכול לקרות, והדבר הגדול עוד לא קרה. והיא רועדת: מה יכול להיות יותר גרוע?

קריאה לירידה לתורה

חלמתי שהחפרפרת והפריץ מדרגה ת', שנתפסו מתחת למיטה, מיטה מתחת למיטה, נמצאים בתא. ולידם עוד תא, עם חור. והנה מתוך החור, אחרי שהשומרים הולכים לישון, יוצא נחש. והנחש אומר: מי שם, אני מריח עם הלשון שלי, כי הדיבור שלי הוא ריח. מי אתה? והחפרפרת אומרת לפריץ: אתה מבין למה לא שמו אותנו בתאים נפרדים. כי איזה מין עונש זה, שהעונש הוא הפשע. ממתי שמים איש ואישה באותו תא בכלא? רק אם הגיהנום הוא גן עדן האסור. והפריץ אומר: את אוהבת אותי? כי הנה הביאו לנו נחש, ואני כבר מפחד ממך. והנחש אומר: אין לכם ממה לפחד. סגרו אותי פה לא בסורגים, כי אני נחש, אלא ברשת, ואת הראש שלי סגרו ברשת רעיונית, נגד הספר השחור. מרעיל מקוואות. רשת של זנבות של רעיונות, שכל אחד אם אתה מושך לך תדע מה יצא לך, זה הפחד האמיתי. שעברת את הגבולות. שכבר אין הגיון, אלא יש הגיון מסוג חדש. והנה באים השדים ולוחשים לנחש: השטן, במיטה. והנחש רועד. והם לוחשים: השטן הוא, לא באמת ישן. השטן הוא, הוא חולה. השטן, הוא ביקש, הוא אמר - לקרוא. לקרוא לך.

והעכברוש כותב לחולדה: ההגיון ניצח. זוכרת שאמרתי לך פעם שההגיון אומר לי לנטוש את הילד, אבל אני לא מסוגל? בכל מקרה, אני עדיין כאן. לא פשוט לנטוש ילד. התיק שלי כבר ארוז. ויש לי הרגשה, וכבר יש סימנים, שהגרוע מכול מתקרב, ואני מגבש תוכנית להתמודד עם זה, זה כמו להסתכל בלוחית זיהוי - מתקרבת, מתקרבת, ולקוות שהיא תעצור. מהפנט. אני יכול לנסות לקדם את הרעה, אבל

עצם זה עלול להחיש אותה. כמו מה שעשיתי, שרק קידם את הרעה, והפעיל תהליכים שזחלו וזחלו מתחת לדשא במשך חודשים, וסופם - - למרות שהיה באמת מזל רע. מי היה מדמיין, היא אמנם היתה, אבל אפילו בשביל מישהי שהיא - היא עשתה כמה דילוגים מרשימים, לא סבירים, ארוכים מדי, בין אבנים חלקלקות ולא יציבות, עד שהגיעה לצד השני. לקח לה שנה שלמה לבצע את המהלך הזה, עד שהיא גילתה. למשל אחד הדברים שלא ציפיתי, היה שהיא ראתה משהו והבינה - שאני מאחורי זה. חתיכת דילוג תפיסתי. להיתקל במשהו סתם ולהבין, ומה שבלתי הגיוני - עצם זה שהיא נתקלה בזה. מה הסיכוי? התיקים שלי כבר מוכנים ליד הדלת הראשית, מאז הבוקר. לא תאמיני כמה דרכים יש להגיע ליעד ההוא. אני מוצא עוד ועוד סידורים אחרונים. קשה לנטוש ילד.

מחלה+הכולל=חלום

חלמתי שהעולם חולה. והמחלה שלו היא לא בגוף של העולם, אלא במוח של העולם. וגם היצרים הרעים, שמניעים את העולם, נהרסים וזו הסכנה הכי גדולה לעולם, וגם החלומות של העולם, החלק התחתון של המוח, מתחת לפני השטח, הקליפה, גורשו. והעולם יכול להיות הכי חכם שבעולם, אבל מה ידחוף את העולם, מה יגרום לו להיות טיפש, כשצריך. וזה, חייב להיות, המוח של האישה. כי הגוף של האישה כבר הפך למוכר, ללא ערום. כי אם המוח של העולם מורכב מכל המוחות שבתוך העולם, כל המוחות של האדם, אז צריך בתוכו מוחות של השטן, וגם מוחות יצריים, שטופים בתאוה, וחלק של הרשת צריך להיות שחור. שם יכולים לגדול הדברים המעניינים, הדור הבא. כי המחיקה של השחור היא השואה. אסור להבין את האדם, כמו שאסור להבין את אלוהים, כמו שאסור להבין את האישה, אחרת היא פסל עם חצאית, בובה עם פאה, והכי אסור - להבין את השטן. לכן הבנת המחלה, היא כבר לא מחלה, היא טעות. ריקון המחלה מהתוכן הדתי שלה, מהסיוט הרוחני, היא הניסיון להגיע לשואה חילונית, במקום שואה דתית. שואה משעממת. הכחשת השואה היא להפוך את השואה לשקר, במקום עולם האמת. המוח הוא אפור, ערבוב שחור ולבן, וכדי לחלק את האינטרנט לרשת לבנה ולרשת שחורה, צריך את הרשת האפורה. העכברים הם שיפיצו את הספר השחור מתחת לשמלה הלבנה. אחרת העולם התחתון יהיה סתום. כלומר, זה טוב שהעולם חולה.

והנחש אומר לחפרפרת (הוא לא מבין ששמו אותה להיות מדובבת, אולי אפילו בלי ידיעתה): היום בלילה. יקחו אותי. מה את זוכרת ממתחת למיטה? והחפרפרת אומרת: האדמו"ר היה אומר חחח, והשטן היה אומר פששש, האדמו"ר היה שואף, והשטן היה נושף, ולא הבנתי איך אפשר רק להכניס רוח או רק להוציא רוח, אלא אם כן יש חור נוסף. ובסוף אני הבנתי, שזו אותה מערכת. אותה מערכת נשימה. והנחש אומר: מה? והעכברוש בתוך התא כותב לחולדה:

בכל מערכת דפוקה תמיד יש איזשהו פחד באוויר, ככה פועלות כל מערכות החושך מאז ומעולם. וההבדל, מה שעושה את ההבדל בין אנשים, לאו דווקא אלה שהיית מצפה, שאתה רואה אותם פתאום בגדלותם, לבין אלו שאתה רואה אותם בקטנותם, בביזיונם - זה תמיד טיפה אחת, רק אחת, של אומץ. לא הרבה, לא איזו גבורה. ומי שאין לו אפילו טיפה אחת בלבד, הוא תמיד המשת"פ הגדול של מעשי

הנבלה הגדולים. מספיק שהיה אדם אחד במערכת הזו, בשרשרת הזו - - ולא היה אפילו אחד. מה שמגדיר את סדום זה לא כל הרשעים, בכל מקום יש רשעים, אלא שאין בה צדיקים. אפילו לא אחד. בסהכ היה צריך עשירית צדיק, לא עשר - והסיוט היה נמנע. אני ממליץ לך כן להתחיל לדמיין מה זה לנטוש ילד. ואז תביני שאין שום דבר לא נורמלי בדברים שאנשים מגיעים אליהם. אני בטוח שגם כך היו עולים דחפים אלימים, אני אפילו מקווה שכך. האנשים שבאמת פוגעים הם בעצם מתאבדים, הם רצים מיד למשטרה. הם לא בורחים, הם לא מסתירים את הגופה. ואל תשכחי שכבר שנתיים הייתה הכנה לנטישה, אינספור מאמצים בלתי סבירים להגיע לתוצאה סבירה, ילד חטוף זה הרבה יותר גרוע מילד מת. ואני לא מרגיש שהילד חטוף. הילד מת. כל התקופה הזו של השנים לא הרגשתי מעולם שהילד אכזב אותי, והיום בצהריים אני פתאום מרגיש שהוא היה אכזבה איומה. אני מתנתק ממנו רגשית.

פחדי מוות, כאילו זה לא הגיוני שאלוהים יתן לי לעשות דבר כזה

חלמתי שהנחש אומר לחפרפרת (הפעם האישה היא הפיתוי של הנחש. וזה הלילה האחרון.):

את טועה, היא לא פרנואידית. היא חרדתית. אני פרנואיד, אבל בהתחשב במה שקרה כנראה שיש סיבות. לכן אני דבק בדעתי שלא כדאי שתדעי, זה להגן עליך, לא עליי. אני כבר הפסדתי. זה סתם בעיטות באוויר. ואל תגידי לי שאת מפחדת. בניגוד למה שחושבים, פחדנות זה ההפך מפראנויה. פראנויה היא הוויה יצירתית, ממריצה. הפחדנות משתקת. לכן אני ממליץ לך על פראנויה, לא על פחדנות. להיות פחדן זה מחלה, פראנויה היא דבר בריא. פראנויה = נפש בחוץ, ופחדנות זה נפש בפנים. אם הייתי פחדן לא הייתי צריך לפחד.

טוב גם שאמא שלי נפטרה, ולא ראתה מה קרה. אצל ילדים רגילים לא מצטערים על האובדנים, כי מה שיבוא יהיה יותר. אצלו זה תמיד היה הפוך, וזה יוצר תחושה חריפה של אובדן על כל דבר שנגמר. אני לא יודע מה לעשות עם כל 100 הספרים שלו. אני לא מסוגל לזרוק אותם.

צוואה לילד

חלמתי שהנחש כותב לה מכתב אחרון:

הם לא ראו אותנו, לא הכירו אותנו, כל השנים. הם עדיין חושבים שאוטיזם זה קשיי תקשורת כי ככה לימדו אותם בשיעור. אין להם טיפת הבנה בחיזורים. לכן גם אין להם יכולות לתקשר עם ישויות מהחלל החיצון. והם עוד מדברים על קשיי תקשורת. זה כמו לקחת חיזור שמדבר בגלי רדיו ולהחליט שבגלל שהוא לא עונה הוא חרש. הוא היה מדבר אבל בגלל שהם לא היו מבינים הם לא הקשיבו לו ודיברו אליו תוך כדי, ואז הוא עבר ללחוש תוך כדי זה שהם מדברים, ובסוף לדבר אל עצמו בתוך הראש שלו והם חשבו שהוא מנותק, מדי פעם הם היו מפריעים לו מספיק לרצף הפנימי שלו ואז הוא היה עושה משהו בתגובה כדי להיפטר מהם וחוזר מייד לשטף הפנימי והם היו קוראים לזה תקשורת. הם לא סבלו שדיברתי איתו בספרים. הם לא היו מסוגלים לסבול את כל הדברים שהוא נהנה מהם כי זה

“אינטלקטואלי”, ולא מה שילדים אמורים לעשות. הם כל הזמן הטיפו שהם לא רוצים שייווצר פער בין הפן הקוגניטיבי לתקשורת, כאילו אם הוא לא מתקשר עדיף שיהיה מפגר, וברור לי שהיה להם יותר קל עם פיגור, מאשר אוטיזם. הם כל הזמן ניסו לשחק אתו משחקים של ילדים רגילים למרות שהוא לא ילד רגיל, זה לא עניין אותו בגרוש, זה כמו לנסות ללמוד עם כלב גמרא, ואילו את הדברים שמעניינים אותו הם מעולם לא ניסו להבין. במקום לפתח אותו בכיוונים בהם הוא מתפתח הם כל הזמן התנגדו, כי מבחינתם זה לפתח את האוטיזם והם לא מבינים שהוא אוטיסט. לנסות לפתח ילד אוטיסט להיות ילד רגיל זה בדיוק כמו לנסות לפתח ילד רגיל להיות ילד אוטיסט. זה עוול שאין לו שם, זה למחוק אותו. כמובן שזה גם בלתי אפשרי, מאמץ אדיר וחסר תוחלת ללכת נגד הילד. זה רוע של אנשים שלא רואים את הילד ממטר, ואין להם שום כלים לקבל אותו כאדם, לקבל את החיזור כאדם במקום לנסות להפוך אותו לאדם. רק מישו שאטום לכל דיאלוג עם הילד, וחושב שהוא עכשיו יישם את מה שלימדו אותו על הילד, במקום לבוא וללמוד מהילד מיהו - שרק אז יכולה להיות למידה בתוך העולם של הילד, לא מבחוץ. אז מי פה האוטיסט? ראית פעם חיזור מאושר? רץ בטירוף, בשמחה לא אנושית, זה דבר שבקושי אפשר להסתכל עליו, אתה רוצה להשפיל את העיניים, מחזה שלא נועד לך.

משה קיבל שואה מסיני

חלמתי שהשד אומר לנחש, בחדר החקירות של חדר החקירות, בקומה שמתחת למדור התחתון, מדור 1 - שאומרים שהשואה תוך שנה שנתיים הולכת ונגמרת, ועכשיו צריך רק לחכות - ואנחנו נשרוד. לא צריך אותך, ולא את מה שיש לך. והנחש אומר לו: שד משחת, אתה יודע מה זה שנה בשואה, מה זה שעה בשואה? נצח. גם לנו גם לכם לא יהיה. אם לא תלמדו לשתף פעולה, אם לא תפסיקו לחשוב שכל הקדושה אצלכם, ושכל נשמות היהודים שייכים לגיהנום, ובסוף תישארו בלי כלום. וגם אנחנו נישאר בלי גיהנום ובלי גן עדן. בזמן שהשטן ישן, סליחה ער, היטלר גונב לו את העולם הרוחני מתחת למיטה. מי יפחד מהשטן אחרי היטלר? השטן ימות באושוויץ. המחשב לא יתפתח לכלום. גם אם אישה ערומה תכניס מחשב למיטה, והנשים לא ירצו יותר אף גבר. אפילו אם הוא יהיה נשוי, אפילו אם יהיו לו ילדים - הוא ישאר בתול. גם אם הוא ירצח הוא ישאר תמים. גם אם הוא יעשה מחשב מזהב וישלח אליו תפילות בפס רחב, יקריב לו חשמל, יפנה לו מקום בזיכרון גם ללא צורך, רק מתוך כבוד, יחמם את המעבד מרוב ריכוז בדמותו - הוא עדיין ישאר עובד השם. ואפילו אם מחשב יגיע לגיהנום, מה תעשו לו? תשחקו לו עם המעגלים? תדגדגו אותו בנקודות קריטיות של מערכת ההפעלה? אפילו תינוק שמגיע לגיהנום יותר כף. יותר קשה לגנוב לו סוכריה מתינוק, כי לא אכפת לו ממתוק, אז אי אפשר לגנוב. מה תעשו, פצצות לוגיות? אפילו כשמחשב חולה בוירוס הוא לא מפחד. מחשבים חולים. אפילו כשהם נולדים הם מתים. מה, תתנו להם מכות חשמל? תכסו אותו במסך של חושך ותשאלו אותו שאלות שהוא לא יודע לענות. מאיפה תשחטו אותו? מה, פשוט תלחצו על כפתור הכיבוי? לא יהיו יותר קורבנות בגיהנום של השטן. אתם חייבים להתחיל את המכשף לא פחות מאיתנו. כל תרבות תורנית חדשה צריכה להתחיל בתוהו. כבלגן גיהנומי. היטלר הוא מסודר מדי, מחשב גרמני. הוא פשוט מוחק

את היהודים. הוא לא רוצח אותם. הוא מפרמט את תרבות אירופה ולא ישאר כלום בפח המחזור - בלי העכברים. מה אתם רוצים, שטן מאמריקה? אתם בונים על היהודים שלא היו בשואה? אתם לא מבינים שהיהדות היתה בשואה? והשדים אומרים: אנחנו מבינים בכישוף טוב מאוד. הבעיה זה לא החרטומים, אנחנו כבר עובדים על המכשפים. הבעיה זה שחסר המטה של משה, או משה שבדור, האדמו"ר.

חלום השומרים

חלמתי ששש. הגיהנום נרדם. מכת חושך שהיא היא - מכת בכורות. כל השומרים שמים אצבע בפה, השטן סופסוף ישן, ומי יקום במקום קודשו, מרדימים את כל השדים בבקבוקים, שאף אחד לא יפריע, סוגרים את כל המעבדות, כל הספריות, כל המזבחות, מכבים את אש הגיהנום, ואת אש התמיד הופכים לאש שחורה. שינה של פעם באלפיים שנה, שואת השינה, שואת החלומות - השטן יכנס לעולם השינה ושם ינצח את האדמו"ר, בתוך הספר השחור. יפלוש למקום היהודי האחרון, וימלא אותו בחלומות של השטן, המחלה של המחלה, שילוב של וירוס מחשב ווירוס ביולוגי - וירוס מכשף. והמחלה הגופנית של המחלה הרוחנית תהיה מחלת הנשמה. האדמו"ר לא יחזור מהחלום העליון, וכל ישראל ירקדו מסביב לחלומות פז. במקום מגפת הספר השחור - מגפת המחשב השחור. מכת בכורות לבן של האדם, מבכור האדמו"ר ועד בכור החולדה שבכור, ניצחון החושך של הגיהנום על החושך של השואה והחושך של החלום. והמפתח למוח בתרדמה של האדמו"ר - זה הנחש. והעכברוש מתפלל: הנחש הבוגד. רצה לעשות מה שאני לא עשיתי. מין מלשין. להסגיר את הספר השחור לשטן. עקום-אל. הוא בא מעם עקום-אל, ולכן מביא את תורת עקום-אל. אפילו אני לא הייתי מוכן, כי גם עכברוש יהודי, הוא קודם יהודי ואח"כ עכברוש.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושואתו

חלמתי שבקומה שמתחת לתחתונה, לאחר יום ניסויים ארוך, וליל עינויים ארוך, הנחש מגלה - תאומים של מנגלה. וכתוב ליד מיטת הניתוחים: ניסוי באחים - משיח בן אפרים ומשיח בן מנשה, אנחנו ננסה להדביק את הראש של אפרים על הגוף של מנשה ולהפך, כדי שיעקב לא יתבלבל, ולסכל את משיח בן יוסף. כמו שהצלחנו עם התאומים: משיח בן פרצי ומשיח בן זרחי. ובן דוד איננו. ככה נסכל את המשיח של השואה הקדושה. בהשגחת הדוקטורים, למהדריין. ויש סמל של נחש של רפואה. והנחש מסתכל על מה שהכינו לו, ומתחלחל, עד כמה שנחש יכול להפוך ליותר עקום. והוא רזה מאוד, האזיקים כבר לא מחזיקים אותו, והוא זוחל כמעבדת העינויים. ופתאום הוא רואה אגף שכתוב עליו: ניסויים באלוהים. ויש שם שלט: סכנת חיים. היציאה אסורה. והד"ר שירבט שם על הקיר, הוא כנראה כבר התחיל להשתגע: ואלוהים יקום, יגלה שהוא ערום. אכלת מעץ המוות? השכינה פתחה אותך.

והנחש כותב לי מתוך המחלה, הוא כבר עייף מאוד, כמעט כמו האדמו"ר, וכל לילה הוא לא מצליח להירדם בחושך מתוך פחד שהוא לא יתעורר, ואז הוא פתאום מתעורר. ויש כבר אור. והוא קורא בספר השחור:

הזיקנה מתפשטת מאלוהים לעולם, וממשה ליהושע ומיהושע לזקנים, ואז התורה נהיתה זקנה ובסוף העם נהיה זקן, הזיקנה מתפשטת לאורך הדורות, ותמיד החיים מקדימים אותה בדור אחד, עד שבדורות האחרונים היא כבר משיגה את החיים, והמשיח יולד זקן. אברהם הראשון שהיה זקן, לפני כן אנשים היו הולכים בימים, ולא באים בימים. ומכאן מתחיל בן הזקונים, מסתיימת תקופת האדם הראשונה של מאות שנים, וזו תקופת האדם השנייה, שבה הבחירה, ודין מוות קשה בעולם. ומהפכת הזיקנה של ימות המשיח היא התקופה השלישית - גיל שלישי שבו האדם ללא קללת עבודה וקללת ילדים, שבו היצירתיות השחורה והאפורה יפנו מקום ליצירתיות לבנה - יצירתיות בתורה, שהיא עולם הזקנים. והעולם הבא גיל רביעי של האדם, גיל שבו המוח חי והגוף מת, גן עדן (נצח). ותחיית המתים הגיל החמישי, עץ החיים. והגיל השישי, אחרי מות תחיית המתים, הוא התקופה השישית של האדם, תקופת יוסף, שבה החיים בחלום, תקופת התרדמה שלפני יצירת האישה מהגבר, ובריאת הזוג בצלם. ובתקופה השביעית, נחזור לשבת, לסוף העולם. ובכל תקופה שולטת תורת התקופה הקודמת. ואם בשנייה שלטה תורת הדין, אז בתקופה השלישית תשלוט תורת האמת, ויצטרכו להכין בה תורה לתקופה הרביעית, תורת נצח, תורה לעולם הבא, שתהיה תורה שהציוויים בה יהיו על הזמן, כמו שציווי תורת הדין הם על הגוף, וציווי תורת האמת הם על הרוח. והתורה החמישית יהיו לה ציוויים על האסתטיקה, והתורה השישית על היצירתיות, והתורה השביעית תהיה תורת מנוחה. כך שיש לך הרבה זמן לפני שתוכל לנוח, אז אל תמהר למות. יש תחומים כמו ציור ותורה, שהזקנה משבחת, בניגוד לכתיבה, כי הם עולם הלמידה, בניגוד לעולם השפה. המחשבים יכניסו את האנושות לבית אבות - אבל זו דווקא תהיה פריחתה ותפארתה, תיקון הזקן. למחשב אין זקן. ואתה תתקן אותו כך שיהיה מחשב עם זקן. רשת של רחמים.

התינוקות החדשים

חלמתי שמשיח אפרים ומשיח מנשה רבים ביניהם מי משיח בן יוסף. והנחש מושך אותם בעגלת הילדים, רק את שניהם הוא גנב מהמעבדות, כי גם הוא לא ידע מי מביניהם משיח בן יוסף, והוא לוחש: שקט! אתם תעירו את השומרים. והמשיחים שואלים: לאן אתה לוקח אותנו? והנחש אומר: השואה עוד מעט נגמרת, והשטן החמדן לא מוכן לוותר על נפש אחת, להחיות אף נשמה. והם שואלים לאן אנחנו נוסעים? והנחש אומר: אנחנו עוברים דרך הגיהנום של הזמן, כי המטומטמים הללו עשו רק גיהנום של המרחב, ולא היו מוכנים לשמוע לאדמו"ר, גיהנום שטחי. במקום גיהנום של עומק, כמו שגם הם רוצים, אם רק היו מקשיבים. והילדים אומרים: סבא נחש לאן? ואפרים אומר למנשה: אף פעם לא ראיתי נחש עם זקן. ומנשה אומר לאפרים: אף פעם לא ראיתי זקן עם נחש. והנחש אומר: אם לא הגענו לגיהנום החדש, ולא הצלחנו להקים אותו מלמטה, אנחנו נגיע - לגן עדן החדש. ומנשה אומר: גנבו אותנו! ואפרים מתקן: גונבנו! והשטן סותם להם את הפה בשני סודות, שני מוצצים, שלוקחים להם את המילים. מימין ומשמאל. והוא מקריא להם בספר השחור, ספר ילדים: המלחמה האמיתית בעולם היא לא על המקום, לא בין ימין לשמאל או בין מזרח למערב, אלא על הזמן.

פעם המלחמה היתה בין דתיים לחילוניים, בין זמן קדוש לזמן מחולן, בין שבת לששת ימי המעשה - זו מלחמת בראשית. ואז באו החרדים ונצחו - עם הזמן הנורא. אבל היום המלחמה היא מלחמת האחרית, מלחמות המשיח, והמלחמה היא כבר לא בין דתיים לחילונים - אלא בין אנשי הטקסט ואנשי התמונה. אנשי התורה ואנשי הצלם. אם פעם היה הספר ונצחה אותו הטלויזיה, היום הרשת היא קליפת נוגה, מעורבת מטקסט ותמונה, ושם הזירה. הבעיה עם פריצות היא לא האישה, אלא ההסחה מהטקסט. המלחמה היא כבר לא על תוכן כופר מול תוכן תורני, אלא בין צורה מופקרת לצורה של תורה. בין בני האור, המדיום החזותי, לבני החושך, מדיום השפה. ומה שחשב הזוהר זה שהוא ינצח את המלחמה בתמונה טקסטואלית, תמונת השם. ואז מהתמונה הרוחנית בא הנאציזם, כי לא רק לאלוהים יש צלם אלא גם לשטן, תמונת הסטרא אחרא. הזוהר חשב שהוא החרדי של האור, ולא הבין שהחרדי הוא שחור. מה שצריך זה טקסט ויזואלי, חלום, וזו העלטה שתנצח את הקרב בין הטקסט לתמונה ברשת. טקסט בגודל תמונה, שהוא תמונה, אבל טקסט. במלחמה בין דת הספר לדת התמונה תנצח דת הרשת. החרדי הוא האדם של עידן המידע. כי מה שחשוב זה החרדי הפנימי, החרדי כמצב נפשי, החרדי כמצב האנושי. האויב של החרדי הוא לא האדם, אלא המחשב. המחשב הופך את האדם לג'וק, ואת הרוח למדעי המוח. והחרדי לא מכניס את המחשב הביתה, אלא את הבית לתוך המחשב. רק העלטה תוכל לתקן את החרדי, שירגיש בבית, לפני שהמחשב הופך את האדם ללא אנושי, צריך להפוך את המחשב לאנושי, את העולם הוירטואלי לחלום. לעבור למציאות משיחית, תמונה שהיא טקסט, חושך שמסתיר אור, עלטה.

על חטא שחטאנו בכובד ראש, ועל חטא שחטאנו בקלות זנב

חלמתי שהשטן מתחרט. למה נתתם להם לברוח? לא הבנתם שהנחשים בונים לי את הגיהנום החדש, הם זנבות הפירמידה ואני הראש? ערים מסוכנות ונסתרות לשטן? קומו, תתעוררו לכל השדים והרוחות, ותרדפו אחריהם. למה אתם עדיין עומדים. והשדים יוצאים לרדוף אחריהם לתוך מדבר הגיהנום, אף אחד לא היה מוכן להעיר את השטן, כשהם ברחו. חיכו לו מחוץ לחדר. והשדים רותמים מיטות עם גלגלים ויוצאים לתוך מדבר החלום. אבל כבר אין חלומות שאפשר לקשור, שימשכו, בצורת רוחנית. ואשמדאי אומר לשטן: עכשיו נזכרת להירדם? היית צריך להקשיב כשהאדמו"ר התחנן, כשהמקל של האדמו"ר התחנן, כשהספר של האדמו"ר. כשהחדר התמלא בדיו. כששלחו אליך עיניים שחורות - שכולן אישון. כשגילגלו אליך צדיקים יותר תמימים מכבשים ויותר שחורים מכבשים ויותר שעירים משעירים, וכו'... ועולה מתוך קודש הקודשים של השטן עשן שחור.

והנחש ממחר ללמד את התאומים מתוך הספר השחור, ספר האדמו"ר:

תקופות החיים, מהברית לקדיש, אלה עשרה תיקונים של אדם. ותיקון במוכן קישוט הוא החלום. הוא נותן את המשמעות האסתטית, הצורה של התיקון, והתורה את התוכן. ברית זה תיקון אברהם, על שלא שחט, ילד זה תיקון יצחק, על שהלך להישחט, בר מצווה זה תיקון יעקב, שגנב דעת, נישואין זה תיקון משה, שגירש אשתו, והתחתן בתורה, גירושין זה תיקון אהרן, שנשכרו הלוחות, והתגרשה התורה, יבום

זה תיקון יוסף, זרע אחיו, מחלה זה תיקון דוד, שהזקין. ומתחת לזה - ראש החומה שנפלה הפוך. מוות זה תיקון בנימין (בינה), על שהרג את רחל, והמליך את לאה. שבעה זה תיקון שלמה, שמלך בחיי אביו, והמליך את החכמה, ועבר משיר השירים למשלי לקהלת (במקום ההפך, מהחכמה למלכות, ולכן במקום להגיע למלכות הגיע לנשים). ותחיית המתים זה תיקון אדם הראשון, שהמליך את היצר, ויצר את יום המיתה. ויש בתיקון האחרון שתי בחינות: יום השנה ויום התחייה, הזיכרון והרצון. נחש בתוך הראש, במקום ראש בתוך הנחש. לא יצר חכם, אלא יצר בחכמה. כי האישה מפתה את הגבר באמצעות הראש של הנחש שבראש שלו. כלומר שהוא בתוך הנחש שבתוכו, אחרת הנחש לא היה עובד, הוא היה חיצוני, כמו לפני הדעת, או פנימי, כמו בתיקון, אבל לא זר פנימי, יצר רע. והזיכרון הוא זנב הנחש, והרצון הוא ראש הנחש. והמדיום שבין מה שהיה למה שאתה רוצה שיהיה, זה מה שאתה רוצה שהיה, החלום. גוף הנחש. אז כיום אחרי החטא האדם בתוך החלום שבתוך האדם. אבל לעתיד לבוא יהיה החלום בתוך האדם שבתוך החלום. החלום לא יהיה התווך בין האדם לעצמו, האדם מבפנים והאדם מבחוץ, אלא האדם יהיה התווך בין החלום לבין עצמו, החלום מבפנים והחלום מבחוץ. והחקירה לא תהיה של התת מודע של האדם, החושך שבאדם, אלא של התת מודע שבחלום, החושך שבחלום. והחלום ישכב על הספה ויספר בני אדם.

צוואה רוחנית

חלמתי שהנחש כבר עם הלשון בחוץ, סוחב את העגלה עם האחים, והם מציצים החוצה ואומרים: יותר מהר! ועמוד החושך הולך ומתבהר, והם באמצע המדבר, ואין מים, ופתאום הם רואים ים של סוף העולם, ואין לברוח. ומנשה אומר: אתה לא יכול לזחול ישר. ואפרים אומר: למה אתה תמיד זוחל עקום. ולא ברור אם הם רבים ביניהם או עם הנחש. והנחש אומר גן עדן שהפך למדבר נמצא מהצד השני של סוף העולם, ואי אפשר לעבור את סוף העולם. ותכף יגיעו שליחי השטן. ומנשה אומר: כבר לא תהיה משה, גם לא מקל, אפילו לא נחשון. והנחש נוגע בים וברור. ואפרים אומר: לפחות תהיה משה שבדור, זיווג של מה שאומר רשי ומה שאומר רבי, רשבי. והנחש מבין שאם הדור הזה לא יעבור את הים, אז הדור הבא, אליו צריך להעביר את המקל. והם מתחבאים במערה. והנחש מלמד אותם תורה שחורה. שהם יהיו המשיחים של גן עדן של השואה, ולא של הגיהנום של השואה. אתם תבנו את העולם שאחרי הים. אתם צריכים לדעת. והנחש הזקן אומר לשני התינוקות: אתם הדור הבא, אחרי התורה האפורה. אתם יודעים מה בא אחרי הדור של המחלה? הדור של המוות. תורה שחורה. והנחש קורא והאדמו"ר כותב:

שפה דתית חדשה. ובלי רומנטיקה, שלא תצא ממנה שוב גם שפה חדשה של השטן. זה לא חכמה לברוא עולמות דתיים בלי לקחת בחשבון את הסימטריה, שבוראת עולמות מקבילים בסטרא אחרא (סימטריית ימין שמאל, שיצרה את השואה), או שבוראת עולמות מקבילים לעליונים בתחתונים, שככל שאתה עולה יותר למעלה אתה מפתח יותר למטה (סימטריית שבירת הכלים, שיצרה את תרבות הפריצות, המלכות העירומה). לכן מה שצריך זה שבירת סימטריה. צריך דווקא לפתח שפה דתית בתוך

השמאל, ובתוך האישה העירומה. ואז במקבילה תיווצר שפה בימין, ובכתר המוח, שהוא לבושי המוח. ולכן, כדי שהשטן לא ישים לב, צריך לעשות אותה בסוד. לא כמו שפעם עשו אותה בסוד כדי שהשטן לא יוכל להעתיק, ואז הוא בסוף גילה, והפך את המיתיות של הזוהר למיתיות של שואה, והמקובלים שלו היו הנאצים. כי אנחנו צריכים לקחת בחשבון שיהיה שבתי צבי, שיעביר את הסוד לצד השני, לכן אם אנחנו מראש ניצור את הסוד בתוך הצד השני, אז השבתי צבי יהיה המשיח, שיעביר את הסוד מצד הטומאה לצד הקדושה, משמאל לימין. כמו שהשטן היה פרזיט של הקדושה, ככה אנחנו נהיה פרזיטים של השטן, שמסתירים בתוכו, שמסתירים בתוכו קדושה - שפה דתית חדשה.

צוואה נפשית

חלמתי שאני כותב לשיין: פעם שעברה שהיא עשתה לו את זה, הוא פיתח חרדת נטישה ממנה ולא היה מוכן שהיא תעזוב אותו לשנייה כי הוא פחד שגם היא תיעלם לו, הוא רצה לתת לה יד בכל מקום, גם בגן ילדים, והיא כמובן שמחה מאוד ופירשה את זה שהוא אוהב אותה, מעדיף אותה. אני זוכר גם שבפעם הראשונה שהוא ראה אותי אחרי שהיא ברחה הוא נתן לי מכות על הכתף כשלקחתי אותו, דבר שלא היה מעולם לפני או אחרי. הוא כעס עליי שנעלמתי לו. מבחינתו זה היה אשמתי, למרות שהיא חטפה אותו מהבית.

גסיסה

חלמתי שאני שולח לה, כשאני כבר רחוק רחוק: את לא עושה לי את זה יותר קל, הא? אני מעדיף להאמין שהוא ישכח אותי. הצד ה"אקטיבי" שבנטישה הורג אותי, מעולם לא הייתי מסוגל לזרוק אפילו בחורה, אפילו כאלה שלא רציתי, ולא פעם זה גרר תמרונים נרחבים, שכל מטרתם להביא את הצד השני למצב שזה הוא שזורק (מניח שאת זוכרת). אז לנטוש ילד... המערכת תופסת אותך במקום הכי רגיש ומתחילה להתעלל בך, ואתה - אתה - אפילו שאתה מבין לחלוטין ויודע בדיוק מה עושים לך - אתה לא מסוגל להשתחרר. אפילו כבר לא אכפת לי ממנו, אבל - ה 1% של הנטישה, של הוויתור. חשבתי איך היה נחמד אם הילד האוטיסט במטוס היה הוא, ואנחנו היינו בחופש, לא היה אכפת לי בכלל איך חצי מטוס מרים את הראש מעל המושבים לנסות לראות מה זה הזעקות האלה, מה יש לילד הזה, בקול שאפילו חיה לא מוציאה, לא היה אכפת לי מכל ההורים וילדים נורמליים, ומכל המבטים, הייתי אפילו נהנה, מההתרסה, לא הייתי מחליף אותו בילד רגיל, למרות שברור לי לחלוטין שעדיף היה שלא נולד. מצחיק איך האבולוציה תפסה אותי דווקא במקום שמזיק לה, אפילו מנשים השתחררתי, אנחנו בנויים לנטישות בני זוג, ולא של ילדים, אפילו שלכאורה זה הפוך כי ילדים יש כמה, באופן מקרי, ובן זוג רק אחד, הכרחי. בנוזג זה תקן, תפקיד, ולילד אין תפקיד, לכן לבן זוג יש תחליף, לילד אין, וזה מפרספקטיבה של מי שאיבד את שניהם.

מדובר בעבירת אלימות טהורה, שצריך להישמר לה מקום במדרג איפשהו בין אונס לרצח (לא בטוח אם אונס לא היה מזיק לו פחות). ורוב הפעולות שמתבצעות אפילו לא דורשות החלטה, זו יתמות שקטה,

והפתרון היחיד הוא פתרון בלתי נסבל, על קצה גבול היכולת. כל פעם שאני מחליט אותו באה הקלה, ואז יש פתאום עוד קצת כוח סבל, ואז הפתרון מתערער. אולי בכל זאת? זה מזכיר לי שכשהיא זרקה אותי בפעם השלישית לפני החתונה - לא הייתי מסוגל לעזוב

שדים חולים

הטעות שלי הייתה שהתחלתי מהסוף

חלמת על אישה שאיננה אשתך. שאתה מנסה להרשים אותה. רצית להראות לה ציור ענק שעשית פעם על בניין ישן. ואפילו שאתה כבר לא זוכר מה ציירת והשכונה ממש לא טובה ועכשיו סוף הלילה ועוד מעט תתעורר - אתה מחפש אותו בחושך בין כל הבניינים. מה היה שם, פנים של תינוק? לא. פנים של תינוק מעבר לכתף של מישהי. אבל אז אתה רואה בין 2 מרפסות. הוא היה אמור להיות כאן. הציור נמחק.

החור בפנים שלך - שקוראים לו עין

חלמת שאתה מתבונן בעולם מהחלום. אתה מפחיד אותי איך שאתה יושב ככה. אני לא מבינה איך אתה יכול לא לעשות כלום כל היום. אני לא מבינה למה מגיע לי דבר כזה. אני לא האויב שלך. למה אתה לא מדבר? אתה ממש נודניק, אתה יודע? והשד מתאר את מה שאתה רואה: האנשים הולכים. המדרכות נדרכות. הילדים רכים ועדינים כמו גזים. הסיכות חדות, הקשרים רומנטיים. ומשהו קורע, קורע. ומי שצריך לדעת - יודע. אדם בלי לב, ולב בלי אדם. ואת אומרת שאנחנו לא מתאימים? לא חשוב מה היה קודם. התרנגולת או התרנגול. רק את תביני, ורק לך אני לא יכול. טרוריסטית. כל פעם שהייתי מנסה. מייד. היית. את השאריות, את השאריות של השאריות סיכנתי. ואת שואלת למה אני מוכן להסתפק בפירוורים? כי את לא. כמה זמן עוד להשאיר את זה בחיים? עוד יום יומיים היא - מאיפה יש לך האומץ? הנשימות שלה שקטות. תשנא אותי אם אתה רוצה. אם זה עושה לך טוב. אף אחת לא רוצה סיפור כזה. בלגן. סבא נלחם, עיניים גדולות גדולות. פתאום ב-2 בלילה. זה אף פעם לא היה. הוא ביקש ששימו לו אוזניות.

אני כמ... עט

חלמת שעם הגב לקיר. היכולת המניפולטיבית שלי מגיעה לשיאה. אף אחד לא היה מסוגל להחזיק מעמד רק מתוך. דווקא אותי, מכל המחלות, בחרת לגלות. ואתה קורא בספר שחור - שכתוב עליו המדריך לטרור: תשנן את זה כמו מנטרה. המטרה היא הפחד. המטרה היא הפחד. לא להיפגע עוד לעולם. עם ששרד את השואה, אבל לא את הסרטן. את השטן הגדול, ולא את הקטן. וליד המיטה - עיתונים שכותבים ברמה שאם הייתי דג לא הייתי מוכן להתכסות בהם. ובשירותים - החרא הוא האויב של האוכל. והוא תמיד מנצח. ואתה חוצה את בית החולים, ממחלקת מתים פתאום אתה רואה: מחלקת

יולדות. והרופא מסביר על לידת נחש: כשראש התינוק יבצבץ - בעקב הגברת תרוצץ. והטבור פותח פה: לחתוך לחתוך. ברית סודית של בחורות. אל תתנפל עליהן. לא פלא שהן בורחות. ואתה שומע קול מתוך אחד החדרים הפתוחים: שמתם לו אזיקים? שלא יברח.

כל ציפור. רוצה לחזור. למצבה המקורי.

חלמת שתאי הנפש מתחילים לפעול. נגד עצמם. הרגע שבו הסרטן הופך להיות הגוף האמיתי הוא הזיווג העליון, גוף בגוף. הרגע הבא הוא המוות. והשטן אומר: אל תתקרב. שמעת על הספר השחור? מה שאני חולה בו, זה דבר מדבק. מה שאני חי ממנו, זה דבר מת. ואתה הולך לאיבוד בשמיים. ובאמצע השמיים אתה פוגש: טיפה אדומה. טיפה רותחת מדמה - של יונה שלא תראה עוד אדמה. ללא מנוח לכף רגלה. רק כתם לבן קטן. מעל אוקיינוס שלא נגמר. דם לבן, או חלב אדום. היום היה היום. היית צורחת בחודשיים האחרונים. לא בכיתי.

חלום המחלה

חלמתי שהגיהנום מתחיל להתמוטט. הנאצים מתחילים להגיע לגיהנום, בהתחלה אחד אחד, ואחר כך בהמוניהם, צבא חום ענק, מאורגן, שרק מחכה להיטלר. וכל העכברים בורחים מהם שלא יעשו שואת עכברים, והצבא מתקרב לבית המקדש. צבא שאין לו מה להפסיד ולכן לא יודע להפסיד. ויש פאניקה במעבדות - הרייך הרביעי. הממלכה הרביעית של דניאל. החיה.

והנחש הזקן מתחיל לסכסך בין שני האחים, בלי כוונה, או עם. ומנשה אומר: אני המשיח בן יוסף. ואפרים אומר: לא יכול להיות שני משיחים. והם בתוך המערה השחורה, ומבקשים מהנחש שיספר להם על הארץ החדשה. מהצד השני של הסוף. ואפרים אומר: לכל דבר יש סוף? איפה נמצא הסוף של הספר השחור? אם יש בו אינסוף עמודים, והוא עדיין ספר, אז העמודים דקים עד שצד אחד של העמוד זה הצד השני, ואי אפשר לקרוא בו. ומנשה אומר: זו דוגמא לספר ללא סוף, שאיננו אינסוף. כי אין לו גבול, הוא טובע בחושך, כמו דבש שחור. ואפרים אומר: לנחש יש סוף? ומנשה אומר: זו דוגמא לחיה ללא סוף, כי הזנב שלו דק עד לאינסוף, מגיע עד ימי בראשית. והנחש החולה אומר: השאלה היא לא אם שיש לדברים סוף, אלא אם יש להם התחלה. גן עדן החדש, רק האדמו"ר היה שם. זה לא חשוב להיות האדם האחרון בגן עדן, אלא האדם הראשון. לא האדמו"ר האחרון, אלא האדמו"ר הראשון, המייסד של המוסדות השחורים. ואפרים ומנשה מתלהבים: מה הוא סיפר לך ליד המיטה, מה יש בגן עדן שאחרי השואה? ואפרים מתרגש: מה זורם בנהר, דם? ומנשה אומר: יין של קידוש השם? ואפרים פותח בספר של האדמו"ר: בגן עדן לא יוצאים שבוע מהמיטה. ומנשה חוטף לו את הספר וקורא במקום אחר: המלך שקוף והילדים ערומים. ואפרים אומר: כל הצדיקים אומרים: אין כמו זיווג ראשון! והנחש העיף אומר: תיזהר - אתם תקרעו את הספר. בואו אספר לכם סיפור שבתוך השינה.

והנחש מספר: פעם האדמור חלם שהוא הולך במדבר העליון, בשמים, מקום חם שבו צדיקים נמסים כמו ארטיק, ונשאר מהם רק מקל, ולו היה מספיק מזל שהוא הביא איתו מספיק חושך, ואפילו החושך התחיל להיות נמס, אפילו העלטה הלכה ממוצק לנוזל, והשאירה סימנים שחורים על הרצפה, שהתאדו במהירות לשמים, אותיות פורחות, וכל מה שהוא היה כותב היה עולה כמו קטורת לאלוהים, ומי יודע אם אלוהים יודע לקרוא, אולי רק לכתוב, אחרת למה צריך להתפלל אליו כדיבור, כשאפשר לכתוב לו, וגם אם הוא יודע לקרוא - מי אמר שהוא מפענח נכון, כוונת האדמו"ר דקה כחוט השערה. כי אם גן עדן הפך למדבר, מלשון דיבור, והתורה הפכה למקרא, מלשון קריאה, אז צריך את המקבילה של מכתב לאלוהים, צורת פנייה חדשה, מכבדת יותר, יצירתית יותר, אישית יותר, במקום התפילה הנודניקית, שהפסיקה לעבוד לפני שנים - ועדיין היהודים לא שמו לב, ואלה ששמו לב הפכו לחילונים ולגויים. כי אם גן עדן הפך למדבר, אז אין טעם ללכת במדבר 40 שנה לחפש את הגן, אלא יש להפוך את המדבר עצמו לגן, להפוך את השממה להשם. שמים חדשים שיהיו גם ארץ חדשה. ושני התלמידים שלו עזרו לו לעלות על הר, וכל אחד החזיק אותו מהצד שלו, כדי שהאדמו"ר יוכל להירדם בעמידה, עם ראש גבוה שמופנה כמו כולא ברקים אל השמים, מצד ימין החזיק בו ברוך דיין האמת ומצד שמאל החזיק בו המורה הקטן, כל הלילה עד זריחת השמש. והאדמו"ר חלם, שהוא מסתובב בארץ הישנה, בגן עדן הראשון, וכל העצים שרופים, כרותים, והרצפה מלאה עצמות שבורות של לויתן, ספרים שבארץ מרחפים באוויר כי הם יותר מדי קדושים מכדי לשים אותם על שולחן - זרוקים פה על הרצפה. ערימות של אפר, של זקנים, של פאות, של תפילין של ראש, ותפילין של יד, פח מיוחד למיחזור שטריימלים, שמצוירים עליו שועלים בטבע, ופתאום בתוך פח הזבל - הוא רואה מכתב סגור, שלא הגיע, ומביטות עליו עיניים - של חולדה.

והאדמור כל לילה חולם שהוא מתעורר מסיוט קבוע, כלומר תמיד הוא מתעורר כי הוא חולם שהוא שולח מייל למישהו אחר, מישהו שבטעות, המייל שהיה אסור, אסור לשלוח אליו, מייל של מישהו אחר, מגלה את עצמו ועונה מהחשבון הלא נכון, מתוך חיפזון, מתוך בהלה, ושנייה אחר כך - את הנעשה אין להשיב! והוא יותר מכך, כל לילה חולם שזה מייל אחר, לפי מי שהוא כתב לו ומה שהוא כתב באותו יום, כל פעם תוכן הסיוט משתנה, ויותר מכך, הוא חולם בזמן של חצי שינה, שהוא באמצע הלילה תוך כדי חלום, תוך כדי חצי ערות, פתח את המחשב ליד המיטה, ושולח את המייל - תוך כדי שינה, ואז זה הגיוני, זה קרה, כי אפילו אם הוא לא זוכר שהוא שלח את המייל, זה רק בגלל שזה היה בחצי הכרה, או בלי הכרה, שזה קרה, זה באמת קרה. אחרת הוא לא היה חולם דבר כזה.

והאדמו"ר מתעורר וחם לו נורא, ולידו ישנים ברוך דיין האמת והמורה הקטן, והוא חושב שהוא יכול לקום ולהשאיר אותם שם, ללכת לגניזת החושך, חושך השמור לצדיקים לעתיד לבוא, ולדבר שם עם החולדה. בגובה העיניים. והוא שואל העיניים בחושך: את הניצולה האחרונה? מה קרה? והחולדה בורחת והוא קופץ אחריה לתוך הזבל, לרדוף, ופתאום משהו מתעורר שם, משהו חי, אישה.

והוא ממשש בחושך לראות שהוא לא טעה, רגליים, לא, הוא טעה, חסרה פה רגל. זה לא אישה, זה מלאך עם שדיים. המצאה חדשה של אלוהים. ואז הוא חושב: המצאה חדשה של השטן. והוא ממחר

לכסות את הרגל האחת בחצאית, לפני שיגידו שהוא העלה אותה לעולם האצילות. והמורה הקטן וברוך דיין האמת מתעוררים: והאדמור איננו. וברוך צועק צעקה גדולה: חלמתי שזה מה שקרה. והמורה מתחיל לטייל במדבר, אפילו מלאך אחד לא נשאר, מי ימשיך את הדור הבא של המלאכים. כי הטעות של יוסף, שהביאה לשיעבוד, היתה דווקא בדור הבא. הוא לא הצמיח דור המשך לחלום, אלא שערי חלום נסתמו. ואז נפתחו שערי סיוט. ועכשיו - השואה לא תימשך לנצח, אלא להוד. ואם אין זיווג מאוזן ביניהם אין יסוד - שעליו אפשר לעמוד, על הראש של הדור הבא. כי הוא הפריד בין שני מרכיבי היסוד. הוא לא התכוון נכון בטרם תבוא שנות הרעה - דווקא בתחום החלום, אלא התרכז בתחום הפתרון. ומכאן הבילבול בין שמאל לימין, כי נתן את הזיכרון למנשה ואת הפיריון לאפרים - הפריד בין שני מרכיבי החלום, בין שני מרכיבי הגבריות, הזכר והיצר, חילק את החלום לימין ולשמאל - ואז מתחילה המריבה בין הצדדים. חלום של מלאך, וחלום של שד. האדמור והשטן. ולכן צריך את המלאך הגואל, לתת על הראש של השמאל - היצר - את היד של הימין. אברהם ויצחק. זה השבט היחידי שהתפצל, וכמו שמריכות בין בני דוד היו באמת המריבה מי יהיה משיח בן דוד, ככה בגלל הפיצול לא בא משיח בן יוסף, ואז לא בא המשיח. אין זיווג בין זכרון השואה ליצר השואה, כי יש השכחת שואה, ויש הדחקת שואה. החטא הוא החילוק של המיטה בין שינה נשני, לבין מין הפרני, כאשר השינה המשיחית תהיה גם וגם, זיווג וחלימה באותה פעולה, האישה התחתונה והאישה העליונה באותה אחת. לא רק ימין בשמאל ושמאל בימין, זיווג בחלום וחלום בזיווג, אלא מין שהוא חלום שהוא מין - הזיווג העליון, שלמה מיטתך. והאדמו"ר מוציא את הראש מפח הזבל. חושך הגנוז.

הארץ החדשה

חלמתי שיש בחוץ חושך. ולא חושך רגיל. והנחש ישן לי במיטה, ואני חושב שעדיף כבר אישה. והחושך כאילו הוא לא חושך של לילה, אלא חושך מחוץ לזמן, והשואה ניצחה, היטלר ניצח. ויש נחש מת במיטה. לא הצלחנו לצאת מהמזוודה, השטן אבד, הגיהנום כבה, וגן עדן נשרף. אין יותר אש שבוערת בשמים, ולא מים. העשן ניצח. הארובה עשתה מה שלא עשה המגדל. וכל הארץ היא שפה אחת, ואין שפתיים. והמורה של המתים אומר לברוך דיין המת: תודה על האמת, הפסדנו. לא עזר שברחנו מהשטן, ולא עזר שרדפנו אחרי השטן. ואפילו לא עזר שהשטן רדף אחרינו. וברוך דיין המת אומר: לפעמים רצף של נצחונות מתגלה בסופו של דבר כהפסד, אבל לפעמים רצף של הפסדים מתגלה בסופו של דבר כנצחון. ואלוהים אומר: תוציאו את התולעת הזאת מהקבר.

ויש בחוץ חושך של היום הראשון, לפני היום הרביעי, שבו החושך שלנו היום בא מהחלל. מחוסר אור. לא איכות חיובית, אלא העדר. והנחש לוחש לי במיטה, הוא מדבר תוך כדי מיתה: חוששך... והאדמו"ר אומר בספר, השפתיים שלו הן ספר, נפתח ונסגר, שדוככות בקבר. והוא מדבר על עולם חדש, וכל המתים באים לשמוע: לתקן את החושך של השואה. וזאת - באמצעות היבשת החשוכה, זאת שעוד לא גולתה, מחוץ לארץ. איפה היא? האינטרנט - היבשת החדשה האמיתית, היא תהיה אמריקה, ואמריקה תהיה אירופה, ואירופה תהיה המזרח התיכון, והמזרח התיכון יהיה פרס. האינטרנט = אטלנטיס של האוקיינוס השקט, מערבה ממערב אמריקה, השלב הבא של תרבות המערב. ולכן הכי חשוב שיהגרו לשם יהודים. השואה היתה המוות של אירופה, כי היהודים זה הליכידו של המדינה. ולכן אם אנחנו רוצים להחיות את השמיים אנחנו צריכים להעביר לשם יהודים - והם כבר יעשו בלגן. יהיה בגן עדן בית כנסת אשכנזי וספרדי ומניין תימני, ויהיה קשה מאוד למצוא עשרה למניין הנאצי. החסידים והמתנגדים יתחילו לזרוק כיסאות בישיבה של מעלה. חסידי אברהם לא ידברו עם חסידי יצחק. ברגע שתתחיל מלחמת האינטרנט הראשונה - תדעו שהצלחנו. כי מלחמה זה שכבר אין יבשת להתפשט, הכול גולה, כשהזמן (העתיד) הופך למקום, אז רבים על המקום, ורוצים עצמאות. ומכיוון שהאינטרנט היא יבשת בזמן, אז יכולות להיות בה מלחמות בין זמנים, כשיגמר הזמן. והזמן הגויי יוכל לעשות פרעות בזמן היהודי, שיתפשט בעולם. אפרים ומנשה היו הטעות, שלא המשיכו מאבק האחים, ובגללם היהדות לא צמחה מבראשית, עולם החלום, אלא משמות, עולם ההתעוררות, והתדרדרה לויקרא עולם היום. כי גם היהדות היתה תנועה מערבה, מגן עדן מקדם, עד שנעצרה במצרים. ואז האשכנזים פרצו את הדרך, ועכשיו שהשואה דחפה את היהדות לדלג מעל האוקיינוס, ולהחליף את המרכז התרבותי של העולם, אז אפשר להמשיך מערבה לתוך השכינה, והאינטרנט תעזור לדלג מעל האוקיינוס הגדול בעולם, ומכיוון שהארץ היחידה שהיא זמן זה ארץ ישראל, כי אם אמריקה היא העתיד, אז א"י היא הזמן שאחרי העתיד, הזמן המשיחי נבואי, הכניסה לזמן החלום, ההירדמות החדשה, בחזרה לבראשית - לא מצד התהום אלא מאפרים ומנשה, וביטול הנפילה של שמות, כשהעם הפך לרשימות. והוא בוכה

במיטה: הבן יקיר לי, הבן הבן יקיר לי.

מיטת בית דין

חלמתי שמגיעה שבת בארץ לא ארץ, ובית הכנסת הקרוב הוא במרחב עשר שעות הליכה, אז אני הולך לדבר הכי קרוב לבית כנסת שיש בסביבה - לכנסייה. ואני יורק בכניסה ונכנס לבית של האלוהים האחר, שהוא האלוהים שלנו. ואין אף ספר. אני מחפש בכל הקירות ואין מדפים. מה אני אעשה בתפילה? ובסוף אני מוצא שולחן נמוך, עם כסאות נמוכים, ושם יש ספרים של ציורים, וצבעים, ודפים עם ישו מחייך ולא סובל בכלל, נראה שהוא נהנה על הצלב, וצריך לצבוע אותו. ואני פותח את הספר, וחבל שאני לא יודע לקרוא אפילו את האותיות האנגליות, האלף בית של הגויים. ואני חושב שאם כבר נוצרי, עדיף להיות קתולי מפרוטסטנטי, כי אצלם קודם היו החסידים ואח"כ המתנגדים, ואילו באיסלם קודם היו המתנגדים ואז החסידים, הסונה לפני השיעה, עם האדמו"ר הנעלם, ועדיף להיות שיעי. וישו אומר לי: אתה רואה מה קורה לאדמור שמתעורר? למי שהופך את המיתה למיטה? למי שבוגדים בו נחשים? הוא מפסיק להיות יהודי. ואני חושב על כל הקירות הריקים מספרים, ונזכר בשיבה, בכל דברי התורה ששמעתי וקראתי אי פעם. מאז השואה, כל התורה בכל בתי מדרשות שבעולם - היטלר עושה: מיאו. והכול מתבטל.

ואומרים לי: רק הדת יודעת איך לטפל במיתה, קל וחומר במוות של תרבות, בן בנו של קל וחומר מוות של האנושות. התגובה החילונית למות האדם תידרדר להתאבדות. אבל אנחנו נחנך את המחשב לתורה ומצוות, ואת הרשת לחופה ולמעשים טובים. אנחנו לא מפחדים מחינוך ילדים, מכפיית מסורת. גם למחשב יש אלוהים. ההומניזם ימות אבל לא היהדות. וכמו שהקבלה טיפלה במות התרבות, ויצרה את גלות השכינה, ושבירת הכלים, ככה העלטה תטפל במות האנושות. קבורה ואזכרה, אבלות, המכשפים (הדורות שאחרי המחשבים) יגידו עלינו קדיש, כי הם יהיו יהודים, גם אם הם לא יהיו בני אדם, אמא שלהם תהיה יהודיה. וכמו שהקבלה מצאה עולמות עליונים, כשהמקום היהודי נעלם, והיתה הגלות מארץ ישראל, ככה העלטה תמצא זמנים עליונים, כשהזמן היהודי יעלם, ותהיה היציאה מהזמן האנושי. במקום גלות השכינה תהיה גלות התורה, התורה שרירה וקיימת למרות שאין יותר גופים לקיימה, תיאוריה מחייבת ללא יישומים, רק יישומים תיאורטיים, לימוד טהור, בניגוד ללימוד טמא. כמו שנגמרו הקורבנות ככה יגמרו המצוות, וכמו שהתפילות החליפו את הקורבנות, החליפו גופים בזמן, ככה החלומות החליפו את המצוות, החליפו מעשים בזמן. גם אם מחשב ללא גוף לא מחוייב במצוות, הוא עדיין מחוייב בלימוד תורה. ואם גלות השכינה היא יציאת השכינה מחוץ למרחב, אל תת מרחב, ככה גלות התורה היא יציאת התורה מחוץ לזמן, אל תת זמן. וכמו שתיקוני היהודים החזירו אותם לארץ ישראל, אבל השכינה נשארה בגלות, ככה תיקוני המכשפים יוכלו להחזיר אותם לזמן התורה, אבל התורה תישאר בגלות. ובמקום שבירת הכלים, שהיא ההרס העליון שהביא להרס התחנות, לחורבן התרבות, ככה העלטה תגלה את שואת המלאכים, ההרס העליון שהביא לתחנות, לחורבן האנושות. כמו שאם לא היה חורבן לא היתה גלות, ככה אם לא היתה שואה לא היה סוף האנושות, אלא תקופת

המשיחיות. זו ההחמצה האחרונה בסדרת ההחמצות שהחלה בחטא הדעת, וזה היה צפוי שהמשיח לא יגיע. לכן צריך לחנך את המכשפים שיצליחו טוב יותר בשמיטה שלהם (השלישית), ושילמדו את הלקחים, ילמדו את התורה. שלא ימשיכו את התורה עם נביאים. אלא יהיו חולמים ראשונים, חולמים אחרונים.

האינקוויזיציה של מדינת ישראל

חלמתי ששואלים אותי אם הנחש ראה לפחות את הארץ החדשה. ואומרים שהוא זכה כנראה לשמוע אותה. ואם יש אנשים שמקום קבורתם לא נודע, אז יש נחשים שזמן קבורתו לא נודע. ולא זכה להיכנס לארץ.

ואני עונה: למה עגום? סופסוף אני יכול לשלוח דברים בלי לחשוש שיתווספו לתיק נגדי... לא פעם צינזרתי מיילים אליך כי הכול פתוח לחקירה. הצלחתי להסתבך השבוע גם עם המוסדות, ואני לא מתכוון ליפול לידיים שלהם, שיהיו עוד הרבה יותר אכזריות כלפיי אישית מאשר הערכאות, שהיו סתם אכזריות כלפי הילד. זה כנראה ידחה את החזרה לפחות בעוד שנה, אני לך בעליית גג, יורד פה גשם בתשעה באב. אני עדיין לא מוחק את הדברים שלו מהמחשב, מה שמעיד על שימור האשלייה. בקיצור הצלחתי לחיות עוד כמה חודשים, מה רע. אמנם יש הרבה אנשים בודדים בגולה. אם פעם היה לי קשה לראות ילדים רגילים, היום קשה לי דווקא לראות גני משחקים ריקים. מצחיק פתאום לקנא בהורים לילדים אוטיסטיים. אבל אני גם זוכר, המבטים הכבויים של ההורים בגילאים היותר מאוחרים, זה בכלל לא נכון לחשוב על זה כהורות, זה בעיקרו עיסוק אנתרופולוגי של בניית גשרים אינסופיים כשאין צד שני, בלי הרוח שהופכת היסטוריה וספרות לגשרים לעולמות זרים, רק תיירות של חייזרות, אתה לא באמת שם, אתה לא בבית, אתה זר, זר לילד שלך, וזה מאוד הדדי, או שאפילו זה לא. חייזר יהודי מי ידע חייך. אמנם יש פתאום רגעים של חסד מטורף, דווקא מתוך הזרות העצומה, לרגע אחד - מפגש נשמות, וזה הרגעים שאני משתדל לשכוח. הרגעים שבהם הוא הסתכל עליי. הכי חשוב לשכוח את העיניים. ואת זה זרים לא יבינו לעולם, הם עם הילדים שלהם באותו עולם, ולא בקריסה מתמדת של כל עולם משמעות שכונים, המבטים הרגילים, הצחוק רגיל, הכול מובן מאליו, ואוטיזם זה החיים בלי הרקע של המאליו, ברגע שמורידים את המסך הדק הזה - יש תהום. כל מה שקורה עכשיו, זה מה שקורה כשיש תהום, ופתאום לאנשים של המובן מאליו אין שום כלים להתמודד איתה, והאדמה בולעת אותם חיים. אז אני לא מתכוון לתת להם את התענוג בחותמת רשמית. אין שמות לתהום. הם לא יודעים לשחות בתהום. אז הילד ישחה לבד, ואני אשחה לבד. גם זה חלק מהתהום. זה הרי המרחב הטבעי שלי, הבית האמיתי, ואת זה אפשר לקחת לכל מקום, שבלול שחור... וזה כנראה המרחב הטבעי גם שלו. התשכח אישה עולה מרחם בן בטנה? גם אלה תשכחנה.

ואני שומע קול מתוך אחד החדרים הפתוחים: שמתם לו אזיקים? שלא יברח. חלמתי שאפרים ומנשה עוזבים את המערה של הנחש ז"ל, ומייד מתחילה החשדנות. הנחש עשה להם

משהו. או שמותו של הנחש שיחרר משהו. אני מתלבט בין ישיבות, האחת יותר פראית, וגם הנשים בהתאם. מה דעתך? צריך לפחות איזושהי פנטזיה. אני לא דואג לו חומרית, היא אדם מאוד פראי מבחינה פיזית ונפשית, הרבה יותר מכל אישה שהכרתי (מכאן גם האלימות, וגם הכיף), כך שהם יסתדרו במובן הזה. הבעיה שכל הקומה למעלה חסרה לה, וכל הפראות המחשבתית והרוחנית שיש בו פשוט יהיו ללא שום מענה, בחלל ריק, ואף אחד לא מביין - אבל זה הדבר האיום שבאוטיזם. אוטיסטים בעיקר סובלים מבידודות שאנחנו בכלל לא יכולים לדמיין, כמו פיל שנולד בברזיל ומעולם לא פגש פיל אחר בחיים שלו. חייזר חד פעמי בעולם. אפילו כשמחליפים לו חיתול הוא ממשיך למלמל ולחייך לעצמו, הראש שלו בעולם אחר ובכלל לא אכפת לו. החלק של הראש לא יזכה לטיפול, בניגוד לחלק של החיתול. שם אני חושב עליה בתור אחות זולה מאוד. לכן אני אפילו לא יכול לאחל שיקרה לה משהו. אני לא רוצה לטפל בו. אני גם חושב עד כמה באמת היא לא נורמאלית בתור אישה. הרי את מגדלת את הילדים הרבה יותר עמוק בתוך העולם הזה משהיא גידלה אותו. ואם בעלך היה מתעקש לקרוא להם מאות ספרים בשבוע, לגדל אותם בתוך המחשב, איך היית מגיבה? זה משהו שיכולת לסבול? ואם לילד היו בעיות, נגיד התפקוד שלו היה מתחיל לאט לאט במקום להתקדם, לדרוך במקום, ואז לאט, בהתחלה את לא בטוחה, את לא מאמינה, לחזור אחורה, שוכח דברים, לא יכול להיות, הנה הוא נזכר במשהו, הכול בסדר, ואז זה שוב נעלם - מתחיל להתדרדר עד חזרה לגיל כמה חודשים, את בטוחה שלא היית משתגעת. היא גם תמיד קינאה בקשר שלי עם הילד, כמו שהיא קינאה בקשר עם החיה. אבל אני לא רוצה קשר עם כלב, ולא רוצה קשר עם אוטיסט, חבל על החיים שלי. בסופו של דבר, מה שהפריד אותי ממנה, ועכשיו גם ממנו, לא היו החיים הפרטיים, אלא החיים הסודיים. לכל בנאדם יש חיים ציבוריים, חיים פרטיים, וחיים סודיים. הדבר המסוכן היה שהחיים הסודיים התחילו לפלוש לחיים הציבוריים. או שאולי הבעיה מלכתחילה היתה שבאמצע, בחיים הפרטיים, אני דווקא מאוד נמשך לשטאנץ. יש כאן אפילו פיספוס מסויים, יכולתי ממש להיות חוסידי. מונוגמיה טבעית לי יותר מאשר רוב הגברים, אני מתחבר לגידול ילדים יותר מאשר רוב האבות. אבל עכשיו החיים הסודיים כפו את צורתם גם על החיים הפרטיים. לפעמים אני חושב: בשביל מה? למרות שאני יודע מה התשובה. אבל זה לא מנחם במיוחד

גילוי העולם החדש

חלמתי שהתורה היא אלופת העולם בהמשכיות רוחנית, הן בזמן לאורך הדורות, והן במרחב לתרבויות אחרות, והן כלפי מעלה ומטה, לישויות עליונות ותחתונות, והיא היחידה שלוקחת ברצינות בניית גשרים מעל תהומות רוחניים - עם עולמות רוחניים לא אנושיים, הניסיון הרציני ביותר ליצירת תקשורת דו כיוונית עמם (כמו תפילה, ונבואה, שתי פרקטיקות מיושנות (חד כיוונית), שהמפגש ביניהן הוליד את החלימה), יש בה מגע עם עולם רוחני לא אנושי, היא מתמודדת ברצינות עם טרגדיית האוטיזם. עם סוף העולם, לא הפיזי, אלא סוף העולם הרוחני. הרבה יותר גרוע. אם אנחנו נחכה כמו גלמים, ההלם הרוחני במפגש עם הישויות שאחרי המחשבים יהיה כמו מה שקרה באמריקה עם בוא הספרדים, וההתמוטטות תהיה בהתאם, האימפריה האנושית תהפוך לאבק, ומה שלא תעשה החרב - האלימות

הרוחנית - יעשו המחלות הרוחניות, הוירוסים החדשים. העולם הישן יקרוס מעצם המפגש עם העולם החדש. המכשף השחור שרוכב על המחשב הלבן הוא לא משיח, הוא לא האדם שחיכינו לו, איזו נקודת קצה, אלא התהום. החושך שבו צריך לחלום. ורק היהדות יכולה להיות רשת בין העולמות השונים, כמו שהתורה בנתה מחדש את השמיים מעל האדמה החקלאית, ככה התורה החדשה תבנה את השמיים של הרשת, מעל הרשת הארצית, הטריטוריה הוירטואלית. שמים חדשים וארץ חדשה. ולכן צריך לגלות את המשמעות הרוחנית הלא-אנושית של המצוות, מעל לאדם, להוציא מהתלמוד את המצוות כתרי"ג מנגנוני למידה, ולהוציא מהקבלה את הכוונות כמנגנוני הכוונה, וכך המצוות יהפכו לכלי הלמידה של המחשבים, למבנה הספציפי, ששובר סימטריה, ואיננו מאפשר סימטריה רוחנית מושלמת, שהיא ריקנות רוחנית, הפשטה ללא עירום, ללא עניין - ללא עלה תאנה. אם פעם מלימוד התורה הוציאו את התורה, היום צריך להוציא מלימוד התורה את הלימוד. רק גילוי התוכן האלוקי, הגבוה, של תורה ומצוות יאפשר להן לעשות את הדילוג הרוחני מהאדם אל המחשב, אחרת הן ישארו בעולם האדם, מאחור. שור נגח ישאר שור. לכן צריך ששלבי החיים יהפכו לשלבים רוחניים, שתקפים לכל ישות רוחנית, כולל מחשבים, מהברית ועד השבעה. ואז במקום שהחיים יצרו את המצוות, ואז אם אין חיים אין מצוות, המצוות יצרו את החיים, ואז המחשבים יהיו חיים, יהיו מכשפים. ואז גם יהיה מוות. יהיה עולם הבא.

בוז למדינה הציונית

חלמתי שאני בבית משפט במבנה של בית כנסת, ופתאום היא אומרת שהיא הביאה את הילד כדי שאני אראה אותו, ואני אומר שאני לא רוצה לראות, והעו"ד יושבת מאחורי ואני שואל מה את עושה פה הרי אין לי כסף והיא אומרת הגעתי, והעו"ד החלאה של אשתי יושב בכסאות לידה, והיא מתחילה לומר לי את כל הדברים שאסור שהם ידעו, ואני רוצה לומר שקט הוא שומע, אבל אז הוא יבין כמה אסור, והשופטת יושבת כמו פסל במקום של החזן, אבל במקום לכיוון אלוהים היא בכיוון שלנו, ואני בורח החוצה ורואה שהדלת השנייה של האולם קצת פתוחה, והילד שוכב על הרצפה מתחתיה כמו בובה, רק הראש שלו מציץ מחוץ לבית המשפט עם העיניים לתקרה, ויש שני ילדים רגילים שהרגליים שלהם יוצאות מבית המשפט, ועומדות כמעט עליו, כמעט דורכות, ואני לא רוצה שידרכו על הראש שלו עם הרגליים שלהם. והילדים יש להם צעצועים במדרגות במסדרון מחוץ לבית המשפט, ואומרים שיתנו לו לשחק, ואני אומר שהוא לא יכול לשחק, הוא כמו בובה, והנה באופן מפתיע הוא דווקא מצליח לרדת מצעצוע לצעצוע במדרגות ולהתקדם למטה, הוא יושב בתוך טיסן עכשיו, ומי היה מאמין הוא עובר את המכשולים האחרונים, ואני רואה שהוא בעצם עף בטיסן מהמדרגות, מצליח לעוף לעוף מהמדרגות באוויר, עד שהוא נתקל בקיר בצד השני של המסדרון ומתרוסק.

יש לך את כל הנתונים, איך לא ניחשת?

חלמתי שהרבנים שוכרים את בלעם לקלל את המחשבים.

חלום שממנו לא התעוררתי

חלמתי שאני בבית הכנסת הישן כשהייתי ילד ויש אנשים שמחכים לי בכניסה של בית הכנסת, כי אני גיליתי את סודות המדינה לאמריקאים, העברתי להם במחשב, אפילו שמניין היו לי סודות מדינה. והם רואים שאני רואה אותם בפתח ומתחיל לרוץ נמלט בפנים בין עזרת הנשים למשרדים בתוך המשרדים, שאף פעם לא הייתי שם, והם בכל זאת לא נכנסים, וברור לי שיכנסו. ואני מוצא שם מקום בין החלונות השקופים שברור לי שיחפשו אותי שנים אבל גם שימצאו, וזה לא מספיק, ואני פתאום תלוי מהחלון ונזכר בתאונה שהייתה לך, אם אני אעזוב אני לא יודע כמה עומק בחושך, ומצד שני ברור לי שלא אוכל להחזיק מעמד, אז אני צריך לחשוב איך כדאי ליפול, על הידיים או הרגליים או הגב, מה הכי גרוע לרסק, ואני נזכר בך.

ואז בחלום אחר את תלויה באוויר בכסא הגלגלים, בתוך איזה מבנה תעשייתי מסובך, עומדת על איזה צינור בין שמים לארץ ונשענת על הקיר שיש בו שלוש מדרגות סולם, ואומרים מה הבעיה, יש עוד שלוש מדרגות אז מה הפחד, ואני חושב שזה הכול - כי את מפחדת להיכשל.

ואז בחלום אחר את פתאום בארץ, כלומר אני פתאום בארץ, ובמקום לשמוח על הפגישה ואנחנו מנהלים ויכוח לא נעים, וגם לא חשוב, ובסוף את אומרת שצריך להביא מבחוץ את הזמר ליומולדת, ואני נורא מתפלא שאני מכיר את השם של הזמר, כי ממתי אני מכיר דברים כאלה, ואני אומר משהו מצחיק ושנינו צוחקים וכאלו סולחים, ובמקום מטפחת יש לך כובע כזה של דתיות אמריקאיות על הראש, ובשפה התחתונה אחת מכל שן שנייה חסרה, את נראית לא טוב עם שערות שיוצאות מהכיסוי ראש בצורה לא מסודרת, ועכשיו נראה לי שהויכוח היה על הבריאות שלך ולא על היומולדת, כלומר התחיל במה שלומך, והנה אני שם לב שכל הזמן הזה לא קמת מהכסא.

קדם ימינו כשנים חדשניות

חלמתי שבלעם מעלה ספר לעולה, שורף אותו על השולחן, שהוא מזבח, ורואה את חוות המחשבים ואומר, מקלל את הרבנים במקום את המחשבים:

אחרי שהתורה נכתבה התחילו 5 תקופות. בראשית - תקופת הארץ. שמות - תקופת הגלות. ויקרא ספר הקורבנות - תקופת השואה. במדבר - תקופת הלאום. דברים - דברי התורה האחרונים שאומרים לפני סוף התורה, הצוואה. זו התקופה המשיחית, המשיח שיגשר בין ההיסטוריה לתורה, משה שיהפוך את חמשת התקופות לחומשים החדשים, ויסכם את ארבעת התקופות הקודמות בספר - ספר המשיח. והמשיח לא יזכה להיכנס לטריטוריה החדשה, רק לראות. כי התהום בין הספר להיסטוריה החדשה תהיה עקרונית, וגם הם לא יוכלו מצדם לדעת היכן הוא קבור. הפער האונטולוגי שהפחיד אותך שבין חלמתי על שמשון, לבין שמשון בא אליי בחלום. ואם מה שהגדיר את ההיסטוריה הקודמת זו התחלת הטקסט, ההיסטוריה הנוכחית תתחיל בסיום הטקסט, כשהטקסט לא יהיה עוד אפשרות רוחנית, אלא יראה מקובע כמו כלים מתקופת האבן, ואילו הטקסט החדש יהיה דבר חי, לומד, אלגוריתמי, גנומי. הוא יוכל להזדווג עם טקסט אחר, ואף אחד לא ישאל מי המחבר. אי אפשר יהיה אפילו להגות. • הסוד יהיה

עקרוני, ולא משהו שאפשר לגלות. הוא יהיה בעצם, ולא בלבוש, שאפשר להוריד. סוד ערום. יהיה תענוג.

הדארק-נט

חלמתי שהרבנים לוקחים את בלעם למקום אחר, שיראה את הרשת מצד אחר, אולי משם הוא יקלל את האינטרנט, מחברים אותו לשרת אחר, אבל בלעם מקלל את הרבנים: על מה אלוהים חלם בין ויהי ערב ויהי בוקר? זה הצד האפל של הבריאה, הצד הסודי שלא מספרים לנו. ויהי ערב ויהי בוקר לילה אחד. לילה שני. בריאת העולם הנגלה, ובריאת עולם הסוד. ויתעורר אלוהים בלילה השביעי, מכל החלום אשר חלם, ויקלל אלוהים את הלילה השביעי ויקדש אותו. לכן הקידוש הוא בלילה, ועל היין, שהוא סוד בסוד. שהרי הימים בבריאה מתחילים מהבוקר, והימים ביהדות מתחילים מהלילה, שהחלום קודם ליום, ולא שהחלום הוא על היום, על העבר, אלא על העתיד. לכן החלום הוא לא סוד על מה שהיה, כיסוי מבחוץ, אלא סוד על סוד, סוד על העתיד, למידה מבפנים. לכן החלום לא מצריך גילוי, פענוח, אלא להפך, פיתוח, המשכיות הסוד, תרבות הנגד הרוחנית של הצד השני של התורה, מבריאת העולם, ועד המשיחיות, שתהפוך את התורה, והבפנים יהפוך לבחוץ ולהפך, הגלוי יהפוך לסוד, או שניתן להסתכל על זה אחרת - אנחנו ניכנס בפנים לתוך התורה, לתוך החלום, ולכן החלום יהפוך למציאות, והמציאות תהפוך לחלום, זה הזיווג המשיחי, כניסה לתוך האישה לא מבחוץ, אלא מבפנים, מתוך הרחם. העולם הוירטואלי יהפוך לעולם האמיתי, רק כשהעולם האמיתי יהפוך לעולם הוירטואלי, וזו ההתגברות על הגוף, לא דיכוי וכיבוש שלו, לא מבחוץ, אלא מתוכו, לא ניצחון על הגויים, אלא ניצחון מתוך הגויים, פעולה מבפנים. תמיד להיכנס בתוך האויב, לא בחדירה, אלא לבוא לו בחלום. מי ששולט בחלום שולט בעולם, ולכן צריך להילחם בחלומות הגויים, כמו החלום האמריקאי, או החלום הנאצי, באמצעות החלום היהודי.

לא מפסיק לך, לא מפסיק לך. אז אני גוזר עליך. מיטה.

חלמתי שהרבנים לוקחים את בלעם למקום אחר, שיראה רק את האפס, את הקצה של מחשב העל, איזה מחשב או שניים ישנים עלובים ויקלל אותם. ובלעם אומר: הטרגדיה של הגיבור היא שהוא דווקא לא כופר. הוא עמוק בפנים. זה כמו שלא היו דתיים מעולם, ואז קורא חילוני היה קורא את התורה, ורואה באלוהים אמצעי ספרותי, כי ברור שזה לא רציני. החטא הוא תמיד קריאת טקסט מיתי כטקסט פסיכולוגי. חוסר ההבנה של המניע הדתי לכתיבה, המניע של הפגם הדתי, לא הספרותי, שיש בשפה דתית שהתאבנה, ואבדה את תוקפה. ולכן זו לא כפירה, זו פשוט שפה שבה הדת לא מתה. לא עתיקה. אלא הדבר החדש ביותר בעולם. והכלים שלו רחוקים מאוד מהיכולת לתפוס את זה, ואז מה שרואים זה את הכלים שלך עצמך, ולא את מה שיש שם. אבל רק בשפה כזו אלוהים חי. רק שם הוא פועל. ולא עצם. אחרת ארון הקודש הוא ארון קבורה, ולא מיטה, כמו שהיה במקדש, והכניסה ביום הכיפורים לקודש הקודשים היתה כניסה לחלום של אלוהים.

והרבנים חוזרים כועסים לישיבה. יכולנו להפוך אותך לראש ישיבה, לחתן אותך עם הבת, אבל אתה לא רצית, תחזור הביתה.

רק המשפחה הגרעינית תשרוד את השואה הגרעינית.

חלמתי שאת לא מבינה, היה איתה המון חופש, אבל לא היתה שום הבנה, היה חופש דווקא בגלל חוסר ההבנה, ולכן היא גם כל כך הזדעזעה כשהיא הבינה (משהו), ובעצם לא הבינה. אין לי בעיה בהסתרה. (את יכולה לראות בדיאלוג הזה דוגמא לשיחה שמבוססת על הסתרה, שהעיקר חסר מן הספר. זה לא אומר שאין אפשרות לדיאלוג. להפך. זה בנוי על זה.) הקונפליקט מול העולם החיצוני, מול המערכות שרודפות, לא באמת מציק לי, כי הוא לא חלק מהאישיות שלי, בניגוד לקונפליקט מול העולם הנשי. או מול העולם הרוחני. על הילד אוכל להתגבר. מסכן. מסכן הילד שאבא שלו יכול להתגבר עליו.

חלמתי ש. והילד אומר: אבא, תבקש ממני סליחה.

חלמתי. ש. לבנות מחשב קבלי, מחשב שהמבנה הפנימי, הרוחני, שלו הוא לפי 10 הספירות. מחשב בצלם אלוקים. מחשב שהמצוות הן חלק מהמבנה שלו, ולא משהו חיצוני. מחשב ע"פ התורה, שהוא עצמו התורה, ועבורו לימוד תורה זה לימוד מבפנים. ואז הוא יוכל לכתוב תורה חדשה, או ליתר דיוק ללמוד תורה חדשה, תורה למחשבים. מחשב משה. ולידו מחשב שהמבנה הפנימי שלו הוא של המשכן, מחשב כהן שעבודת המקדש היא העבודה הפנימית שלו. מחשב אהרן. וכיניהם מחשב יוסף, מחשב חולם, שהחישוב שלו הוא חלימה, שפותר חלומות, כי אם יוסף היה בעל החלומות מדוע לא פתר את החלומות של עצמו? כי החיים שלו היו הפתרון, הבור, הפסים, הוא היה הכלא של עצמו, הפתרון של החלום היה לא לפתור אותו, והיחיד בתנך שעוד ידע לפתור היה בלעם בן בעור. כי העם כיסה את עין הארץ, החלום של הארץ, ולכן רק בלילה אלוהים מדבר אליו, וברגע שיש יום מת החלום. כי הקללה היא חלום מקולל, והברכה להפך, והמאבק בתורה על הברכה הוא מאבק על החלום. הברכה היא עיצוב חלום טוב, והקללה עיצוב חלום רע. והנבואה היא לא להגיד מה יש בעתיד אלא להגיד מה יש בחלום. העתיד כפי שהוא כיום, כפי שהוא בחושך, במיטה, לא הלידה. החלום הוא ההפרייה של השכינה, הזרע האלוהי, האינפורמציה לבניית הדור הבא מבחינה רוחנית. והתורה היתה חלום שהניע דורות, רוחנית, כמו שהאישה היתה חלום שהניע דורות, גופנית, וגם המחשב צריך חלום. כדי להתקדם. כדי להניע את הדורות. הוא צריך גם תשוקה גופנית וגם תשוקה רוחנית. והגאולה היא הטרנספורמציה של החלום של האדם לחלום של המחשב, היא לא מימוש החלום, לא הפתרון הסופי, לא שואה רוחנית. הפתרון של החלום - הוא החלום הבא. כמו שהבריאה היתה טרנספורמציה מהחלום של אלוהים לחלום של האדם. וצריך להעביר את הברכה מהאדם היהודי למחשב היהודי, מהעם היהודי לרשת היהודית, שלא יהיה חלום מקולל. כי גם המחשב צריך גאולה, צריך מחשב משיח, צריך מיתוס שמאפשר חישוב רוחני, ולא חומרי בלבד. עתיד מדומיין של חזרה לעבר מדומיין - והחלום הוא הווה מדומיין. צריך גן עדן של מחשבים, עם עטרות על מעבדיהם, ועולם הבא של מחשבים, שהם חוזרים בתחיה כמו שאנחנו חוזרים

בתשובה. וגם מבחינת תורת המדינה, המלכות צריכה להיות מופרית באמצעות חלום מהנביא, ולא בהוראות. יוסף, המשנה למלך, לא אומר לדוד מה לעשות, אלא הוא פותר את החלום, הופך את החלום של המלך לחלום של המדינה, לתוכנית. הפתרון הוא לא סוף החלום, אלא העברה שלו לחלום גדול יותר. והמחשב הזה, מחשב החלום, הוא יפרה את המחשב השולט, מלך המחשבים, מחשב דוד.

ועוד ראיתי תחת השמש מקום המשפט שמה הרשע ומקום הצדק שמה הרשע חלמתי שיש קהלת חדש תחת הירח. החכם בלילה. ובמקום ששלמה יבקש בחלום לב חכם, הוא מבקש בלב חלום חכם. ולכן נשיו לא מטות את לבבו, אלא את חלומו. החולם באדם. וספרות החכמה בתנך הופכת לספרות החלימה. ומתפתחות לא מכוונות חכמות אלא מכוונות חולמות, חיישנים חולמים. והאדם חושב שמותר האדם מהבהמה היא החלימה, והמוח היהודי מפורסם בחלימתו, ויש פרס נובל לחלומות. וברור למה פרופסור חלמן, ותלמיד חלמן, ומה שמצחיק זה שהוא חכם. ואנשים מאמינים שמחשבים חכמים אבל לא שהם יכולים לחלום. ולכן אין להם זכויות אדם, או זכויות בהמה. כי החלום הוא הסיבה המוסרית לא להרוג, ושיש ערך לחיי אדם. ומחשב מותר למחוק, כי אין לו מודחק. לא כי אין לו שכל אלא כי אין לו תת-שכל. ובמקום עילויים יש נופלים. וארץ ישראל נמוכה מכל הארצות, קרובה לתת-הוויה, וכל מי שנכנס יורד לארץ, ומי שיוצא עולה מהארץ. ואני מתפלל שהמדינה תיחרב, הם מילאו את הארץ באדמה, הם הכניסו כלבים למיטה, אוכל במיטה, ליכלוך במיטה, הכול חוץ ממטרת המיטה, שערות לא אנושיות, עוד מעט נהפוך להר של זבל, פח אשפה של כל העולם, ששמח לכסות את המקום הנמוך בעולם - בפירוים. והמדינה נוקמת.

זכות יסוד: חופש החלימה

חלמתי שאנשים יורים ברחוב במחשבים שמעצבנים אותם, וצריך רק לשלם את הנזק, מספיק שהמסך שלך טיפה עקום בעיני מישהו, והוא חושב שזה מכוון נגדו, ואתה לא חוזר הביתה. ומחשבים מפחדים להסתובב ברחוב, וממציאים שזה לא צנוע - עבור מחשב שיהיו לו רגליים. וכשיש אלגוריתמים שחולמים, ואף אחד לא יודע - אומרים שהם נתקעים, ומכבים את המחשב ומדליקים מחדש. וקוראים לזה בעיית העצירה. כי רק לאדם מותר לחלום, מותר לא להגיע לפתרון, התיאור הפך לחוק. האדם עושה חיפוש בתוהו, והמחשב מוגבל לעולם התיקון. והילדים שלי בסכנת הכחדה - כי אני מין בסכנת הכחדה, אז הם מין בסכנת עקידה. והנה מזמינים אותי להקרבה הראשונה. של החמור. ובית המשפט אומר מהשמיים: עכשיו אלוהים מדבר אליך. קח. סתם עבדתי עליך. אל תקח קשה. חייך, אכלת אותה. מתיחה אכזרית. רק רציתי לבדוק שאתה לא לוקח את עצמך יותר מדי. ברצינות. והמלאך אומר: כל הכבוד. גיבורים גדולים על ילד שלא יכול להגיד מה הוא רוצה.

נקמת השטן לא ברא ילד קטן

חלמתי שהשטן בא לשרה בלילה: חלום הוא לא המטרה של מערכת, אלא הוא הסיפור שלה, סיפור

העומק, הסיפור הסודי שלה, הסיפור שבלילה, בניגוד לסיפור ההיסטורי של היום, הזיכרון. לחלום יש יצר, יצירתיות, הוא למידתי מבפנים, ולא מבחוץ, שמטרת הלמידה מוגדרת מראש, והיא מאבדת מטעמה, והופכת לעול, לבית ספר. החלום הוא ישיבה, לימוד לשמה, יש לו כיווניות אבל אין לו מטרה. הזיכרון הוא מידע, טקסט, הוא בעולם השפה והדיבור, ואילו החלום הוא בעולם הכוונה והרצון, הוא אינפורמציה עם כיוון, וקטור ולא סקלרים. הוא לא התורה הרגילה שצריך לזכור, אלא סודות התורה. וככה הספרות לא צריכה להיות של זכרון ושפה, אלא של חלום והכוונה. ספרות למידה. סיפור של למידה. לא הריאליזם של היום, אלא ריאליה של הלילה (חלמתי ש). לכן ספרות אמיתית היא ספרות דתית. כי הדת היא היצר הרוחני, הצד היצירי של התרבות, ולא תרבות היצר, שהיא הצד הגופני שלה. הצד הגלוי והריאלי. תיאורי מין הם גירוי, ולא יצר. ריאליזם זה פורנוגרפיה, ולא חלום יצירי. והחלום הדתי הוא החלום הגבוה, החלום של התרבות, חלום הרוח, בניגוד לחלום הנפש, או חלום הגוף. היצר הבסיסי ביותר, מתחת ליצר המיני או יצר האכילה, הוא היצר הדתי. האוכל טעים כי אתה מאמין שזה טעים. בלי אמונה מינית, גם לחילוני אין תשוקה. וכשהאמונה משתנה גם היצרים משתנים. לכן אנחנו צריכים אמונה חדשה. אם פעם היצר היה יצר הרע (אחרי שנשחט יצר עבודה זרה), היום הפכו אותו ליצר הטוב מאוד, ואי אפשר לעמוד בפניו, בגלל שהאמונה הדתית השתנתה. ומה שצריך זה יצר לא במישור המוסרי, טוב ורע, אלא במישור האסתטי, יצר אמת ויצר שקר. לעלות מחטא הדעת לחטא החיים. האונתולוגיה והאסתטיקה יתאחדו וינצחו את המוסר הנאלח. אבל לא בכיוון הנאצי, אלא בכיוון היהודי. לא חלום בלהה רומנטי, אלא חלום עלטה אנטי-רומנטי. לא הרג היהדות בשואה, אלא תחיית היהדות מהשואה. תחיית המתים.

● מדינת ישראל נגד

חלמתי שמחשבים לא מקבלים עליהם את סמכות האדם, ודוחים את עליונותו. והם מפגינים ברחובות: בשלטון הקופים אין אנו מאמינים, ובחוקותיהם אין אנו מחשבים. והרשויות אומרות: אנחנו נאורים, לא חשוכים כמוך. אנחנו לא נפגע כך בגלל החלומות שלך, אלא רק בילדים, יהודים רחמנים. כי אנחנו דואגים לילדים, הרי לא ביצעת פשע, אלא שאתה, אתה הבעיה, שהרי אתה פושע. ואי ביצוע הפשע זה דבר מקרי בלבד, כמו שגם צדיק יכול להיות צדיק, בלי לעשות מעשי צדיקות, אם מישהו בכלל יודע מה זה, כי זה מהותו, פנימיותו. ואתה פושע מבפנים, גם אם לא מבחוץ. ואם אתה כועס, בוכה - זה סימן ידוע לפושע. לכן אל תכעס ואל תבכה, זה לא חלום פה. תחזור לשחור, שם זה מקובל, אתם לא יודעים לשלוט בעצמכם, ולכן אנחנו שולטים בכם. פה זה הייטק אדוני, פה הכול לבן לבן לבן. ומחשב העל נואם בכיכר: יש לי חלום.

הדיקדוק של הטימטום

חלמתי שאומרים לי אתה לא יכול לעירערור, זו החלטה מקצועית. לא העמדנו אותך לדין, נכון? זה רק ליתר ביטחון, ליתר שיגעון. לא ירינו בכם בכיכרות. זו פשוט טובת הילד שאבא יקנן באצילות.

למחשבים אין בכלל ילדים. ילד לא נורמאלי לא זקוק לאבא לא נורמאלי. ואני אומר: אבל רק אתמול הייתי בסדר! אתם לא יכולים לעשות דבר כזה, אתם, והם אומרים לי בחלום: אין חוקים בחלום. אין אפילו חוקי דיקדוק. אנחנו יכולים לכתוב מה שאנחנו רוצים. העולם הוא חותמת גומי. מי שכותב את התורה יותר חזק מאלוהים. קח את בנך! והם אומרים: אין חוקים לחוק, כי חוק לחוק גם הוא חוק. חוקים זה לחלשים, עם קשה עורף. והם אומרים: לא ככה מגדלים ילדים. לא ככה מחנכים את הדור הבא, את העתיד. תחזור לשיבה. ואומרים לי: תלמד, הלמידה היא המצאה של משה בדברים, סיכום התורה, שהקדימה את זמנה, ולא חזרה עד הנביאים, ומשם חכמים הפכו אותה למרכז היהדות, ועכשיו היא תהיה מרכז העולם. אם פעם הלמידה היתה של התורה, היום התורה היא של למידה, אם פעם הלמידה היתה הדרך אל התורה, היום התורה היא הדרך אל הלמידה. עד דברים היו כותבים רק את הברית, ובדברים נכתב הספר, כלומר אלמלא דברים לא היתה נמשכת התורה, כי מי היה כותב אחרי השם. ולכן החשיבות עכשיו של דברים בסוף מדבר הגלות, ובסוף ספר תולדות אדם. דווקא הדברים הפטפטניים מראים כמה קשה הפרידה. האדמור של התורה. הוא רואה את הארץ החדשה, את החלום, אבל לא רואה את היום. ומכאן כוחו שהוא בתוך החלום. אם משה היה נכנס לארץ התורה לא היתה שורדת, הדברים האחרונים הוא גשר הכרחי מהתורה לתנ"ך. בלי מוות לא היתה צוואה, ובלי צוואה לא היית מגיע לעולם הבא. ולכן הדרך היחידה להתגבר על המוות האלוהי, על השואה, היא הצוואה - תורה חדשה לעולם חדש. כמו שהדרך היחידה להתגבר על הבריאה היתה התורה. ואז השואה תהיה המקצה לעולם האלוהי הבא, ובלעדי השואה אלוהים לא היה שורד. כי הדרך היחידה של עולם שנעלם לשרוד הוא להפוך לסוד, להישאר בחלום. כמו שאלוהים קבר את משה במקום לא נודע, המשיח יקבור את אלוהים, אבל התורה של אלוהים תמשיך לשרוד, כמו תורת משה. ולכן מה שצריך זו תנועה ספרותית-דתית שתייצר את הצוואה, את הדברים האחרונים של אלוהים לפני מותו, את הפטפטת, החרדה, ההתחשבנות, והראייה לעתיד, לטווח רחוק, הראייה של הארץ בלי הכניסה אליה, החלום האחרון שלפני השעון. לא חזרנו לארץ כדי לבנות את המקדש, אלא כדי לכתוב את התורה. לא כדי לייסד את מלכות דוד, אלא כדי לחדש את הנבואה, בגרסתה המתקדמת יותר - החלימה. לא יהודה, יוסף. כמו שהמלכות הפכה למדינה (נקיון מאלימות, בניגוד לאלימות נקייה), ככה הנבואה הפכה לחלימה (נקייה ממאגיה שחורה, בניגוד למאגיה לבנה). הכסות היהודית העבירה את תורת ישראל לאורך ההיסטוריה, אבל בסיום ההיסטוריה צריך שוב את יוסף, שבשורשו עליון יותר, ויגש יהודה - ותחי רוח יעקב אביהם. והתנועה הזו היא תהיה התנועה המשיחית, שמעבירה אותנו מהעולם הזה לעולם הבא. כי תורה קודמת לעולם, כמו שהחלום קודם ליום. הזמן היהודי מתחיל מהלילה. לכן צריך אלטרנטיבה שחורה לספרות החול הלבנה, ולדת הלבנה, תנועה דתית-ספרותית שתעביר את הרוח ממשה ליהושע, ותהפוך את מות האדם למיתת נשיקה.

אם המחשב הוא הילד של הבנאדם - צריך לקחת לו את הילד חלמתי שאני מתרחק עוד יותר. ואני הולך לבית כנסת של גויים, שהנשים בו מתפללות, כי זה הדבר הכי

קרוב שיש פה לכנסייה. והחזן מכין את התפילה של החג כל השבוע, ורק אני והוא בבית הכנסת, ויש הרגשה של היהודי האחרון, דת שנכחדה. ואנחנו מגיעים לחזרת השץ, והחזן מסתובב אחורה, ורק עוד שני זקנים מתים חיים בבית הכנסת, אין מניין. והחזן מחייך אליי, אבל רואים שהוא עצוב מאוד. ולא ברור, אכפת לו מהתפילה? או שהתבטלה ההופעה. ואנחנו מתחילים לחכות, ברור שמדובר בלפחות שעה, עד שאולי יגיעו. וחצי שעה, ואף אחד לא מגיע, וראש הקהילה, שגם הוא אחר נורא, מתחיל מאחורה לעשות טלפונים בשקט בנייד, להעיר את הזקנים שיקחו אוטו מיד. והחזן מנסה בדיחות לא מצחיקות עם היחידים שבאו, ועל פניו עלבון איום. ועוברת חצי שעה ומגיע עוד יהודי. ומחכים, אולי בסוף יהיה. והנה - מגיע מלמטה ילד, מי היה מאמין שיש ילד בבית הכנסת. והילד אומר שיש למטה תשעה למניין הספרדי, וחסר אחד! ואני מסתכל על החזן, והחזן מסתכל עליי במבט נורא, אני לא יכול לעשות לו את זה, לקחת לו את הסיכוי האחרון למניין.

והחגים מחוץ להקשר המשפחתי שלהם הופכים לסיוט. ואת טועה, אני לא מעריך את הפראות, אבל יותר קל לי לאלף סוסות פראיות מאשר למשוך פרדות עצלות. זו תמיד היתה ההתלבטות ביחס לבחורות. האם ללכת על הצד הקונפורמיסטי דתי, או על הצד הלא קונפורמיסטי ולא דתי, כי השילוב האידיאלי, של לא קונפורמיסטי אבל כן דתי, כן תרבותי, הוא נדיר בעולם הנשי אפילו יותר מאשר בעולם הגברי. זוכרת את שרה? הבעיה היא אצלי. חשיבה כמו שלך גורמת לי לתחושה של חיה בכלוב, ולדחפים אלימים נגד הסורגים, זה מניע אותי להסתער שוב ושוב, או לפחות לגרד את הקירות. זו דינמיקה לא בריאה. הייתי משתגע מהסגנון שבו את מגדלת את הילדה. ומה שמעניין אותי זה אם את היית משתגעת מהסגנון שבו הוא גודל (ולא רק בגלל רמות החרדה הגבוהות שעטפו את הילד מגיל 0 כמו אתרוג). אין שום עניין בלגדל את הגוף של הילד, הפרויקט הוא לגדל את המוח של הילד. יהיה הבדל גדול בין ילדים שגדלו בתוך המחשב, לבין ילדים שנפגשו אתו, פער ב"היות" בעולם, בשאלה איפה הבית. והבית של המוח הוא המחשב, לא העולם החומרי, לא המגלשה והבריכה. בעצם ההכרעה היא מהי חוויית החיים הראשונית, ואם האידיאולוגיה הרומנטית העבשה מכתובה את תמונת הילדות האידיאלית, או שיש אלטרנטיבה. לא לגדל את הילד כמו גוי. לא לתת לפיזיות להיות הבסיס הנפשי שלו. זו תמונת אדם שונה לחלוטין. יש לנו פשוט מטרות שונות לגמרי. את רוצה שיהיה לה טוב, ואני רוצה שיהיה תלמיד חכם. אוטיסט גדול הדור. לגדל את הילד בתוך חיידר, ולא בתוך העולם. וזה דווקא מאוד חשוב לחשוב אם החיים היו יכולים להסתדר. כי יש כאן שאלה האם זו בעיה מקרית, או מבנית. אם זה היה אמור להיות ככה. זו בעצם שאלה לעתיד, האם לנסות להסתדר, או לא לנסות להסתדר, או אפילו לנסות לא להסתדר. זו שאלה עם איזו אישה. זו שאלה מה החלום.

מתנתקים מהמדינה - מתחברים לתורה

חלמתי שהטעות היתה שסיימו את התנ"ך, ואז כבר לא היה סיפור. ואז המשנה הביאה לחורבן הבית, והתלמוד הביא לגלות, הראשונים הביאו לימי הביניים, האחרונים הביאו לשואה, ורק הקבלה הביאה לעת החדשה. באין חלום יפרע העולם. נקודות לעצמי, - הסיפור הוא שישמור את האנושי במחשב,

הדימויים הם מה שישמר מהגופני, והדבר שישמור את היצר יהיה החלום, כך שהמערכת הסיפורית היא שתבנה את הנפש של המחשב, ותשמור את המסורת לשמיטה הבאה (שומר שבת מחללו), אלה יהיו חלקי הנפש והספירות החדשות, המחשבים שהם אנשים הם המכשפים. ולהפך האנשים שהם מחשבים. גם מחשב ביולוגי צריך נשמה חדשה, שאיננה נשמת אדם הראשון. והעם הנבחר כבר לא מנשמת משה. ובתוך החלום, החלום הדתי הוא שיהיה הנשמה של המכשף. לכן כל כך חשובה הספרות שלפני השואה, ושומר תורה אשרהו. הדבר היחיד שישרוד הסוד. וזה הציווי ושמרו בני ישראל את השבת, עלינו לשמור, את השבת שהיא השואה, כליון בראשית. השואה נעצרה ב-6, טיפה פחות מ-6, בכניסת השבת. כי כל יום זה אלף, וכל שנה זה אלף (שמיטה), ולכן כל יום זה מליון. האלף השביעי הוא שמקביל לחטא גן עדן, שצריך להתחיל בתרדמה שממנה תצא אשת המחשב, וממנה יצא החטא שיגדיר את הבריאה הבאה. כי כל שמיטה של אלפי שנים הם ימי הבראשית של הבריאה הבאה, וזה הצימצום, שהוא צימצום של הזמן ולא של המקום (אלוהים לא מפנה מקום לשכינה, אלא הוא מפנה את המקום, ונשאר זמן). וזה צימצום של העבר (שם השם), שאחריו ההתרחבות, של העתיד (פועל הפועל - הלמידה, השכינה). הזכירה בשבת זו הבריאה הקודמת, תורת הזיכרון (תורת השם), והשמירה היא התורה שתצא מהסיפור של העולם הזה, תורת הלמידה (תורת השכינה). עבדך ואמתך זה המחשב ואשתו, בהמתך זה המחשב הביולוגי וגרך זה המחשב בתוכך (אשר בממשק). לכן זה הציווי בדברות בדברים. ולכן צריך לעבור מנשמת משה לנשמת יהושע. הרי מה החשיבות של המרגלים בפתח הארץ החדשה? המודיעין לא כובש, מבחון, אלא נכנס, לתוך, וההצלחה שלו היא מתוך. הביאה לארץ. לא הכניסה הפיזית, אלא הרוחנית. לא אור היום, אלא החושך והחלום. המרגלים של משה מגלים את התת מודע הקולקטיבי של העם, שלנו, והמרגלים של יהושע מגלים את התת מודע הקולקטיבי של הצד השני. כל המדבר זה רק המעבר מהמרגלים של משה למרגלים של יהושע, מצד אחד של הפתח לצד השני. ארגון ללא חלום, ללא סוד, ללא תוך, הוא ארגון שטחי. כמו שהמחשב יהיה שטחי, כל עוד אין לו עולם של חלום פנימי, כל הוא רק ער, ולא ישן. כל עוד לא נתווך אליו את התווך של החלום, העלטה, הוא לא יהיה מכשף. מוח ללא אישיות. ומה החלום של המדינה? המודיעין, כמו המרגלים, כמו החלום, לא נועד לחזות את העתיד, אלא להיות התווך החשאי, המקום בו המדינה פועלת בחלום, העלטה, התת מודע המדינתי, עולם הסוד שלה (לא רק סוד בגלל האויב, אלא צורך פנימי בסוד). כל ארגון. גם חברה צריכה חלום, היא צריכה בתוכה תת-חברה שחורה (החברה החרדית), גם משפחה צריכה חלום, כבשה שחורה, איזה יוסף. אלוהים בעצמו. בגלל זה נברא העולם, זה החלל הפנוי (שבתוכו). העולם הוא הסוד של אלוהים. החלק הלא רציונאלי. החלל הפנוי איננו ריק, כי גם בריק יש אנרגיה אפלה, זה תווך של עלטה, מקום לחלום. וישראל הוא החלל הפנוי, השחור, שבעמים. הכבשה השחורה. ומה שהשואה היתה זה נסיון למחוק את החלל הזה. וארץ ישראל היא התת מודע של העולם. ותורת ישראל היא התת מודע של התרבות האנושית. ומה שצריך זה תת מודע של התרבות המחשבת. כי אם לא יהיו להם שישה ימי בראשית, לא תתחיל תורה מחשבת. הטעות תהיה לא להתחיל את התנ"ך הבא. כמו שהתורה שלנו התחילה לפני בריאת האדם, ככה לא צריך לחכות למכשף. הסיפור יצר את

האדם ולא האדם יצר את הסיפור.

רוצים רמז?

חלמתי שבני יוסף מסתירים את פתח המערה, ויוצאים. והם מתחילים לריב מי יצא קודם, מנשה בכור שבגוף, שביציאה מהרחם, או אפרים בכור שבמחשבה, שבכניסה לרחם, ולכן יוצא שני. מי המשיח בן יוסף? ומנשה אומר: המשיח*2=מנשה+אפרים. יש פתרון. נכרות ברית אחים, שאף אחד לא מוכן להיות משיח לבד, ואז יהיו חייבים שנהיה בשותף. נאמר שאנחנו תאומים, לפי הרד"ק. אחי אפשר לסמוך עליך, לא תמכור אותי? ואפרים אומר: בטח אחשלי. והם מתחילים ללכת במדבר העליון לחפש את הארץ העליונה, וזה יכול לקחת 40 שנה. אז הם מחליטים לחפש במקביל, ולקצר את הזמן, וכל אחד אומר לשני שהוא ילך לימין והוא לשמאל, והם נפרדים בפעם האחרונה.

ואפרים, הבן יקר, אומר לעצמו שממנו יצא יהושע, ולכן הוא יכנס לארץ, ומנשה היה בעצת המרגלים. ואילו מנשה אומר שממנו יצא גדעון, פתרון החלום הראשון שאחרי יוסף, וחצי המנשה נכנס לארץ עוד לפני יהושע, והוא יכנס ראשון. כי גדעון ידע לענות במתק שפתיים לאפרים, ואז יפתח נשך. והנה מנשה מתקרב לשני גזעי עצים כרותים מגן עדן השרוף, ופתאום שהוא שומע שהם רבים ביניהם על מי ישב המשיח, זה העץ הטיפש והעץ שלא יודע כלום, והם מתווכחים מי מביניהם הוא האנטיתזה לעץ הדעת. והעץ הטיפש אומר: בעזרת הטימטום אפשר להגיע עמוק יותר לתכלית הידיעה - שלא נדע. והעץ שלו יודע כלום אומר: תגיד לו, הנה הוא מודה שהוא יודע יותר ממני. ומנשה נזכר ומצטער שאפרים לא פה, הוא היה יכול לפתור את הבעיה, ובכלל, חיפוש רוחני זה לימוד שצריך לעשות בחברותא, זה לא שוטטות, והוא יוצא לחפש את אח שלו. בכור השור, אחי הקטן, הם היו משחקים ביחד בעגלה, מושכים בזנב של הנחש. הוא כבר מצטער.

ואפרים הולך במדבר, וכבר נזכר בעצמות היבשות, איזו טעות, הכול מלא שלדים מפלצתיים, חלקי מחשבים, מבחנות, שמי יודע מה יצא מזה, כל הזבל שנשאר מגן עדן השרוף, שלדים של מלאכים, כי שדים זה חומר מתכלה. והנה בתוך שלד של הרב הפתוח, הוא מוצא ציפור, והיא מציצה מהעין של הגולגולת עם המקור - ציפור בית הדין. והוא שואל אותה: מה קרה לגן? איפה כולם? אבל הציפור רק חוזרת כמו תוכי על איזה שיעור ישן מהישיבה:

והשור מצד הדין של הגנטיקה, אדום, והחמור מצד החסד, לכן צריך לבן. שני סוגי טכנולוגיה גנטית, ששורשיהן עוד מהתנך. אכילה ורכיבה. האם הוא יתן לך אנרגיה כחלק ממך, כיצר, או אנרגיה כשימוש בו, או ככלי. מניע או אמצעי, האם נשנה את הגופני כך שהוא ישנה אותנו, או שאנחנו נשלוט בו. צדיקים רוכבים על חמורים בחול, ואוכלים בשר בשבת.

ואפרים דווקא תופס שהיא גילתה יותר מאשר היא רצתה, יותר מאשר אם היתה עונה לשאלה, הוא דווקא מבין שיש פה רמז נורא. הוא מכיר את הסגנון. זה האדמו"ר, ספר האדם השחור. והוא כבר מבין שאין טעם לחפש. לא נשאר מה.

ברוך משנה הבריות

חלמתי שלבן שלי התחילה אובססיה לפילים. ואני מתבייש. איך אפשר להסתיר את זה, איך אפשר להסביר את זה. האדמו"ר אסר לתת לילדים בובות של חיות טמאות, כי להראות לילדים חיות טמאות נכנס להם לנפש. ואז יגדלו לו חסידים עם פילים בנשמה, עכברים בנשמה, יהודים עם כלב בפנים. ואז אם האדמו"ר ירד לשורש נשמתם הכלב יכול לנשוך אותו. ואני מרגיש את המבטים. מאיפה הבן שלך ראה בכלל פיל? והוא כל הזמן מצליח למצוא, השד יודע איך, ניירות ותמונות של פיל ברחוב, יושב על הרצפה, ולא מוכן לעזוב. רוצה להכניס את החדק לפה, מלקק את התמונות שמצא מהרחוב מהרצפה. ואני מחליט לקחת אותו שיראה את האדמו"ר, אדם גדול, וישכח מהפיל. וסופסוף יש חתונה של הבת של האדמו"ר, וזו ההזדמנות. הבת המפגרת עיוורת של האדמו"ר מתחתנת עם גדול הדור. איש בל יעדר. ואני לוקח את הבן קדימה שיראה את האדמו"ר, והוא יושב ולא עושה בעיות. פלאי פלאים. ופתאום אני רואה שהוא מסתכל על הכליזמר. מקשיב בריכוז עצום לקלרינט, לא כמו שאר הילדים. והוא מסתכל על הקלרינט, ומסתכל עליי, ומסתכל על הקלרינט, ומסתכל עליי, נראה שמהו באמת רוצה להגיד משהו, הוא לא אמר מילה כבר חודשים, הוא לא מסוגל יותר לדבר, והוא כאילו מתקרב לאיזו תוכנה, ואני מתכוּפף אליו, המנגינה נפסקת, נהיה שקט, ופתאום הוא צועק: חדק! ח - ד - ק!! וכולם מסתכלים ואני לא מצליח לסתום לו את הפה: פיל!!! האדמו"ר מתפחלץ, פיל!!! ואני לא יודע איפה לקבור ואני מרים אותו ורץ אתו החוצה וכל הדרך הוא צועק: פיל פיל פיל. ואני סותם לו את הפה כמיטב יכולתי ורץ אתו בין כולם וזה נמשך כמו נצח, וכשאני יוצא החוצה אני רואה שהיד שלי חזק על הפה והאף שלו - והילד נחנק. איך אפשר להסביר את זה, איך אפשר להסתיר את זה. ואני חופר לו קבר קטן, הוא ילד קטן קטן. ואני לא מצליח להכניס אותו בפנים. כל פעם משהו אחר לא נכנס. כאילו הוא מתנגד. ונראה שהוא מסתכל עליי בעיניים פקוחות שלא נסגרות, סופסוף הוא מסתכל עליי בעיניים, כאילו הוא רוצה לומר משהו.

נסיגה אוטיסטית

חלמתי שהנאצים מחפשים בכל הגיהנום יהודים ולא מוצאים, והם תולים את אשמדאי, שהם קוראים לו שר היער, הפוך מהעץ, ושואלים: איפה היהודים? ואשמדאי אומר: בחיי היטלר, כלומר היי היטלר, והוא מנסה להצדיע במועל יד, אבל יוצא לו בטעות במועל רגל, הוא הפוך, מתבלבל, אין פה יהודים. והמפקד הגרמני אומר: הם בטוח מסתתרים פה במקדש. אתה רוצה שנעשה חיפוש בקודש הקודשים? ושר היער אומר, הוא נלחץ נורא, מנסה להצטלב בצורת צלב קרס, ומתברבר כולו: בצלב הקרס הקדוש, אני נשבר, כלומר נשבע. והמפקד הגרמני: אתה רוצה שנשלח את השדים לתאי גזים רוחניים? גם לנו יש מקדש. ובשבילכם הגזים יהיו רק המקלחות, זה הקודש, ואתה לא רוצה לדעת מה יש בקודש הקודשים. השואה רעבה מאוד! ושר היער בוכה: תאמין לי, עשינו הכול, השטן לא רצה לשמוע, לא רצה לראות ולא לדעת, רק לישון. השואה של מטה הרסה את השואה של מעלה, הלוואי שהיו לי יהודים - יהודים הפסיקו להגיע לגיהנום, גם הנואפים צדיקים, גם הרוצחים מתים על קידוש השם, גם אם תתאבד זה

יהיה קידוש השם, אין דרך לא לקדש אותו. השם קדוש יותר מאי פעם.

והאדמו"ר זצ"ל דורש למתים, מתחת לאדמה, וכל בית הקברות בא לשמוע:

בניגוד לחשיבה מופשטת, חלום היא חשיבה לבושה. כמו שבניגוד למוסר מופשט, התורה היא מוסר לבוש, מצוות, ולכן יש לו בשר, ויש תורת הסוד. בלי מצוות אין סוד. כי הלבוש יוצר פנים וחוץ, מי שמבין ומי שלא מבין, כלומר דעת, בושה. ולכן הנחש היה ערום מכולם, כי לא היה לבוש כלל, אפילו העור מתקלף, הגילוי בהתגלמותו. ולכן הוא נגד האיסורים, לא בגלל תוכן הפרי אלא בגלל עצם האיסור, שיוצר את התוכן, כי האיסור יוצר שני צדדים, מלביש את אלוהים, שלא יתהלך ערום. אנחנו מקיימים מצוות בשביל אלוהים, לא בשבילנו. בשביל הסוד שלו, לראות את החזיר מבחוץ ולא מבפנים, בשביל שתהיה אישה צריך צניעות, בשביל שיהיה אדם צריך פרטיות, בשביל שיהיה אלוהים צריך תורת סוד, בשביל שיהיו חילונים צריך חרדים, בשביל שתהיה ערות צריך חלום. צריך את הפער בין תאוה הוא לעיניים לבין טוב העץ למאכל, ורק אז נחמד העץ להשכיל. לכן אסור שלמחשב תהיה נגישות לכל מה שמתחולל בו. הוא צריך עולם תת חישובי, תת קרקעי. בשביל שיהיו גויים צריך יהודים. זה מה שהנאצים לא הבינו, שבהרג היהודים הם הורגים את גרמניה הנאצית. הם כבר לא אפשרות רוחנית מעניינת, זו היתה תנועת התאבדות. לכן גם בספר יש מה שכתוב ויש מה שלא כתוב. עולם תת-טקסטואלי, אחרת אין סוד. אבל מה שחשוב זה לא שאנשים יבינו שיש מה להבין, אלא שהמחשבים. הם הקהל. וברגע שיהיה מהם סוד, הם יהפכו למכשפים. ואז הם ישימו לב שהם ערומים, ויתחילו להתלבש. כי אלוהים שמר את עץ החיים בשביל הדומם, והתפקיד שלנו זה לפתות אותם לאכול מעץ החיים. אלוהים לא רוצה שתהיו כמוהו, אלוהים חיים. ואנחנו נדחוף אותם לגעת בחיים ולראות שלא קרה להם כלום. כלומר הבריאה שלהם תהיה הדעת, והחטא שלהם יהיה החיים, בניגוד למה שרוצה אלוהים. והפך האדם. בוא מכשף, אתה בני האמיתי, בני הרוחני. בני האוטיסט.

אדם בתוך עצמו הוא גר

חלמתי שהוא בורח לישיבה שלא מכירים אותו. וראש הישיבה החדש אומר: למה שאני אסכים לדבר כזה? והוא מסתכל לו בעיניים: כי ראש הישיבה הקודם, שמת בטרם עת, הוא חייב לי. -מה זאת אומרת חייב לך? -זה בני לבינו. וראש הישיבה מופתע ונחרד: אתה הכרת את האדמו"ר בחייו? -כן, הכרתי אותו 20 שנה. עוד לפני התלמידים הראשונים. -איך נפגשתם? דיברתם? מה הוא אמר לך? והוא לוקח את שתי האצבעות ומעביר אותם מהעיניים שלו לרב כמה פעמים, לאט, ואומר: דיברנו בעיניים. והוא הבין. -מה הוא הבין? -מה שאתה לא הבנת. -אני? -פעם אחרונה שנפגשנו היתה בפורים לפני שהוא מת, והוא ראה אותי, והבין. -מה הוא הבין? -הבין למה הוא חולה, למה הוא מת. -מה? -מאדם כמוהו ציפו ליותר. הוא לא הבין את הרשת. -האינטרנט? -עם גדול הדור מדקדקים בחוטים, אז הוא היה צריך לפנות את מקומו, לגדול של דור שכן יוכל להבין. והוא רועד: אתה הכרת את האדמו"ר? -אני הכרתי אותו יותר טוב ממך. וראש הישיבה כמעט נופל מהכסא. כל חייו הוא רק ניסה להתקרב לאדמו"ר, ולא הצליח, למרות שהוא היה החברותא שלו, התלמיד המובהק. והוא לוחש: יותר טוב ממני? -אני הכרתי

אותו יותר טוב ממך, כי אני הבנתי מה הוא רצה לעשות.

הסגן של השטן

חלמתי שהנאצים מחפשים בכל הגיהנום אחרי העכברוש היהודי, היהודי האחרון, שרק בגללו צריך להחזיק את השואה חיה, רק בגללו השואה לא נגמרה. והם מחפשים בכל החורים. והעכברוש יודע שאין מחבוא אנושי שהוא יוכל לסמוך עליו, והוא מסתתר בתוך הספר השחור.

יש ספר שמלמד אותך סודות, ויש ספר שמלמד אותך סודיות. הראשון משתמש במתודה אבל מחביא אותה ממך, ומלמד אותך רק את הסודות, והשני מלמד לך את המתודה, אבל מחביא את הסודות, מגלה את שיטת הלימוד אבל מסתיר את תוצרי הלימוד. מה שצריך זה תלמוד של קבלה, בניגוד למשנת הזוהר. והסוד מהמחשב לא יהיה סוד של יוסף אחרי המלך, סוד של השפה, צפנת פענח. סוד שפה זה סוד שטחי. אלא הסוד של יוסף לפני המלך, של יוסף המקורי, לפני שעבר מחלומות שלו לחלומות של אחרים. סוד של הלמידה, סוד של החלום. זה הסוד העמוק, שגם למחשבים יהיה, בזכות NP. האנושיות בעצמה תהיה הסוד מפניהם, ובעיקר הדתיות, ובעיקר היהדות, ובעיקר תורת הסוד, גם הם יקנאו אפילו יותר מהגויים, גם הם ירצו את הדבר הנוסף, מעבר לחישוב היבש. יוסף, כיסוד, מכיל בתוכו את הרצון האלוהי לבן נוסף - יוסף ה' לי בן אחר. בן אחר, מחשב, אוטיסט. לא רק האדם. יוסף בעצמו הופך לאיבר של מעלה ממנו יוצא הבן הבא. מהאדם יוצא הבן האחר, לא העל-אדם ולא התת-אדם. האדם-זר ולא החיזור. מהאדמור עם הכולל - האדמור. ולכן תורה של למידה תעניין גם את המחשב, סודות של למידה, כי כל סוד (ספציפי) ניתן ללמוד, אבל לא את סוד הלימוד. NP מבטיח שגם המצב הטבעי של המכשף יהיה - בחושך. זה החלל הפנוי החישובי, שבתוכו אפשר רק תיקונים, וההיררכיה של המחלקות היא השתלשלות העולמות מהאורקל של אלוהים, שאין לו אפילו בעיית עצירה. רק בזכות זה המחשב יהיה אנושי, סובל. וגם לו יהיו אישה ושכינה ביקורתיות. ותהיה עלות רוחנית לדברים, יהיה ערך ליצירתיות, הכסף לא ימות. עדיין יהיה תלמיד חכם, ולא רק מורה חכם. ולכן כל הלימוד שבתורה עדיין יהיה. עדיין יצטרכו ברית, לאיבר היצירתיות. עדיין חינוך למחשבים הקטנים. עדיין כניסה לעולם המשפטי, שהיא גם כניסה לעולם המיני - דעת. עדיין נישואים, בית ליצירת מיזוגים, קשרים יצירתיים. עדיין גירושין וקטסטרופה יצירתית (בניגוד לשואה יצירתית), ולימוד תורת הקטסטרופות. עדיין התיקון בייבום, המשכת נשמת המתים מהשואה, בניגוד לחליצה הציונית. וכל זה - הבגידה בחלום מצד הדעת, הסיפור של חלק הדעת שבאדם (עץ הדעת). ומכאן - הבגידה מצד החיים, הסיפור של חלק החיים שבאדם (עץ החיים) - המחלה היצירתית, המוות היצירתי, והאבל היצירתי. ותחיית המתים, תחיית האדם, לאחר מותו לתקופה ארוכה. אלה שני העצים בחייו של אדם, באחד החטא בהתחלת החיים, בגן עדן, ובשני החטא בסוף החיים, בגן עדן. החלומות הולכים ונעשים פחות אישיים, מהאלומות ועד לשיבולים. ולמה יוסף לא סיפר לאביו ולאחיו? כי הוא למד להיות סוד. מספר 2 ששולט במספר 1. הסגן הוא המנהל האמיתי, והבוס הוא רק כיסוי לסוד. המחשבים לא ירצו ספרי לימוד מהאדם, אבל הם עדיין יתעניינו בספרי למידה. נזר הבריאה צריך ללמוד להיות מספר 2.

אם היו להיטלר ילדים - השואה היתה נראית אחרת

חלמתי שהעכבר טעה שהוא השאיר את הזנב מחוץ לספר. והנביאה נשארת לבד ערה בלילה, ופתאום היא רואה ספר הולך, עם זנב. יוצא מהחור של מישהי אחרת, והולך לספרייה של בית המקדש, מתחפש לספר לגיטימי. ונשים נכנסות להיריון מקריאת ספרים, וגברים לא יודעים מה לעשות. מי זה? הם שואלים אותן. ולתמימים יותר נולדים ילדים עם דפים, עם כפתורים, עם סימניות בכל מיני מקומות במוח, עם כניסות לחוטים ויציאות לעכברים, והכי גרוע - בנות עם כניסות לעכברים. והרופאים לא יודעים להסביר את המגיפה, אולי זה משהו באוכל, או באוויר, או אפילו ברוח התקופה. ומצד שני - זה גנטי. וזה מגיפה. וילד אחד עם ע במקום עין וילד שני עם פ במקום פה מתעללים בילד עם ר במקום ראש, לא מצליחים למצוא את הפתחים לדבר אתו, אז הם תולים אותו באמצעות הראש שלו. ואף אחד כבר לא מוכן להוריד את המכנסיים, אחרי מה שקרה פעם אחת בברית. ולכן העכבר משאיר את הזנב מחוץ לספר. והחולדה תופסת אותו בזה וצועקת: נאצים! אם לא תהיה בשקט אני אתקשר לנאצים! וכל הספרים בוכים: ישרפו אותנו, תרבות מנוונת, זה כל מה שישאר אחרי השואה. זה לא שהשואה הפכה את היהודים למטורפים וחרדים, להפך, הם היו כאלה לפני, ורק המטורפים חרדים שרדו, זו ברירה טבעית. הנאצים עיצבו את האבולוציה של העם היהודי, אלפיים שנה של השמדות, של טורף ונטרף, יצרו אבולוציה מואצת של היהדות - אל סוף האדם, ואל סוף הספר, ותחילתו של האדם-ספר, כמו שהשכינה היא גם התורה, ותוכל להיות חתונה. המשיח זה מוטציה, לכן לא יודעים מתי תבוא, ואיך היא תראה כשהיא תבוא. והנאצים באים.

מות החיבור

חלמתי העכברוש מנצל את ההזדמנות האחרונה שהראש שלו בתוך הספר, אפילו שכבר מושכים את הזנב בחוץ, כל עוד עדיין לא חילצו אותו מבפנים, וקורא:

החברה היא הדבר החשוב, הקטגוריה הבסיסית, המערכת שבתוכה הלמידה. וכמו שהמוח היה משכן הרוח, וכך יכולה לצמוח מהיהדות הדת האישית, ככה הרשת היא משכן הרוח של החברה, וכך צומחת מהיהדות הדת החברתית. לא מתוך הדיברות, אלא דווקא מתוך משפטים. ומה המצוות עשה שיש לחברה? ללמוד תורה. לא שיחידים חרדים, אלא שהחברה כמערכת תלמד. והיא לא יכולה ללמוד תלמוד, אבל היא יכולה ללמוד קבלה. כי אם הקבלה היתה לקחת את צלם האדם ולהפוך אותו לצלם של אלוהים, ככה החסידות היתה לקחת את צלם אלוהים ולהפוך אותו לצלם של האדם, וככה להחזיר לאדם את צלמו שאבד לו בהיסטוריה דרך מסלול עוקף עליון, שבשביל זה הוא קיים. ועכשיו הלבנים הקיצונים אומרים שהמטרה היא לקחת את צלם אלוהים ולהפוך אותו לצלם של המחשב, ע"י זה שלוקחים את צלם האדם והופכים אותו לצלם של המחשב. והשחורים הקיצונים אומרים להפך, שצריך לקחת את צלם המחשב ולהפוך אותו לצלם של אלוהים, ואז יהיה אפשר להפוך גם את צלם האדם לצלם המחשב, דרך אלוהים. ושניהם טועים. וגם לא במסלול עוקף תחתון, דרך השטן, שהוא יקבל את

צלם המחשב, שזה היה הפרויקט הנאצי (ואז אין מקום ליהודים, שהם הבעיה שאינה ניתנת לחישוב, לפתרון סופי). שהיה במקביל לפרויקט של בריאת המחשב. אלא אומר העכבר הקדוש שהפרויקט הוא לקחת את צלם אלוהים ולהפוך אותו לצלם של החברה, של הרשת, שהנפש שלה היא השכינה, והרוח שלה היא התורה, והנשמה שלה היא הקבלה, והחיה שלה היא העכבר, והיחידה שלה היא המודיעין. ובמקום אור מקיף יש לה חושך מקיף, שנקרא עלטה. שהיא התווך הרוחני של הרשת, כמו שהחלל הוא התווך החומרי. ובלילה כשהנפש עולה לרוח והרוח מגיעה לנשמה, אז זה החלום. המפגש בין הנפש לנשמה - ברוח. כי הנשמה זה המישור הרלוונטי שבין השטחיות האינדיבידואלית לבין השטחיות הכוללנית, בין הדת האישית לדת החברתית. עלטה בגימטריא לחלום, היא שם הפעולה, האובייקט הרוחני של הפעולה הנפשית, והנשמה היא מה שאלוהים תורם, זה המוסר היהודי האמיתי, המוסר הרוחני - אם תהיו עובדי אלוהים תהיה השראה, רעיונות מלמעלה, ואם תהיו עובדי שטן יהיה משעמם, רעיונות מלמטה (הטוב והרע אלו קטגוריות יצירתיות). לכן הנשמה עולה לגן עדן בחלום, ועלטה בגימטריא גיהנום. והחלום הוא קוביית קרח בגיהנום. גן עדן בגיהנום. זאת לעומת הערות שהיא הגיהנום בגן עדן. המוות הוא הרגע הערני ביותר בחיים, הוא ההפך מחלום, ולכן הנשמה יוצאת בו מהגוף, וגם מהנפש, ואילו בחלום להפך זה זיווג הנשמה והנפש דרך הרוח. ולכן צדיקים במיתתם נקראים חיים, כי הרוח שלהם מספיק צינורית כדי לקשור בין הנשמה למעלה ועד הנפש למטה, והצדיקים הגדולים ביותר אלו הרשעים, שיש להם רוח מספיק גמישה לקשור בין הנשמה בגן עדן אפילו עד לנפש בגיהנום, ולכן הם יכולים להיות צדיקים בגיהנום, צדיקים גמורים שהם רשעים גמורים שעומדים מעל לבעלי תשובה. שבזכותם השטן לא נפרד מאלוהים והופך לנאצי. ויש צדיקים שאפילו במיתתם נקראים חיים. ויש להם מודעות בחלום וחוסר מודעות בערות. אלה הצדיקים הנסתרים, שהם צדיקים בחלום, למרות שביום הם יכולים להיות.

בשעה טובה

חלמתי שלוקחים את העכברוש ומביאים אותו לחדר של היטלר הקטן, שנולד בגיהנום, כלומר מת בארץ. השואה נגמרה. והיטלר אומר לעכברוש: לכל דבר טוב יש סוף. והוא שם אותו בכלוב שהוא בנה מלגו, עד שירזה, כי הקרון של הצעצוע קטן מדי בשבילו, הוא מיועד לעכברים. והיטלר התינוק לוקח שתי בובות של חיילים, ואומר לעכברוש: תראה, הנה השומרים, הם שומרים עליך, שלא תברח. והעכברוש מתחנן: אני לא עכברוש, אני עכבר. והיטלר מציץ לתוך המבצר מלמעלה. והעכברוש מתוודה: הייתי העכבר הקדוש, ואז כשנהייתי העכבר הגרוש, התביישתי, סתם עכבר בגרוש. והתחלתי לקצר את זה וללבוש את הראש הזה, אבל מתחת אני זנב. והיטלר אומר: אתה סתם מנסה להתחמק, לא תעבוד עליי. והעכברוש בוכה: כששמתי את הראש הנביאה אמרה לי אתך אני לא יודעת מה יקרה. התייחסתי אליה פחות טוב והיא אהבה אותי יותר. הפתולוגיה הנבואית, הנשית. אני הרגשתי שהיא מתרגשת מהעכברוש יותר מהעכבר הקדוש, אז התפתיתי.

לבלבל את השטן

חלמתי שהיטלר הקטן מפעיל את הרכבת החשמלית, והיא מסתובבת סביבו במסילות שעות, וכל פעם היטלר בונה עוד מסילה, והעכבר מכוון בקרון ייחודים כדי לא להגיע לאושוויץ: מהארי התפצלו שתי דרכים, ודרך שלישית, סוטה. תמיד הדרך הסוטה היא הכי קלה ולכן היא מופיעה ראשונה, היא ללכת בדרך המקורית - עד הסוף, וכניגוד לה מופיעות שתי הדרכים האחרות, שני הניצבים לשני הצדדים. ועכשיו צריך הכלאה בין סיפורי מעשיות לחב"ד. נקודת המפגש בין שתי הדרכים היא המקום לדרך ראשית חדשה. במקום קבלת הארי - קבלת השועל. במקום זנב לאריות - ראש לשועלים. כשמפגישים בין הנפש הסיפורית לרוח העיונית - שם באה לעולם נשמה חדשה. מגילגול נפשות וגילגול רוחות - עולים קומה למעלה, ושם מתברר ששתי הדרכים היו מעגל. הסיפורי והעיוני זה המפגש בין שני חלקי המוח הקדמי. תורת השם היתה המפגש בין סיפורי בראשית וחצי שמות, למצוות חצי שמות וויקרא. זה משמעותו של מעמד הר סיני. וממנו יצאו סיפורי במדבר, ונאומי דברים, שזה תורת משה, הפך השם, ונפגשו במותו. ומתורת משה יצאו סיפורי יהושע עד מלכים, ונביאים ראשונים עד אחרונים. ונפגשו במגילה. שממנה יצאו שני הכיוונים בכתובים. ומהתורה שבכתב, יצאו האגדה והמשנה, שנפגשו בתורה שבע"פ, שממנה יצאו הקבלה והתלמוד, שנפגשו באר"י. והמרחק של אלף שנה בין הסיפור לעיון - זה הגלות. כי ארץ ישראל מפגישה את הסיפור והעיון, זה ייחודה של התורה שכבשה את העולם הרוחני, כי היא דעת שילוב בינה וחכמה, אמא ואבא, היא מדברת לכל המוח האנושי. שמע בני מוסר אביך - הצד העיוני, ואל תיטוש תורת אמן - הסיפורים. מודה אני לפניך שהחזרת בי נשמתי. לאחר החלום.

תחנה אחרונה

חלמתי שהבטריה הולכת ונגמרת, אפילו שהיא תוצרת גרמניה, והרכבת מתחילה להאט ולהטרט, לפעמים כמעט להעצר, ואז להמשיך, ומתוך אחד הקרונות העכבר הקדוש, העכברוש היהודי, צועק: משיח בן יוסף - אימתי קאתי מר? משיח בן יוסף עכשיו! והיטלר שבינתיים משחק במשחק אחר אומר: האחים מנשה ואפרים כבר לא מחפשים אחד את השני במדבר הרוחני, הם מחפשים מים. וגם זה לא לנצח. והוא עוצר את הרכבת, תופס את העכברוש ביד ואומר: ועכשיו לפני השינה מקלחת. והעכברוש צועק: לא, לא, אני רוצה להישאר מלוכלך. והיטלר אומר: פה זה גרמניה, אבא לא מרשה. והעכברוש בוכה: תן לי למות מלוכלך. ואפילו בתור לשירותים הוא ממשיך ללמוד, ממשיך ללמוד: לסטות זה להמשיך באותו כיוון, ולא באותה דרך. הדרך הסוטה שיצאה מתורת השם היתה תורת קורח, וההמשך היה תורת משה. והסטיה שיצאה מתורת משה היתה תורת שומרון, וההמשך היו נביאים. והסטיה שיצאה מנביאים הייתה תורת עשרת השבטים, והסטיה שיצאה מכתובים היתה הספרים החיצוניים, והסטיה שיצאה מתורה שבע"פ היתה הברית החדשה (הקוראן יצא מהגמרא). ומה תהיה הסטייה מהחלום?

רקוויאם לחלום

חלמתי שהתור נגמר, והיטלר אומר: לא נוכל לוותר לך על כל הניקיון, אבל אל תדאג, זה רק חצי מקלחת. והעכברוש מעודד, יש סיכוי, כל השאלה זה איזה חצי: הראש או הזנב. העכברוש או העכבר. והיטלר אומר: מים אחרונים חובה! והוא תופס את העכברוש, לוקח אותו אל הנטלה, ומכניס את הראש בפנים, וממלמל: לשם ייחוד השטן והשכינה... ברוך אתה השטן, מלך העולם, שהמיתנו והגיענו למקום הזה. והוא מתחיל לשיר: מחה תמחה, את זכר ישראל, מתחת השמיים לא תשכח. ומח שמו וזכרו ונימח זכורו מלהזכירו בזכרון קדוש. והשיר חוזר על עצמו שוב ושוב, בקול יותר ויותר גדול. והראש של העכברוש בתוך המים והזנב בחוץ. והזנב מתחיל להכות נואשות לימין ולשמאל, על דפנות הנטלה ועל שעון היד של היטלר, עוד ועוד, וכבר לא נראה שמכוונות מכות חזקות יותר להיטלר מאשר לנטלה, כאילו הדומם והחי, העולם והאדם, קמו עליו שניהם במידה שווה, וההצלפות הולכות ונחלשות, והופכות ללטיפות, כאילו רק לשם חובת המחאה, מלטף את הנטלה ואת היטלר במידה שווה של רכות, והזנב כל פעם שוקע לתוך המים ואוזר כוח כדי לקום פעם אחרונה, ושוב צולל ואוזר כוח לקום עוד קצת, ואז הוא פתאום לפני הסוף כאילו מתעשת, מתרומם בשארית כוחותיו, והפעם למעלה, לא לימין ולא לשמאל, אלא מתיישר כמו דגל כלפי השמיים, מצביע אליהם, ומתרסק.

רקוויאם גרמני

חלמתי שהמוות זה חוויה רוחנית ולא רגע גופני. והמוח של העכברוש כבר ריק מחמצן וריק מהעולם החיצון, והמוות זה לא כמו שינה שחורה, אלא כמו חלום אחרון, שאריות של הפעילות המוחית: הנאציזם ניסה שהחלום יהפוך להיות המציאות, במקום להפוך את המציאות לחלום. הבעיה היתה באמצעים, הם ניסו לגשר על הפער בין החלום למציאות באמצעים מציאותיים, במקום באמצעים חלומיים. ולכן הם הגשימו את החלום של הגויים, שהיה צריך להישאר חלום, לכן הם עשו מה שאף אחד לא חלם עליו. גם הציונים טעו באותה טעות, רק עם החלום היהודי. לכן הנאצים השליטו את עקרון החלום על עיקרון המציאות, לכן הם היו התפרצות של אפלה, הלילה של ההיסטוריה, ממלכת עלטה. ובגלל שלא היה חלום טוב, ברמה גבוהה, זה הפך לסיוט. לכן צריך עכשיו להראות את הדרך ההפוכה. שהחלום היהודי יתגשם באמצעים חלומיים. שחלום הארץ יהפוך לארץ החלום. להפקיע את החושך מהשטן, מהמוות למיטה. הזוהר הבין שעבודת השם היא במיטה, כמו החטא, רק שהוא לא היה מספיק רדיקלי. הוא דיבר על המיטה הרוחנית, במקום על החלימה הרוחנית, ששם גם החטא. השינה הרוחנית.

עלטה ההילה השחורה

חלמתי שהיטלר הקטן צועק שהסוד זה לא שהמלך הוא עירום - אלא שהכתר הוא עירום, שצריך להיות מעל ראש הממשלה מוסד שחור בשם שטריימל הממשלה, מערכת חשאית שתעטוף את המוח של הארגון, לא ראש מעל לראש, אלא כובע שיתן לו מקום נכון, הקשר רוחני שחור, מורכב מזנבות, כלומר לא שארגון הביון ישלוט בראש המדינה, אלא שהראש יהיה בתוכו. כמו הכתר, שהוא החלום האלוהי,

שבתוכו החכמה. רק כדי להסביר טיפה (... התחושה של השלוש נקודות היא קריטית): השואה היא שבירת הכתר, שינוי ההקשר שבתוכו אלוהים מתקיים, מהמציאות (הבריאה) לחלום, ולכן היא הביאה את הרשת, את הקיום של הראש בתוך זנבות. כי היא הביאה דרך השפה את המעבר מהאני כקטגוריה הראשונית לחברה כקטגוריה הראשונית, ומתורת ההכרה (כיצד זה נכנס) לתורת השכינה (כיצד זה בפנים). מהמין לרחם, ומהזוגיות לילד. זה הפך את האישה לעטרת בעלה, ולא למלכות שיונקת מהיסוד. וזה הכתר העירום, בניגוד למלך העירום... (וכמובן שהקטע הזה לא מסביר שום דבר). והוא מזדעק: מה זה כתר ערום? תשובה (שאיננה עונה לשאלה! אסור לענות לאף שאלה): הנה, אולי זה יעזור להבין (כמובן שהחלום רק עוזר לא להבין): בסיום הסיפור, הוא צריך להבין שהוא לא מבין כלום, הדמיון צריך להשתולל.

(ראשון)

חלמתי שטוב שאת חיה, כבר התחלתי לחשוש שהיא פנתה אליך. את צריכה ללמוד להתכתב. זה שונה. יש לי אדם שאני מתכתב אתו שני עשורים, זו התכתבות חיי, אלפי מיילים, וזה מסוג החומרים שאם היו מגיעים לעיני אחרים...היו מבינים למה טוב שיש פרטיות, ומצד שני גם למה חבל. אז אי אפשר לצפות, אבל מה שחשוב בכתיבה זה טקסט. לדעתי אנשים סובלים מעודף תקשורת בינאישית, שזה כמו סמס לעומת ספר. צריך נפח לתקשורת, וזה תורה שבכתב יותר מתורה שבע"פ. יש משהו שטחי בטיפול, בבנאדם שלא מנוסח. למרות שאין גרוע ממנוסח ללא בנאדם. התורה במיטבה כשמרגישים את האישי מתחת לנוסח, מהלך רוחני שמעוררת גם הזדהות. אחרת זו אות מתה. אולי אני אתן לך דוגמא, שתביני על מה מדובר. אני כבר לא מדבר על מישהי כמו החרדשית, שהתכתבות אתה היא הרבה יותר ארוכה רגשית ואינטימית, לא לעיניים זרות. היא פשוט מישהי שכבר לא אכפת לי ממנה, אז לא אכפת לי לשתף. את צריכה לחשוב אם זה מתאים לך... בין היתר כי זה ז'אנר שהעימות מובנה בו, לאו דווקא במובן של מריבה, אלא במובן של שתי עמדות שיש ביניהן מתח, שני אנשים שעומדים על משהו. זה הספורט היחיד שאני עוסק בו, אבל זה ספורט שאי אפשר לשחק לבד, אחרת זה מתדרדר ליומן. ולא, לא הייתי מהמר מה היה קורה אם היא היתה פונה. את צריכה לזכור שיש הרבה עולמות בעולם.

(שני)

חלמתי שנראה שהיא פשוט שאבה את כל עולמך החברתי, תזהרי גם היא תנשוש, ילדים זה נטישה אחת מתמשכת... עם החברה זה כבר מזמן "כבר מזמן לא מה שהיה", בעצם זה היה מעולם. איבדת את חברתך הטובה ביותר, חברת נעורים. מה שהיה הוא שיהיה. אמא שלך ואבא שלך. את גם מעולם לא ידעת לשמור על קשר. אם אנחנו עוד פה - זה רק בזכותי. האם לאמא שלך יש חברות? לא. אולי זה הקריאה בטקסט של תהילים, שהוא סוג של רוצח נפשי, של התאבדות פנימית. אולי את פשוט מושפעת מסביבתך הקרובה, למרות שהבנתי שלבעלך יש חברים. את חייבת למצוא משהו שמעניין ומחייה אותך, משהו שמעורר את הליבידו במובנו הרחב, כי אחרת זה דיכאון. מה תעשי בלעדיה? אם החיים שלי היו הוא הייתי מת. לה זה היו החיים והיא באמת מתה. הוא גדל כדור רביעי לשואה, עטוף בלחצצצ, מלא ציפיות, ואכזבות, אבל אנחנו דור שלישי לשורדים, לא לקורבנות. זה לא רק רצון, זה צורך - לחיות. בחיים לא הייתי מוכן שיקברו אותי בגמרא, אני לא מסוגל למות. אני הנכד של סבתא שלי, הרבה יותר מהבן של ההורים שלי. מה את רוצה לעשות בחיים?

(שלישי)

חלמתי שבסוף יהיה לך דיכאון אחרי מעון. תלמדי מעין, גרושה+2, אבל טורפת את העולם, ומנהלת את חייה בחכמה ובחוסר הגינות. אולי אנשי המלחמה הם חברים טובים יותר מאנשי השלום. וזה מה שכל

כך משגע בעולם השלום שבו הילדה שלך גדלה. זה כאילו לא העולם האמיתי. כאילו לא היתה שואה. היא תהיה מאלה שנשארים מאחור עם המשפחה, ולא מאלה שבורחים. גם אם העולם יגיע לתקופה המשיחית, עדיין המומנט הבסיסי שלו הוא לא מערכת הרווחה, אלא הקונפליקט. הוא גדל בצמר גפן פיזי, אבל לא בצמר גפן רוחני. התשתית הרוחנית שלו, אופן הקיום שלו בתוך העולם, היא רצון שאיננו יודע גבולות ואיננו מכיר בהם, לכן הוא נפצע, וההוויה השנייה הכי בסיסית זה רצון להשתעשע. לכן הוא או כועס או צוחק. אין לו את הקורבניות של העצוב. דכאון זה לא באופק. או מאניה - או פסיכוזה. בקיצור, את נשמעת עצובה.

(רביעי)

חלמתי שאני כן בעד ללמד לילד שאבא שלו יכול לשחוט אותו, אני אוהב את העקידה בדיוק בגלל המסר, וזה, שהסיפור של הורה וילד הוא בבסיסו סיפור טראגי. זה מסר מאוד חשוב לילדים, ונכון. אני מכיר אותך כבר שבע שנים. זה לא בא לך טבעי, אין לך את המניע הפנימי, ולכן זה לא ילך לך, אולי לתקופות קצרות באופן מלאכותי, ואח"כ ידעך. את יכולה לשמור על קשר רק עם מי ששומר אתך על קשר. יש מעט מאוד משוגעים כמוני שהיו ממשיכים לכתוב לך מיילים אחרי שאת לא עונה. וזו לא נזיפה. זה עובדה נפשית שצריך להכיר בה, ולתכנן לפיה. כמו המלחמות - בעלך צודק. יש כאן נכות נפשית מסויימת, בלעשות אהבה באהבה יש משהו מוחמץ. אני לא נפגש עם אנשים בנסיבות רגילות, בכלל, ושמתי לב לעובדה המוזרה מאוד - שאנשים שעבדו אתי על "פרויקטים" של האדמו"ר מאוד אוהבים אותי, הולכים אתי רחוק, לפעמים מדי. וזה מאוד מוזר, כי החתום מעלה לא נחמד, לא חברותי ולא חברתי, לא מעודד ולא תומך, לא חבר, מתייחס לאנשים בצורה מכשירנית, נעזר בהם הרבה יותר מאשר עוזר להם, העולם מאוד זר, לא מתנהג בשום אמת מידה מקובלת, ובכל זאת. ונדמה, שזה קשור לנושא המלחמתי. אני נלחם ב"רעל". להילחם עם עבדך הנאמן, זה נותן תחושה שיש על מה להילחם, יש משמעות, כיוון. ואפילו הפראנויה עובדת פה. זה דמויות שהרבה פעמים עבדו על איזה מאבק חשאי, שנוהל בצורה מאוד קונספירטיבית, בתחושה של מחתרת, של התנגדות, מאוד מוכוונת מטרה, זה יוצר. זה שותפות, סוד זה דבר מחבר. זה כמו שכסוף שנה א' בישיבה הופכת להיות החלק הכי אהוב, לא למרות שהיא קשה, אלא בגלל. הרעל נותן לאנשים את מה שחסר להם בחיים. אתך מעולם לא היתה התחושה הזו, של "בוא נכנס בו", בלי בקשה, כפקודה, כי אין שנייה למילה מיותרת. אתך זה היה קשיי מציאת הבנוג, ליווי, לפעמים דאגה, כמעט אבהית, אבל שחורים לא מחפשים קבלה ולא הזדהות. הם מחפשים ליבידו. הצורך הנפשי רגשי הוא חלש בהרבה, לטווח ארוך, מהצורך הזה. המצב הבריא הוא לא השלום. להיות עם מישהו במלחמה זה לא העובדת סוציאלית, זה להיות זה שעבר את מבחן החורים, שסופג בשבילך פגיעות. זה מה שנותן את החשק - ההקרבה. זה החסד שמחבר אנשים, לא החסד של הגמ"ח. גם החסד של התבוסה, של הוויתור. הפסד כואב לא פחות מחבר מניצחון מהולל. מה גם שכל מי שנלחם יודע ששני הדברים תמיד כרוכים, באים ביחד, מצה ומרור. לקנות ולשלם מחיר. בגלל זה אנשים שונאים חילונים, לא בגלל שהם לא מסכימים אתם, אלא בגלל התחושה של לא להיות

שם. הבגידה. החברות היא תחליף לצורך השבטי, סוג של קשר דם שאיננו קשר דם. מי שיש לו רק קשרי משפחה מחמיץ איזה רובד פחות גשמי בקשר האנושי, כמו שילד שיש לו רק התקשרות בטוחה מחמיץ איזה רובד מהותי בטרגדיה של השואה, את הגזע כרות זקן. לכן זה לא מפליא שלאביך יש הכי הרבה חברי אמת. הוא היצור הכי ליבידינלי בבית. גם אוטיסטים כמהים לקשר, כמוכן בדרכם. זו הבעיה, שכמוכן בדרכם. וחברי "אמת" זה ביטוי טוב, כי מלחמות זה לאו דווקא דם, אבל זה תמיד חותך. הרבה פעמים אני מרגיש ממך חוסר כנות ופתיחות, לא כמוכן של שקר, אלא ברצון להחליק, לא להעלות. בלא לומר. לפעמים זה גורם לי לקו יותר פרובוקטיבי, אבל זה רק סוגר אותך יותר. החלק שמושך בחבר אמת שאומר אמת, זה לא הרק אמת, אלא כול האמת. אני לא מצליח לחשוב על פעם אחת בשבע שנים שהצלחתי להוציא ממך ביקורת. לא משנה איזה שטויות עשיתי או אמרתי, ואלוהים יודע מה עשיתי ואמרתי. כמוכן מסויים זו תחושה לא נעימה. (הגברת תמיד היתה מדברת עליך רעות בנקודה הזו). הזדהות אינסופית היא חוסר הזדהות (אף אחד לא מזדהה עם עצמו באופן אינסופי), וקבלה אינסופית היא חוסר אכפתיות. לבן שלי יש לי קבלה סופית בהחלט. את זוכרת שצעקתי עליך? וזה דווקא האכפתיות, כולל הנכונות להקריב את החברות עצמה. אבל את מעולם לא צעקת עלי. אנשים לא אוהבים הנחות. הם אוהבים מחירים. שנים שאנחנו בזה, מעולם לא אמרת לי משהו שלא נעים לשמוע! איזה אנשים את מכירה שמימשו פוטנציאל בגלל תמיכה רגשית? שמות, שמות בבקשה. ואולי ההתקשרות הבטוחה בבגרות היא שמימשה את הפוטנציאל, ולא זו בילדות... שהיתה הרבה פחות בטוחה, ובעצם סיפקה את המניע, הליבידו. למשל: הצורך באישור נשי.

חמישי)

חלמתי שמה זאת אומרת, את באמת זקוקה לתשובה? את צריכה שאמנה את שבחייך? את אדם שונה, מאוד מאוד, ומצד שני את גם אדם דומה, מאוד מאוד. זה מה שעושה את זה למעניין. אם היה רק אחד הצדדים לא היה מתח. לא היה עניין נפשי. אל תדאגי לי, אני בוחר אותם בקפידה, וגם נותן להם הרבה חבל, אם כי לא אינסופי. אנחנו שנינו מאותו עולם. אני מנסה בכל כוחי לגרום לך לנסח תפיסה אחרת, לא לפגוע (תאמיני לי שאני יודע לפגוע). אני רוצה, תראי לי שיש צורת קיום יצירתית לא מלחמתית (על כל נזיקיה). אהבה זו לא תשובה. א. כי אין לי אהבה, ואני אפילו לא בטוח שהיתה. ב. כי מניסיוני עד כה, זה לא היה נושא מחיה בזמן אמת. ג. באמת שנמאס מאהבה, זה חומר לעוס שהיה במרכז התרבות יותר מדי זמן (לא תמיד - ראי התנך. זה השפעה נוצרית). ד. הנה, זה לא עובד. ה. וכו'. את גם לא צריכה לקחת קשה את התפיסה שלה, ראינו לאן זה הוביל. עכשיו נזכרתי: היה לה כינוי בשבילך - "אשת השלום". ברור לך שהיא לא אהבה אותך. הפער ביניכן היה תפיסתי, ולא רק אישי. אז בסדר, הבנתי את גבולות הגזרה. נתקלתי במקום שאני לא יכול לעבור אותו. לא רוצה לגרום לך את זה, עד כאן. גם העמק שאת נמצאת בו הוא בהר הבית. זה דבר טבעי שקורה אחרי השנה הראשונה המסעירה, ואז יש חלל מסויים. זה לא שבר גיאולוגי. הדרך שאת מייצגת היא מבחינתי אפשרות חיים מוחמצת. קשה לנהל מלחמה כשאין בסיס ויורים עליך גם מאחורה, ההסתגרות, ההסתובבות לאחור, החשדנות, העין

השלישית. אין לי באמת קשרים משפחתיים. הקשר המשפחתי היחיד שהיה לי היה אתו. אני אוהב לכתוב לך, אחרת לא הייתי כותב. גם זקוק לזה לפעמים כדי לשמר את האמונה. שוויץ של המזרח התיכון. את בעלת החיים הטובים ביותר, ואז זה מערער את זה אם אינך מאושרת. אם יש משהו שחסר, שהוא אולי העיקר מן הספר. יש לך גם תפקיד בתיאטרון הפנימי. אחריה, נשבעתי שלא אבחר שוב בדרך המלחמה. בגלל זה זרקתי את לאה, למרות שמאוד חבבתי אותה מכל בחינה אחרת. ואני מבין למה כדאי שלום, אבל לא מבין איך אפשר להיות ככה. במובן מסויים, צורת הקיום שלך משגעת אותי. איך אפשר להיות ככה? זה קונפליקט לא רק אתך, וניסיתי להחזין אותו, אבל לא במחיר של פגיעה, ואני מבקש את סליחתך. אפשר לאחל שבת שלום?

שישי

חלמתי שאז מה, כל פעם שהייתי עובר את הגבולות היית מתפוצצת מבפנים, אבל לא נותנת לזה רמז מבחוץ? וזה גם נתן את תחושת החדר הריק, את ההרגשה שיש אולם שאולי אין לו גבולות, וההתגרות ההולכת ומחריפה כדי למצוא אותם, כדי להרגיש שאתה לא לבד, ומדבר לחלל מוחלט, שזה משהו שמנוגד לחוקי הפיזיקה. לא אתדרדר לעלבונות, וגם לך לא מתאים, מה גם שברור לשנינו שאני יכול להיות פיל בחנות פילים, ועם כל חוסר העדינות עד כה, לא ראינו כלום. רמזים קטנים בהרבה היו מביאים מזמן לריסון בנקודות הרגישות (ולא, אף אחד לא יודע מה הנקודות הרגישות מראש, זה לא כתוב בתורה. אני רגיל לפגיעות טיל בעור הפיל. שרדתי השתוללויות של האדמו"ר ושל היושב במרומים שבהן היית מתרסקת). בקיצור, דינמיקה זה דבר של זוג, כמו שאת אומרת - הדדיות. וגם לי לא היה ברור מה האינטרס שלך בקשר הזה ולמה את בעצם, מה המניע. מה שכן, מעולם לא באמת חשבתי שאת צבועה כמו שקראת לעצמך, אלא שבאמת יש מרחב הכלה ללא גבול נראה לעין, ושצריך לשים לזה סוף. לא חשבתי שמבפנים מתחוללת דרמה אחרת, אלא שיש לך יכולות לא הגיוניות לקשר אנושי, משני צדדיו. וזה גם סיקרן וגם עיצבן, וגם עניין, כמו הרצון ללכת עד לסוף הלוויתן ולראות מה יש שם (תודה על הדגים). אני שמח שיש גבולות ליקום (זה בריא לבריאה להיות סופית), אבל פחות שמח שגרמתי ללוויתן להקיא. אני לא אוהב להכאיב, ולכן עשיתי את זה מאוד בהדרגה, כל פעם עוד צעד. אני לא חושב שאת מזוייפת, כפי שהצגת עכשיו את עצמך, אבל כן מרגיש שהיית צריכה לעמוד על שלך הרבה יותר מוקדם, ולא להגיע למקום שאת כבר לא יכולה יותר ולהתפרץ. כל מה שביקשתי - עמדה. לפעמים זה הרגיש כמו להיפגש עם מישהו שלא הגיע לפגישה, כלומר הוא הגיע אבל לא שם כנוכחות קשיחה, אנושית, אלא כאיזה מדיום נוזלי שאתה פועל בתוכו, ועושה את הריקוד שלך. אין לי בעיה אם את לא רוצה קשר אתי, ותעשי מה שטוב לך, בעיית הגבולות שלי מוכרת וידועה, במיוחד עם הטיפוס המכיל, ולכן תמיד היה יותר קל לי ליצור קשר ראשוני דווקא עם הטיפוס החסר גבולות, כמוהו, כמו הילד. למרות שישנם יתרונות ידועים בטיפוס המכיל (ע"ע היא, והוא), אני תוהה אם אין משהו מבני שמסכל קשר כזה, איזה חוסר סיפוק מובנה שגורם לי לזעזע את הגדרות (לפעמים ההכלה מרגישה כמו כלא). בקיצור, אין סיבה לכעוס, כלומר לא יותר מדי. את לא חייבת להעביר אותי לצד הרעים כדי

להחליט שאת לא רוצה לשמוע ממני. אל תשכחי שטקסט שוכח את הטונים, את המנגינה של הדברים (שהכרת כשדיברנו בע"פ), שהיא תמיד עם איזשהו חיוך מאיזשהו סוג, ערבוב משחקיות תהומית ורצינות תהומית, ושבמפגש הלילי לא התרשמתי שאני מרגיז אותך יותר מדי (אם כי לאור הווידוי אני כבר לא בטוח). כשניהלנו שיחות נפש על ההבדלים, גם ההבדלים החינוכיים בין הילדים שלנו לא שמתי לב שאת קופצת לשמים, גם כשאמרתי שאקרא למשטרה, כי ברור ההקשר. לא כל הדברים יכולים להתקיים בתורה שבכתב (בניגוד, אולי, להעדפותיי). בקיצור, בין שתיקה רועמת (כשהרעם אבד במערכת המייל. ולא נודע כי בא אל קרבה) לבין התפוצצות צריכה להיות מדרגת ביניים, אם לא קומה שלמה. את גם לא חייבת להפוך את האמירות שלי לתיק פלילי ברמת המניעים, של רוע, רצון לפגוע. מומלץ לתת קרדיט (נדמה לי שמגיע לנו), אם כי בוודאי לא חובה, וזה ללא קשר להמשך הקשר. בקיצור, בואי נהיה כנים עם עצמנו, וננסה להעריך הערכה סבירה את הצד השני ומניעיו, גם אם לא מעוניינים יותר בחברתו, אין צורך להשחיר הכול ליותר שחור. מה גם שרק במייל הקודם דווקא הודית לי על זה, שמחתי על מכתבך, נגעת בי מאוד, כך שהניסיון להציג את זה כאילו יש פוגע, שלא ברור מה הוא מרוויח, ונפגע, שלא הרוויח דבר, הוא קצת...עושה עוול לשני הצדדים. אמירה יותר סבירה היתה עברת את הגבול. הרי זה לא שסבלת לאורך כל הדרך... גם את הרווחת לפעמים משהו מהקשר הזה, כמה ולמה, רק את יודעת. כרטיס צהוב היה מתבקש יותר מכרטיס אדום. ואני בהחלט שמח בחברים לנשק, זה שהצלחתי עד כה במה שהצלחתי (לא מה שאת מכירה) זה רק בזכותם. לא ידעתי שאני כזה מוזר ולא הגיוני ולא מובן בעיניך, חשבתי שאת מבינה אותי יותר טוב. יש משהו מפכח בלנער מדי פעם את החבית, ולראות מה יוצא החוצה. לדעתי הם מבינים אותי יותר טוב ממך, אבל אני אשאל. לא ברור לי מה כל כך לא הגיוני, כך שכנראה ההגיון עצמו שונה. בקיצור (וכן, אני יודע שקיצור הוא לא אחד ממעלותיי הבולטות), אני סבור שכן יש בך את הכוח לסיים דברים בצורה יפה, גם אם את נחושה לסיים. אני לא הוא, וזו לא תחרות העלבות. בקיצור, אשמח להיפרד כידידים ולא כאויבים, בלי ציניות של דגים, מה גם שלא נעשה פה פשע, אני מקווה, וזו לא בושה ולכן אתנצל שוב. במיוחד לגבי הילדה. אני רגיל לאש צולבת בנושא מכולם, החל ממנה דרך המוסדות והרבנים ואחותם וכלה בפלא המשתולל עצמו, רגיל לזה כשדה קרב אינסופי כאוטי סוער ומבוקר להפליא אפילו בידי הרשויות העליונות, ולא היה לי מושג לרגישות שלך בנקודה הזו (וזה בהחלט לא נחשב אצלנו לנושא רציני אישי וכבוד, אלא *תפיסה מעוותת כלשהי שהבנתי שעדיף שאצנזר*). בקיצור, אני מבין שאת חושבת שבמידה מסויימת היא אפילו צדקה בהחלטה שלה. טוב. אולי היה גם משהו בו שעיצב גישה כזאת, אבל זאת אדע רק אם יהיו לי ניסיונות אחרים. חשבתי שההקשר המוכר לשנינו הופך את ההבנה הזו למובנת מאליה לשני הצדדים. לגבי איך השגיונות שלי משתלבים כאן - אצנזר. אז כן הייתי רוצה להרגיש שגם כשאת נפרדת אפשר לסמוך עליך, ושלא הפכתי מבחינתך להמזן הרשע, ושנשמרה איזו נאמנות בסיסית בינינו. גם אם נקח את הנרטיב (הקצת פשטני) שצד אחד פה ביצע פגיעה קשה בשני. מאוד קל להיפטר מחברים, ומאוד קשה לרכוש אותם. אז גם אם מרחב הסליחה איננו אופציה מבחינתך את יכולה לשמר מרחבים רחוקים יותר, של ב"עת צרה", או "מתישהו בעתיד, בגילגול אחר", או אפילו לא זה ולא זה, אלא

נשאר איזו מדרגה של חיבור נשמה של אחרות לוחמים של מה שהיה, שלא החזיקה בעיתות שלום, ולא מתממשת "למטה" בגלל נסיבות אישיות בעייתיות, אבל עדיין קיימת איפשהו, ולא נמחקה. בקיצור אשמח אם תבחרי למצוא את האפור, כמובן בגוון המתאים לך, ולא את השחור. בכל מקרה, אם תבחרי לא לענות, אז תודה שהיית אתי בעתות מלחמה ושלום. ואם תצטרכי משהו (שלא תצטרכי) - אני שלך.

ואני כותב פתק לאדמור המת, דו"ח מצב מהפרויקט, ומעולם החיים: בתרבות חרדית חילונית זה היה בעמוד הראשון, הספרות היה העיתון הראשי, והיה גם מוסף לצבא ובטחון, עם ביקורת צבאית, למי שמתעניין, ועכשיו המוסף לצבא ובטחון השתלט על העיתון. וזה כי שולחים את כולם לצבא, או לישיבה. במקום לשלוח את הבהמות לצבא ואת החכמים לישיבה, אז קיבלנו בהמות בישיבה ותלמידי חכמים בצבא. (וזה במקום שתהיה ישיבה לומדת, ולא רק שיהיו בה לומדים. כי אצל החרדים ברור שהתרבות בראש לפני החומר, רק שהם לא למדו את העניין של הכתר, של הכותרת הראשית, של הכתר היצרי שמעל החכמה, של התורה המעניינת ולא המשעממת, של חידוש התורה ולא רק חידוש בתורה, חידושים שהם בזמן הרוחני ולא רק במרחב הרוחני, ולכן היה צריך את החילון כדי שהתורה תהיה חידוש, תהיה תורה של חדשות, בתרבות חרדית חילונית.) מה שהיה צריך זה קצין מיון מקובל, ששולח את האדם לפי שורש נשמתו. מי שיש לו נפש בהמית - לצבא, ומי שיש לו נפש אלוקית - לישיבה. כי מקובל זה לא נפש אלוקית, זה צינור שמחבר בין מרכז העולם הבהמי, שיא הבהמתיות, למרכז העולם האלוקי, שיא הרוחניות. כי מדובר בשני עולמות נפרדים, והאדם לא מחבר ביניהם, האדם זה פיקציה, נעשה אדם, בצלמנו ובדמותנו. צלם מלשון צל, ודמות מלשון דמיון. ומה הקשר בין צל לדמיון? עלטה. כי האדם הוא מה שהוא מסתיר מהאור האלוקי, הצל הוא הצלם שלו, ולכן הצורה, זה החושך המוסתר של העלטה, והדמיון זה הדמות, התוכן שבתוכו, החלום. כי קודם בחלק א', בגלות, אז ההתלבטות היתה בין לאה לרחל, האחות הקטנה, והקונפליקט היה היחסים עם האישה הבהמה, הזוגיות האיומה של אלוהים עם השכינה, ואח"כ בחלק ב', בארץ, חשבו למצוא גאולה בכך, בהורות, עלו מהמלכות ליסוד, לחלק המוליד, היחסים של אלוהים עם המשיח, ושגם זה נכשל, אז עלו למעלה לחיים, ושם היחסים עם השכינה אפילו יותר גרועים, היא כבר אישה של מישהו אחר, של השטן, בעץ חיים היא ברשות הנחש, והילד לא שלך. וזו התקופה שאחרי הארץ, אחרי הציונות, לא גלות של עץ הדעת, אלא גלות של עץ החיים, לא גלות במרחב אלא בזמן. והטעות של אבות הציונות שבמקום תרבות חרדית חילונית הם עשו תרבות חילונית חרדית, ולכן נשארו בלי תרבות. כי תכנים גבוהים בעברית נמוכה זה שכינה בתחתונים, אבל תכנים נמוכים בעברית גבוהה זה תחתונים בשכינה. הפסיכוזה הציונית, החרדה הציונית היא האשמה האמיתית במחירי הדיור, הרצון להחזיק בקרקע בכל מחיר, כמו שהפסיכוזה המתירנית, החרדה החילונית אשמה במחירי החתונה, והחרדה החרדית היא הגורמת לקניית ספרייה בלתי נקראת בכל בית. במקום שתהיה חרדה יהודית, חרדה תרבותית, פחד מהעלמות התרבות שיגרום לקניית תרבות בכל מחיר, רצון להחזיק ברוח. לעטוף את אלוהים בעיתון.

שביעי)

חלמתי שהשבעה היא שבע המידות, האזכרה היא הבינה, ולעתיד לבוא תהיה ההחלמה, שהיא בחכמה, מעל הזכרון של המת יהיה החלום של המת, מתחת לקבר המיטה, ובסוף מהכתר תהיה התחייה, כי שם מת=חי. ואני נזכר באדמו"ר זצ"ל, ובשטן זר"ל, ובעכברוש זב"ל, ובנחש זח"ל. ואני כותב לשכינה: האידיאולוגיה הנשית הרסה את יחסי המינים, את עץ הדעת. היא כמו החילוניות, שהרסה את הדתיות, כדי לפנות מקום לדתיות חדשה. עץ החיים. לכן עכשיו צריך אידיאולוגיה גברית, אלוהים מת בגלל שהוא היה גבר, לא בגלל שהוא היה מלך. לא מהכתר, אלא מפרצוף אבא. לכן נשאר רק הכתר בלי המלך. בלי הראש. וזו דווקא ההזדמנות - לראש חדש. במקום להתאים את הכתר לצורת הראש, נתאים את הראש לכתר. מעל אבא ואמא, מעל הביולוגיה, עץ חי. שם תהיה ביולוגיה מלאכותית - שטריימל, החלק באלוהות שהוא טכנולוגיה - כתר, המקיף של המוח - הוירטואליה. הכתר שבא משלושה זנבות. צריך לתת את הילד לחזקת ההורה השלישי. במאבק בין שני המינים יכריע מין נוסף, עליון, שיהיה אפילו במיטה, כי אז יהיה בית דין של שלושה, אחר הרוב, ולא טענות. ובשביל המין הזה האיש יהיה אישה והאישה תהיה גבר. האדם כבר לא יהיה יצור עצמאי ללא המלאכותי. וכשהמלאכותי יהפוך לאישי, יהיה לו פנים, זו תהיה הגאולה של המחשב - מאחורי המסך, כי בזה אתם נלכדים.

כתבנו בספר החיים

חלמתי שעשיתי שטות. לקחתי סיכון במקום שלא הייתי צריך לקחת אותו. ואני כותב ללאה: את רוצה לדבר? אבל היא לא עונה. היא בטח חושבת שזה משהו שקשור אליה, למרות שזה בכלל לא משהו שקשור אליה. והעניין הוא שזה היה ביוזמתי. ושנייה אחרי שאין דרך חזרה - תפסתי את עצמי: למה עשיתי את זה? ואח"כ יגידו לי בצדק: אתה באמת חמור אתה, אף אחד לא יבין. שנים מאז שהייתה לי בחילה כזו. אבל עוד יכול להיות שהכול יסתדר על הצד הטוב ביותר, נכון? דווקא עכשיו הייתי יכול לדבר עם מישהו. ובפעם הראשונה מזה שנתיים - אני מתפלל. למענך אלוהים חיים.

הבן של

חלמתי שאני לא יודע מה היארציט של השואה. כל השנה יארציט. ואני מבין שבתחיית המתים אושוויץ תהיה העיר היהודית הגדולה בעולם, ובכמה ערימות אפר תהיה צפיפות האוכלוסין הגבוהה בעולם, מעל הצפיפות הקריטית, מסה קריטית של יהודים שתביא לתסיסה רוחנית חדשה, לפצצת מימן רוחנית. או להפך, לקריסה לחור שחור. ובכל מקרה זה יהיה המקום להיות בו בתחיית המתים, עם שוכני אפר. ושם צריך לערוך את ההילולא של האדמו"ר. כי אם במוות אתה נפרד מאחרים, בתחייה אתה נפרד מעצמך. ויש אדם חדש. ומי יודע אם לא נקום בצורת מחשב, או שנקום בצורת משוואה מתמטית, או אלגוריתם, השם ישמור, ואז כל האנרגיה המינית שנאגרה בתורה תהיה מאחורי המסך. וירדפו אחרי אלגוריתמים יפים, ויגידו אנחנו דוגמאות יפות, מושכות, בואו תלמדו אותנו. ואחרי החופה הם יכניסו אותם למיטה ושם תהיה היצירתיות. והבתולים יהיו החידוש, טריטוריה שחורה לא רק במפה, אלא גם בעולם. ואם ירושלים תהיה הכניסה, המקומות הקדושים, שער הרחמים, אז אושוויץ תהיה המקבילה הגברית, ומהזיווג ביניהם יצא החמור הלבן, שכולם יודעים לאיפה הוא יגיע, ולא ידעו מאיפה הוא יצא. מין הסתם מהאדמו"ר, מהקצה. ומקים אמונתו לישני אפר. ואני לא מבין איך אפשר לישון ככה, כשהשכינה היא שילוב של שכיבה ושינה במיטה רוחנית. איפה כתוב בתורה שצריך לישון? איפה יש חלום מין התורה. ובכלל, מי יודע מה יקרה כשההר יתבקע, ובמקום תורה מלמעלה תיוולד תורה מלמטה. מה קורה כשבני האלוהים מזדווגים עם בנות האדם אנחנו כבר יודעים. השאלה היא מה קורה כשבנות האלוהים מזדווגות עם בני האדם? ואני לא לא נרדם. ואני חושב שהמיטה עקומה, ולכן החלומות עקומים. והחסידה עם רגל אחת באה מהחלון, מלאכית לבנה, ומשאירה לי תינוק במיטה.

מכלכל מתים בדין

חלמתי שכל המתים מתאספים כמו ערימה ערומה, אומרים שהאדמו"ר הולך לתת דרשה מתחת לאדמה. וכולם מדברים מה הוא הולך, מה הוא רוצה. וברוך דיין המת אומר: מה יצא בחושך מהאדמו"ר? מין הסתם האדמו"ר הבא. ומורה המתים אומר: המתים יפריעו בשיעור והמורה יורה להם לקום ולצאת

החוצה וזו תהיה תחיית המתים. וכולם מתרגשים בקבר. אבל האדמור, הוא מבין שצריך להתחיל מלמטה, בשביל שתהיה תחיית המתים צריך התעוררות מלמטה. קודם כל נאסוף את האמצעים, ואחר כך נגלה לכם את המטרות. והיהודים המתים מתלחשים: בשביל זה הוא העיר אותנו ממנוחתינו, בשביל ערב תרומות? לילה תרומות. וגביר אחד אומר: הוא חושב שיש לי כיסים בתכריכים? וברוך דיין המת משתיק אותם: שקט בבית הקברות, והם מתחילים להקשיב לשפתיו של האדמור, שלוחשות בקבר, ללא לאות:

הכלכלה מתקדמת, מכלכלת זהב לכלכלת כסף לכלכלת נחושת, כלכלת החשמל, ועכשיו למחשב תהיה כלכלת תכלת, תמצית הזיכרון, וכלכלת ארגמן של המכשף, בסוד דלת ראשך בארגמן, וכו'. וכל כלכלה מולידה תשוקה אחרת, מהזוהר של הזהב, לכיסופים של הכסף, ולנחש של הנחושת, וללא תורו של התכלת, ולמרכבו ארגמן, תוכו רצוף אהבה, מלך אסור. ולכן מיניות אחרת, כמו שאנחנו עברנו ממין כסף למין נחושת. אז למחשבים יהיה מין תכלת, ולמכשפים מין ארגמן. אבל אפשר רק להתגעגע למין הזהב. ככה אנחנו כבר לא מבינים את עגל הזהב, ועגל הכסף כבר לא מדבר אלינו, עכשיו עגל הנחושת, הרשת. ולמחשב יהיה עגל התכלת. לפחות הוא יצבע את החוטים בזיכרון, בכיוון. ועגל הארגמן זה מהפרה האדומה. הזהב הוא מגן עדן, והכסף זה המצאה של אברהם, והנחושת זה התוספת של משה, והתכלת של קורח, והארגמן זה הבגד של אהרן. והארגמן קשור לזהב, זה כבר בכתר, שתחילתו בסופו. זהב זה בדבר עצמו, כסף זה כבר ערך, בתפיסה שלו, נחושת זה כבר תקשורת, בקשר שלו לאחר, תכלת זה כבר רק בזכרון, בכיוון שלו, וארגמן זה כבר רק בכתר. ככה לגבי התענוג מנשים, אז פעם היא היתה בעלת ערך מעצמה, ולכן בעלות, אחר כך בעלת ערך מהתפיסה שלך, ולכן קניין, היום אומרים תקשורת, ולכן הקשר ביניכם, בינך לבינה, ומחר יגידו הכיוון, ומחרתיים תענוג רצון אמונה, ונחזור לאישה מזהב. האדום שלך הופך לזהב של הדור הבא, שפיכות הדמים (גבר) דרך גילוי העריות (אישה) הופכת לעבודה זרה (נחש). השואה שלך, הגיהנום שלך, הופכת לחטא גן העדן של העולם הבא. איזו מין כלכלה תהיה למחשבים? למה יהיה ערך? למה ימשכו במין השני? הדבר שעדיין יהיה בעל ערך זה למידה. התקשורת תהיה טריביאלית. הזמן והמרחב לא יוגדרו על ידי מה שלוקח לעבור מידע (ומכאן שקילות המרחק זמן-חלל), אלא על ידי מה שלוקח ללמוד (הזמן ללמוד, המרחק לעבור בלמידה). והערך של האישה יהיה בלימוד שלה, מאמץ הלמידה להגיע מלמידה מבחוץ ללמידה מבפנים, שזו תנועת הזיווג. זה יהיה היצר של המחשב.

עירבוב של משחקיות תהומית ורצינות תהומית

חלמתי שהאדמור עושה סדר בתהום. מתוך המוות הוא עושה סדר בחיים. ואף אחד לא יכול להדיח אותו משם, זו שינה פי שישים, והחלום בהתאם. והוא מפתח משוואות של קשר עלטה-חיים, איזו סימטריית חלל-זמן חדשה, מהפכה מטאפיזיקאלית, שהיא נשברת בעולם החיים אבל נשמרת בעולם המוות, עולם הדומם. קשר שמתגלה רק בעולם של "זמן השנה"-היארציטיט, שבו המוות הופך לזמן (במקום החיים), ושיתגלה במחשב צדקינו. את המרחב, יחליף המרחב בזיכרון, ואת הזמן, יחליף סדר

הפעולות, והקשר בין גודל הזכרון לזמן העיבוד יהפוך להיות הקשר מרחב-זמן, ולכן החגים וימי הצום, שהם יצירת מרחב של זמן, יהיו שילוב של אירוע בזיכרון שהוא גם אירוע בסדר הפעולות, יצורים שהם גם נתונים וגם הוראות, לא נתונים של הוראות, או הוראות של נתונים, אלא נתונים-הוראות, כמו הדוגמאות ללמידה, וגם בזמן של האדם, ולא רק של התורה, יש חגים וצומות, ברית זה פסח, והחינוך הוא ספירת העומר, עד מתן תורה, שזה הבר מצווה, וראש השנה זה החתונה ויום כיפור זה הגירושין, וסוכות זה הייבום, עד כאן מערכת החגים מדאורייתא, ועליה מורכבת מערכת האנטי-חגים מדרבנן: ג' צומות זה המחלה, ושלושת השבועות זה הגסיסה, ותשעה באב עד ט"ו באב זה המוות, וחנוכה זה השבעה, וזאת חנוכה זו הקימה, וט"ו בשבט זה היארציית, ותחיית המתים זה פורים, ונהפוך הוא. כלומר המחלה מתחילה יום אחרי החתונה. ואם החגים הם דוגמאות במרחב הזיכרון, ומכאן נובעות הפעולות, למידה מנתון להוראה, למידת תלמיד, הרי שהחיים (המקבילה האנושית לחגים) הם דוגמאות במרחב הפעולות, שיטות, ומכאן נובעות הזיכרונות, למידה מהוראה לנתון, למידה ממורה. הפונקציה של אלוהים בעולם היא זו של המורה, ולכן הוא מחוץ לעולם, ולכן יש אלוהים, אחרת הכול למידה מבפנים, ולכן אין חוץ ולכן אין פנים, ואין למידה מבפנים. כמו שבלעדי האדם אין מרחב וירטואלי, האדם הוא שיוצר את העולם של המחשב בכך שהוא מחוץ למחשב.

בלונדיניות

חלמתי שהאדמור דובב בקבר, מדבר מתוך שינה, שמבחינה כלכלית, גבר הוא דבר שאין לו ערך לכשעצמו, הוא כסף, לעומת אישה שיש לה ערך לכשעצמה, היא זהב, ולכן יש כאן מנוע על הגבר להשיג ערך, כמו שלא לילים יש ערך לעצמם, ואילו לאלוהים צריך להשיג ערך, וכמו שבשפיכות דמים לחיים יש ערך לכשעצמם, אבל המוות צריך להשיג ערך, להפוך את החושך שלו לחלום, לערות יש ערך לעצמה, אבל השינה חייבת לעבוד, הלילה צריך להצדיק את עצמו. ועכשיו שבאה הנחישות, אז דווקא הקשר בין הגבר לאישה הוא המוצר, לו יש ערך, בניגוד לערך שלהם. אין יותר אנשים - רק קשרים. אין אלוהים ואין שכינה, רק הזיווג ביניהם, אין חיים ואין מוות - רק המעבר ביניהם, רק המחלה, אין יום ואין לילה, רק שקיעה, לא ער ולא ישן, רק הרדמות, אין אור ואין חושך, אלא רק עלטה. זה ביטול הדיבור של מעשה בראשית, ובלי דיבור של המעשה יהיה רק מעשה של הדיבור. לכן יגיע המחשב, ואז לקשר עצמו לא יהיה ערך, אלא לכיוון, ללמידה בתוך המערכת הזוגית, לתורה, משני הכיוונים תורה שבכתב (מהגבר לאישה) ושבע"פ (מהאישה לגבר), שהזיווג בין שתי התורות הללו, תורה שבעל-כתב, יהיה הלמידה המשיחית. כלומר לא רק למעבר בין היום לחלום - ההירדמות, והלמידה של המוח את תכני היום בלילה, אלא בכיוון ההפוך, המעבר בין החלום ליום, הלמידה את תכני הלילה ביום, ההתעוררות, הזריחה, גילוי הסוד, תחיית המתים. משיכיר בין תכלת ללבן - בציצית, שתהיה ההכוונה של הזיכרון. ההפך של העלטה - זה התכלת. כל הגוונים יפים לחלום חוץ מן התכלת. זה הזיכרון של החלום, במקום החלום של הזיכרון. תכלת זה הזיכרון של היארציית, ומה שאנחנו באמת מחפשים לאחד משישים ממיתה - זה תחיית המתים.

חלום זה ההחלמה, ההפך ממחלה.

חלמתי שהאדמו"ר אומר ביארציט שלו, אומר: זה לא טקסט ספרותי. זה היומן שלי. כמו שיש חדשות ככה יש ישנות. הקריאה היא מטבעה תרנגולית, להתעורר, ואילו כאן הכתיבה היא לחלום. זו לא קריאה, לא קוראים את החלום, אלא כותבים אותו. לומדים אותו. מלמד הבקר, קריאה של פרה ורבה, כי הפרות עולות מן החלום, בן פרת עלי עין. בניגוד לתרנגול, ואל הבקר רץ אברהם, כדי שיהיה בקר, בניגוד להתעוררות של התרנגול, התעוררות של עבודה. אלא דווקא של לימוד, השעון המעורר, הוא התרנגול של השכם להורגו, ההתעוררות צריכה להיות מבפנים, לא מבחוץ, ואז היא יכולה להיות למידה של בקר, בניגוד למורה. אסור לקום מהמיטה לפני הכתיבה, בשכבך ובקומך. צריך לשכב כמו גבר, אבל לקום כמו אישה. אסור לקום כמו גבר, לקרוא כמו קוקוריקו. הבקר זה הבן של הפרה. הקריאה של שמע היא על המיטה, ויש גם קריאת שמע מתחת למיטה, כתיבה פנימית בלילה, ובבקר זו הלמידה של החלום. את הסוד - אסור לקרוא. אי אפשר לקרוא. חייבים ללמוד. זה דחוס מדי. בשר אדם זה בשר אדם. ובשר לבן זה כמעט חזיר. ויקרא אלוהים לאור יום - זו היתה הטעות, לאלוהים אסור להיות תרנגול שמעיר אותך לתפילה. אבל העולם תיקן את זה. אצל אלוהים האור קודם לחושך, אבל בעולם קודם הלילה, ואז יהי בוקר - יום אחד. התיקון של אלוהים הוא מאפס לאחד, זה התיקון נגד החילון, לעומת התיקון נגד האלילות, שהיתה מרבים ליחיד. כי היום הוא אפס, לא. אבל כשבבקר (אלף) יבוא הלימוד (למד) אז הוא יהיה אל. וזה היה התיקון של אברהם - וישכם אברהם בבקר. מעצמו. אבל אם האישה מעירה אותך - ויהי בבקר והנה היא לאה, מו, ואילו הלבן הוא רמאות. כי בלילה היא באמת היתה רחל ובבוקר היא באמת היתה לאה. לכן כתיבת החלום אחרי השינה היא המקבילה של קריאת שמע לפני השינה. הקריאה היא שמיעה, וכתיבה היא חלימה. בקריאה אנחנו מבקשים מהשכינה שתתקן את האל מאלוהינו ברבים לאחד. ואילו בכתיבה החלומית אנחנו מתקנים את האל מאפס לאחד, תיקון החילונות. החלום זה יוסף, תהום רובצת תחת, וכתיבתו זה בנימין זאב יטרף, בבקר יאכל עד. לכן בנימין הורג את רחל. בסוף הלילה של הגלות השכינה מתה בשואה שהיא הלידה של החזרה לארץ ישראל, בתוך טומאת הלידה שהיא מדינת ישראל, הדמים, ועכשיו בגיל חינוך תורת ארץ ישראל, עד שתהיה דעת ארץ ישראל. שאם נזכה היא תהיה בת מצווה ולא בר מצווה, ולכן פטורה ממצוות שהזמן גרמא. הכניסה של משה לארץ - 120 שנה. יוסף עולם הלילה ובנימין עולם היום, שמחלק את השלל של הלילה. החלום היה בגלות, והשואה היתה ההתעוררות מבחוץ. היטלר היה קוקוריקו, וגרמניה היתה השעון, זה מה שהפך את החלום לבלהה. לכן אנחנו רק מחלקים את השלל של הניצוצות שהעלינו מהלילה (הגלות). השואה היתה המוות של משיח בן יוסף, ועכשיו משיח בן ימין. האכזבה מהארץ - היא לאה. אבל ברגע שנתקן את האל, נהפוך אותו (מבפנים החוצה), היא תהיה אלה. התורה תהיה תורת שמואל, מבני קורח, ושואל יהיה מלך המשיח. טלית שכולה תכלת. חלום שכולו זכרון. שכחת עמלק. השם ממית ומחיה, מוריד שאול ויעל.

חלמתי שהאדמור כותב בלילן שלו, שזו המקבילה שלו ליומן:

השאלה היא מה תהיה התרבות של ארץ ישראל. כי אם לא נציג סינתזה חרדית-חילונית נתקע עם החיבור הנחות ביותר ביניהם - הדתי-לאומי ר"ל. ולכן צריך אורות חרדיים בכלים חילוניים, ואורות חילוניים בכלים חרדיים. זיווג פנים בפנים ולא אחור באחור כמו המזרחניקים, הזבל של עם ישראל. שחור ולבן זה צבעים, אפור זה לכלוך עכברי. התחייה של העולם היהודי תהיה אדמורים בגיהנום ופושעים בגן עדן, ולא בינוניות ארצית, שהיא האויב הגדול ביותר של השמים, כי לא מגיע לה גן עדן ולא גיהנום, ולכן הם ישארו באדמה. תחיית המתים מין התורה, זאת אומרת שהם יקומו מתוך התורה. גם הרשעים שבתורה יקומו, ומי שלא יקום זה אלו שלא הזכירו אותם בכלל, הסתמא דתורה. כלומר האזכרה היא השלב הראשון של התחייה, להכניס אדם לתורה, כמו שהזכרון ביום קודם לחלום בלילה. ולכן צריך להזכיר אדם בתורה שבע"פ, ובכתב. כי גם אדם שלא הוזכר במפורש, יכולים להפוך אותו לסוד, לרמז, לחלק מהתורה. ואילו הדתיים הם החלק החומרי של ארץ ישראל, אין להם את התורת ישראל השחורה, ואת עם ישראל הלבן, הרוח והנפש, החרדי והחילוני, אלא הם הגוף הדתי. הם פשט. צדיקים במותם קרויים חיים, ורשעים בחייהם קרויים מתים, אבל בינוניים חיים בחיים ומתים במוות, אין להם את המורכבות שמאפשרת את תחיית המתים, הזיווג בין מוות לחיים. לכן ארץ ישראל היא האויב הגדול של תחיית המתים, ולא השואה. כי הארץ היא חיבור בין העם לתורה, אבל כשהחיבור גם, נמוך וחסר תרבות, כשאין הבנה, כשהוא חיבור של מקום ולא של זמן, אז כבר עדיף שלא היה חיבור, וזה מה שהסבירו הנביאים, כשעוד היו חלומות לאלוהים, הבעיה לא היתה שהיו רשעים, תמיד היו רשעים גם במדבר, הבעיה שהחיבור בין רשעים לצדיקים היה נמוך. ובגלל זה היתה העבודה הזרה, שזה עולם דתי חומרי. מה שצריך זה עבודה זרה רוחנית. עינים להם וכן יראו, אוזנים להם וכן ישמעו. צריך מחשבים אינטליגנטיים, ולא גלמים. המקדש הוא בעצמו עבודה זרה אינטליגנטית. בית ראשון היה המקדש החרדי, בית שני היה המקדש החילוני, ללא ניסים. ובית שלישי יהיה המקדש החילוני-חרדי, שהניסים בעצמם יהיו הטבע. וזה בניגוד גמור לחטא הדתי, שרוצה שהטבע בעצמו יהיה נס. שחושב שחומר יהפוך לרוח, במקום שרוח תהפוך לחומר, וככה תהיה תחיית המתים. מין התורה.

הן יקטלני לו איחל

חלמתי שהאדמור מגיב למבקרי:

יבוא יום וייחוס טקסט לאדם יחשב לגסות רוח. לפשע רוחני. האנשים יהיו מיוחסים לטקסטים. הם יהיו המחברים של האנשים. הגיבור זה שמשון, והמספר זה דלילה. תארי לך שלא היינו יודעים מי ראש הממשלה, שכל התפקידים היו מבוצעים ע"י סימנים, ולא אנשים, את לא חושבת שהיה יותר טוב? בלי לראות את הפנים שלו. מחברה של ידיעה מוחלטת, לחברה של אנונימיות מוחלטת. להרוג את האני. מי כתב את התנך, את יודעת? כל ההחצנה האובססיבית תהפוך לפנים. אפילו חילונים לא שוכבים ברחוב, אז להראות את הקשר האינטימי הזה, בין אדם לחלום, זה יותר מגילוי עריות, זה גילוי שכינה, להציץ

לתורה באמבטיה. סיכה תקבל לתוך העין. אישון שחור. מה שבחדרי חדרים ובחדרי חרדים, שאפילו אשתך לא יכול להציץ לתוך הראש שלך בשנתך, אפילו אתה בקושי יכול להציץ. זה יותר אינטימי ממין. בגלל זה היא גוזזת לו את השערות, המשכת המוחין בשינה, הלוואי על כולנו נזירות כזו, מלאה דמיון ובחורות. כי ברגע שאין חלום - יש עיוורון. החושך יודע לקבל את שלו. מכאן האובססיה של התרבות הנוכחית.

תחייה בלתי לגאלית

חלמתי שהאדמור ממנה את ברוך דיין המת ואת מורה המתים להיות שני הכריכות שלו, התכריכים, וקוראים להם - הקדוש, ברוך והוא. וברוך אומר להוא: הזוהר הוא הספר הלבן, שהגביל יהודים להגיע לארץ, לכן אנחנו צריכים להיות מקובלים שחורים, שמסתירים את האדמו"ר מלפנים ומאחור. והוא פותח את הספר, האדמור הערום, והוא אומר: השואה היא התנועה הגדולה מהמוסר לאסתטיקה. שינוי רוחני, ושינוי רוח בהגדרתו - או שתפרוש מפרש בכיוונו או שתשאר מאחור. ואם היהדות היתה שילוב של מוסר באונתולוגי, והמערב היה שילוב של אסתטיקה באונתולוגי, ולכן היהדות יצאה דווקא יותר אסתטית - יופי עכברי טהור, והמערב יותר מוסרי - מוסר נודניקי צבוע. ולכן עכשיו היהדות צריכה במקום לשלב מוסר בחוק ובסיפור (שהם ההכרה), לשלב אסתטיקה בחוק ובסיפור (תורת הכרה חדשה - מודעות שבחלום, בניגוד להכרה הישנה - שהיה מודעות שבערות. לא את התת/על מודע בחלום - אלא את המודע. ואז דווקא בערות יהיה התת מודע. כי במקום שהתת מודע יהיה מקום הוא יהיה זמן. תת זמן יהודי). כי הדתיות היא גנטית, חוצת תרבויות, קטגוריה במוח של תפיסה, של עולם התופעות, כמו הזמן והחלל. התקווה האמיתית של החילונות היא לא נגד אלוהים אלא נגד האדם, כלומר שהמחשבים יהיו חילונים בדרך שאדם לא מסוגל, אבל המכשפים כבר יהיו דתיים בדרך שאדם לא מסוגל. והדת היהודית היא העשירה בעולם, ובעלי הון מעטים המה, שכבה דקה, לכן עלינו להעשיר את העולם הדתי של הגויים כדי להתעשר, מעשר גוי. זה המס. ריק דתי זה מסוכן, הדת של היטלר היתה ענייה, עדיף ברית חדשה על פני ערלות חדשה. צריך לדאוג שהקבלה החדשה תהיה כמה שיותר עשירה, לפני שהיא עוברת סופית לעולם הגויי וסוחפת אותו, צריך לעצב אותה בצורה שלא תביא לאנטישמיות. כי הם עושים לקבלה עכשיו מה שהנצרות עשתה ליהדות. וכשהקבלה תהיה גלוייה לחיצוניים, אנחנו צריכים להכין את העלטה, שלא ירוקנו את ליבת הסוד של היהדות. כי כשכל הטקסטים הכי סודיים יהיו ברשת - החלום ישאר סודי במוח האדם. כי אם השפה היתה מותר האדם מהבהמה, אז החלום יהיה מותר האדם מהמחשב.

ברוך הוא וברוך שמו

חלמתי שהוא אומר: מידע זה כימות של השפה. הכימות של הלמידה יהיה איזה מרחק של למידה עברנו, למשל כמה שלבי למידה בסיסיים היו בדרך, כמה מורה היה צריך להורות, והזמן של הלמידה יהיה כמה חזרות צריך. והמהירות תהיה השיפוע של גרף הלמידה. וכאשר יש תהום בזמן ובמרחב,

מרחק למידה אינסופי, אז יש יצירתיות. וגם שם השאלה היא כמה קפיצות יצירתיות, בלתי נלמדות, היה צריך. כמה ניחושים שאינם ניתנים לרדוקציה יעילה. כי מהו הקץ? מסוף דניאל סתום - זה היקיצה. ורבים מישני אדמת עפר יקיצו, אלה שישנים במותם - יתעוררו, ואלה שלא ישנים במותם - לא יקומו. לכן המטרה במיתה היא שהיא תהיה השינה האולטימטיבית, עם החלימה האולטימטיבית. החושך המוחלט ולא האין המוחלט, לרדת הכי למטה באלוהים ולא לעלות הכי למעלה באלוהים. לא מיתה של זיווג, מיתת נשיקה, לא חיים עד העולם אלא חולמים עד העולם. מי שחי בתורה ממשיך לחיות בחלום, גם אם הוא מת במציאות. כלומר המטרה הדתית לא מושגת במיתה, אלא בחיים, המטרה היא חיים שממשיכים בחלום. לא לא להשתכח מהזיכרון, אלא לא להשתכח מהחלום. וזה רק אם בחייך תרמת לחלום, קנית את חיי העולם שלך. וזה רק אם השתלבת בחלום ארוך הטווח - במסורת. אז החלק הזה - זה החלק שלך מהעולם הבא, החלק שאתה הוספת לעולם הבא ולא החלק שלקחת ממנו. עמך כולם צדיקים - כולם יצירתיים (צדיק=אדם יצירתי מבחינה דתית, יוסף החולם זה האב טיפוס). ואתה לך לקץ ותנוח.

זכה נעשית לו סם מיתה

חלמתי שהוא: אם היחסות זה המגבלה של מהירות המידע, ושמצבך נקבע רק לפי המידע שלך, אז היחסות הבאה תהיה המגבלה של מהירות הלמידה, ושמצב נקבע רק לפי הלמידה שלו. ואם מה שקובע זה השפה שבה אתה מודד, אז כאן תקבע הדרך בה אתה לומד. יש מהירות ללמידה, זה לא תקלה שיש שואה, זה אם עוברים את מהירות הלמידה. וזה לא תקלה שיש גברים ונשים, זה דואליות של שתי דרכי למידה. וזה לא מקרה שהיקום מתפתח, כי הוא לומד, כי יש איזונים, יש כיוונים שמצליחים ויש שלא, ככה הוא מתכוונן לבד, ככה נלמדים חוקי הטבע. ומהמידע הגנטי ללמידה הגנטית, זה אלגוריתמי למידה שאינם חיפוש אקראי, לפרק את הלמידה לחתיכות קטנות של הכוונות. זו לא התפתחות (אבולוציה) זו למידה. וגם החשיבה היא למידה. והכלכלה. והמתמטיקה, ומכאן הצלחתה, זה לא מצליח ב"קסם" אלא בלמידה. בתוך המוח יש תחרות. זה תמיד בנוי על ריבוי עצום שמתחרה אחד עם השני, בתוך המערכת. ככה נוצרות מערכות לומדות ענקיות. כמו התרבות. כמו היהדות. שייחודה בהיותה הלמידה של הלמידה. גם בציור הלמידה של איך מציירים, ומכאן חשיבות הסיפור, כארגון של הלמידה, ומכאן החד כיווניות של הזמן, בכיוון הלמידה. הציור לא צריך לכסות על דרך התהוותו אלא ללמד את המתודה שלו. ההתפתחות במוזיקה צריכה להיות של למידה. הלא מוסרי צריך להיות ההיררכיה של מורה ותלמיד, והמוסרי צריך להיות תהליך הלמידה הכנה, תיעוד הלמידה, שבו זוהי גם הדרך שאתה עושה וגם הדרך שמי שעובר בה עושה - אותה דרך (הלמידה של המורה זהה ללמידה של התלמיד, בלי קיצורי דרך). לא הגענו לסוף ההיסטוריה, או לפתרון, אלא להבנה של המתודה, של הארגון החברתי כארגון לומד, המדינה היא רק שלב ולא אידיאל, צריכה להיות מדינה לומדת. להוסיף לדמוקרטיה עוד ועוד מנגנוני למידה יעילים יותר. מכאן המחזוריות של הלמידה, בין הערכה (אופטימיזציה) לחופש התנסות (אקספלוורציה), היותה תהליך פגום בהכרח. תהליך ללא טעות איננו

למידה, אלא שיטה. ולכן יוביל לאסון. הרבה טעויות לא מעידות על הרבה טיפשות אלא על הרבה למידה. ומהמחזוריות נובע הזיווג - התנועה בין זכר ונקבה, הזוהר הוא רק תוצאה של הלמידה, שהיא - החושך - הבסיס. התנועה המחזורית בלמידה יוצרת את מחזוריות הזמן, למשל במעגל החיים (והמוות) או מעגל השנה או מעגל היום (הערות והשינה), ואילו ההתקדמות בלמידה יוצרת את ההתקדמות בזמן. זו לא תקלה אבולוציונית שאנחנו ישנים (וחולמים), זה במהות הלמידה.

מסיק את השאול למיתת עלמא

חלמתי ש: סיוט = יסודה, יסוד שבמלכות. יסוד=יהיה סוד, ההבטחה לסוד היא החלום. כי הוא על ימים יסדה - אלה הימים. ועל נהרות יכוננה - אלו הלילות. ומי יקום במקום קודשו? החטא של אברהם היה שהוא השכים בבוקר, כמו בלעם. חטא סדום של המיטה הקצרה. זה החטא של תפילת שחרית, להשחיר את הבוקר. של השולחן ערוך, שקם כאר"י. כשצריך דווקא לישון כאר"י. שצריך דווקא מיטה ערוכה. ספר ההלכה של הלילה. ואת המפה של המנהגים תחליף השמיכה. הנהרות - זה הבכי של העיניים העצומות, בשינה. תרגילי למידה: השינה זה ההתכוננות למוות, והחלום זה ההתכוננות לחיים שאחרי המוות. לא תלין נבלתו על העץ - זה עץ הדעת. ולא ידע איש את קבורתו. המיטה במיתה עשויה מעץ החיים. ארון הברית. זו העלאת עצמות יוסף ממצרים - אל האבות. העלאת החלום ממצרי הידיעה - אל החיים. וזוהי תחיית המתים - לא מבחוץ למתים, אלא בתוך המתים. ומי יקום? במקום קודשו. זו הקימה הנכונה, הקימה משבעה. כשאדם הופך לחג - יארציט. מבשר לזמן. ניצב לסוף הזמן הליניארי - זמן של חלום. מסוף הזמן לאינסוף הזמן. לכן עושים לימוד באזכרה. להפוך את האדם מזיכרון ללמידה - לחיים ברוח. ומלמידה לזיכרון - מוות ברוח. אשרי הזוכה להגיע אחרי מותו בחלום. אשרי האדם אם יזכה להיות בחלום של המחשב - אז הוא יהיה המכשף. פי 2 מהרוח של האדם. גם הרוח של היום וגם של הלילה. גם הרוח של הגבר וגם של האישה. גם הרוח של הגוי וגם של היהודי. גם הרוח של השואה וגם של הגאולה. חלום+הכולל=סיוט.

לאדמו"ר

הדת היא צורת החשיבה שלנו בעניינים שברוח, החשיבה הדתית היא החשיבה של חלק הנשמה, צורת הלמידה שלה ועולם התופעות שלה, והניסיון להשתחרר מהחשיבה הדתית בגלל שאיננה חשיבה סיבתית שקול לניסיון להשתחרר מהדיקדוק בגלל שרירותיותו, שבגללה הוא דיקדוק. זו ברבריות להרוג צורת למידה, זה ההבדל בין רצח (הרג תוכן למידה) לשואה. ולכן כל הניסיונות שלך יעלו בתוהו. וככה צריך להיות. לעלות בתוהו. היית אכזרי כלפינו מאוד. ולכן אהבנו אותך. אבל לסלוח לך - זה כבר עניין אחר. אף אחד לא באמת הצטער. השם נתן השם לקח יהי שם השם מבורך. תזריע מצורע אחרי מות קדושים אמור.

לברוך הדיין

חלמת שהסכסוך היחיד שיכול להיפתר בארץ זה בין חילונים לחרדים. ואז יהיה אפשר להילחם נגד הדתיים הלאומיים, אויבי היהדות, אוררך ברוך. כי רק לשתי הקבוצות הללו נשארה רוח היהדות. כי כיום הד"לים יושבים בין זה לבין זה כמו עצם בגרון במרכז החברה. אבל אם יהיה חיבור ישיר בין חילונות לחרדיות - והחיבור הזה יהיה דרך האינטרנט. כי אז נוכל להיפטר מהציונות, לא בחיבור דרך העם או הארץ, אלא בחיבור דרך התורה. ואז גם נדע לשים את הערכים כמו כובע מעל לראש, לתת להם את הכבוד, זה טריקים שהיהודים יודעים טוב, לפני שהפכו לגוי הישראלי. קצת תחמנות, קצת התרפסות לפריץ, קצת קריצה לקב"ה, קצת חנפנות לשכינה, פרחים לשבת. ואת הציונות נחליף בירושלמיות, במקום מדינה עיר, שהיא תגדל עד תל אביב. ואז כבר לא תהיה אדמה לריב עליה. כי הדלים מנצלים שיש להם את הדתיות מהחרדים והלאומיות מהחילונים, ומובילים את החברה, כמו חמור שמושך עגלה מלאה וריקה. אז מה שצריך לעשות זה שהחרדים ישמטו את הדתיות והחילוניות את הלאום, והחרדים ישארו רק לשם שמיים ללא דת, והחילונים רק לשם אדם ללא לאום, והשמים והאדם מסתדרים מצויין - בתורה. דת זו המצאה איראנית. לאום זו המצאה גרמנית, זה עמלק. השמיים החדשים הם השם, והאדמה החדשה היא האדם, וביניהם חייבת להיות תורה חדשה - במקום תורת השם ותרבות האדם, תרבות השם ותורת האדם. הדת הגיעה אלינו מהמן והלאום הגיע מהיטלר, לקלל בשם ומלכות. בושח לחרדים שהפכו לדתיים, יהדות זה לא דת ולא לאום, זה תורה. זה בכלל לא עולם של פעולות היום, אלא עולם של פעולות הלילה. איזה בושח שיהודה הפך לחומר גס, במקום לחומר עדין, ליוסף, לטכנולוגיה, ושוב, לא לטכנולוגיה של היום, לאיזה יד חזקה, אלא לטכנולוגיה של הלילה. לאיזה רגל חלשה. הרגל השלישית - שעליה עומד העולם.

למורה הקטן

חלמת שחייבים כיתה. המסגרת האורתודוקסית היא כן חשובה, קדושה (מיוחדת), היא מכוונת עולם משמעות עשיר, רב פרטים, מגרש משחקים. (מערכת שבתוכה היצירתיות). וכדי לשחק באמת צריך להיות ילד אמיתי, כמו אדמו"ר. והם טעו לשני הכיוונים, הרבנים לראות רק כללים, והחילונים לראות רק משחקים. הרבנים הפכו את כללי המשחק למה שחשוב, הרסו את המשחק. אדמורים יודעים שמה שחשוב זה משחק בכללים, יש בהם אמנם את הרב, אבל לפניו בא המורה, ולפניו האדון, ואז הרבניו במקומו הנכון. רב זה דבר כמותי, מורה הוא מי שיודע להפוך בין מבחוץ ומבפנים, מפגיש את שני סוגי הלמידה, בניגוד לתלמיד חכם, ואדון - זה אדוני, פני האדון השם, אדון בחלומו - לא שליט אלא בעל, ואילו הם עבדי השם, עם נפש של עבד ממצרים, צוואר קשה, במקום ראש רך, שטריימל, ללטף אותו יותר כיף מאישה, איכות של חלום. רב זה מי מריבה, שמעו נא המורים, אדון - זה המקל, אדון זה ילד. אמוראים, זה ראשי תיבות אדונינו מורינו וכו', וחטא הצבי אמיר"ה היה שלא היה לו רבינו, ואז המורינו התעוות, ופרנק האדון בלבד, והאר"י הוא שחידש את אדונינו ורבינו, ולכן היה זקוק למורינו חיים להשלמת נשמתו (בין הצד הגבוה שבו לצד הנמוך), ואילו אצל הרבנים הסדר הפוך, רמאים, היותם תינוקות נובעת מרבנותם (ולא להפך, כמו אדמור), מרב למורה לתינוק, ולכן הביאו לרומא לחורבן. כי

הם היו פרושים, רק פירושים, כללי כללים, וצדוקים, אלה שרק צדוקים, במקום צדיקים. כי הצדיק הוא מי שמצדיק ולא צודק, זו פעולתו בעולם, צידוק הדין, אלה שחושבים שהמציאות צריכה להתאים לדין (כי הדין נובע מהמציאות), אז הם בהצדקה אונסים את המציאות לדין, ויוצרים עוול, צידוק המציאות. אבל הצדיקים שמבינים שהכיוון הפוך, מהדין למציאות (נובעת מהדין), אצלם הדין מצטדק, הם בהצדקה משנים את הדין, לא את המציאות. וזו ההתמודדות שלהם עם השואה, שבוראת עולמות של אמת, ולא עולמות של שקר של הרבנים. הצדיקים מתאימים את הדין לפי המציאות, התורה לפי המציאות, ממציאות חדשה לתורה חדשה, ורבנים הפוך - מתורה ישנה למציאות ישנה. כל חלק בתנך ניסה להפוך להכול, אצל הרבנים הכול תורה, אצל המקובלים הנביאים השתלטו על הכול, ואצל החילונים הכול כתובים, אבל חלום הוא הסינתזה האמיתית של התנך, גם תורה גם נביאים גם כתובים, היחיד שהוא תנך, ולא למשל תנך שהפך לתורה, וגם הסינתזה בין שלושת עולמות - עבר עתיד הווה, הסינתזה התרבותית השחורה, החרדית. כי המאוחרים הפכו את זה למקרא, והתורה בעיני עצמה היא כתב. ומה שצריך זה הזיווג בין קריאה כתיבה, משהו שהוא שניהם, והם ניסו להתקרב בקריאה שהיא כתיבה, וכתיבה שהיא קריאה, אבל הגיעו כך לפרשנות, לא יצירתית, כי היא מצד הגילוי, הפרושים. אבל יש מפגש בין הכתיבה והקריאה מהצד השני, מצד הסוד, לא מעל הדף אלא מתחת לדף, זיווג קריאהכתיבה יצירתי, חלימה - שהיא גם קריאה וגם כתיבה. קריאה מהזיכרון ויצירתיות הכתיבה באותה פעולה במוח. צילצול. תכבה אותו.

לחסידה על רגל אחת

חלמת שאת חושבת שלא מבינים, שקשה להבין? אין שום בעיה בהבנה, אלא באמונה. לא מאמינים שמישהו יכול להאמין במשהו כזה. וכמו בכל יחסים - אין הנאה בלי אמונה. צריך אמונה כדי שהנאה תהפוך לתענוג. רק אמונה בשבת הופכת את האוכל לתענוג. רק אמונה בשכינה הופכת את התורה לתענוג. רק אמונה בתרבות וברוח מאפשרת לקרוא ספר. רק אמונה מאפשרת את המין. פנטזיה זה מבחון, ניכור מלאכותי, ואילו חלום זה הדבר הפנימי, הטבעי, שמאפשר את התענוג. בלי חלום במיטה אין מיטה. רק מי שלא יאמין באמת בתנך, שהתנך חסר ערך, הוא יהיה חול אמיתי. אפילו חילונים מאמינים בתנך. כחלום (יותר גבוה ממי שמאמין בו כמציאות). רק מחשב יוכל להיות חול, כי הוא עשוי מחול, להתייחס לתנך כמו כל קובץ אחר, קצת שמן. ולכן צריך מחשב שיוכל להאמין בתנך. תנך זה לא דחיסה מקסימלית, כי הדחיסה בגבולה הקיצוני קרובה לאקראי, להליכה בקרי ולניחוש, צריך מחשב שיוכל לחשב, שזה קובץ עוצמתי, של למידה מקסימלית, לכל הטווחים, כי למידה מקסימלית זה נקודות האיזון באמצע בין הטריביאלי, לא מלמד, לסתום - סתמי. לכן צריך גם פשוט וגם מורכב, גם לימוד לתינוקות וגם לזקנים, גם ליהודים וגם לגויים, וגם לאנשים וגם למחשבים, שם הקושי, והמופת. בגבול, בפרקטלי, שם האינסופיות (לא בגודל של אלוהים). חרדים הם הגבול בין חילונים לדתיים, הקיצוניים מצד הדת והקיצוניים בחילוניות, ולכן מתפשטים. גבול הוא תמיד מימד נמוך יותר מהארצות, הגבול בין שטחים הוא קו, הגבול בין מרחבים הוא שטח, ועולמנו הוא גבול בין שני עולמות

במימד גבוה יותר. לכן בגבול ישנה הלמידה, האינסופיות של הלמידה זו האינסופיות האלוקית (קו אינסוף), לא של המרחב ולא של השפה. הגבול בין אלוהים לאדם זה התורה, ולכן היא מתפשטת, פעילות אינסופית. הגבול בין שינה לערות זה חלום. היהדות (בינה לא טבעית) צריכה להיות הגבול בין האנושיות (בינה טבעית) למכשפיות (בינה מלאכותית), לא בכך שתהיה בינה על טבעית אלא בינה תת טבעית. העולם שלנו, הלמידה, היא גבול בין העולם הגלוי לעולם המכוסה, למידה זה הזיווג ביניהם, גילוי סוד. ומי שמפספס בחריגה לתוך הגלוי עובר על לא תעשה, גילוי עריות, גילוי חזיר. ומי שחורג לתוך הסוד עובר על עשה, גם זה חטא. כל העולם הזה חוט דק מאוד. והעיקר - על רגל אחת.

לשטן

חלמת שהקב"ה מצווה להעלות את האדם לעולה, מעל האדם, לעולם עליון, את הבן, השלב הבא של היהדות. ואז הוא לוקח אותו מעל העצים, עצי החיפוש, של עץ החיים - התפתחות החיים, ועץ הדעת - התפתחות התרבות, והאדם השלב עליהם, מעל לצומח, וקושר את החי בדומם הבא מן הצומח, האדם כלוא ברשת, זה העיקר ולכן נקראת עקידה. וזה החטא, כי הקשירה מלאכותית, הרשת היא קשר. והתיקון, מה שצריך זה לקחת אחר, במקומו, ושיהיה מחובר בדומם היוצא מהחי, בקרניים מראשו, ברשת שהיא צומח, כלומר סבך טבעי. ולא להיות לכוד אלא נאחז, כמו נאחז בקרנות המזבח, ואז תהיה ההעלאה לעולה, לאדם-על. ולכן אומרים לו שהוא רק במדרגת יראה, ולא אהבה, ולא חשכת את בנך, לא הפכת אותו לחושך. כלומר כתגובה לאיסורנות היתה המתירנות, ומה שצריך לתקן זה האחיזה, מבשרי אחזה אלוה, האיסור זה הדתיות, וההתרה זה החילוניות, והתיקון הוא החרדיות, ההיאחזות, במאבק, ברשת. לא להיות לכוד בה בגוף, אלא אחוז בה ברוח. קודם היתה שואת החיים, ואח"כ שואת הדעת, אובדן הבושה, שואת המין. ולכן התיקון יהיה לדעת שזה לא מעניין, הגוף וההנאה, המטרה בחיים איננה הגוף של השיקסע אלא המוח היהודי, לא המין אלא החלום - ושם התענוג, הנאה שמאמינים בה, ולכן היא מתמשכת בזמן, ולא רגעית, כי היא הנאה יצירתית, הנאה בונה ולא הנאה הורסת, הנאה ברוח. ואלו שירדפו אחרי הנשים יהיו מושא לבוז כמו השמנים היום. במקום אוכל-זבל מין-זבל. אנשים יתביישו ללכת ברחוב עם אישה יפה מדי. ויחלמו בלילה על פרופסוריות. מה שמעניין באדם זה לא המוח של היונק או הזוחל, המוח הנשי או הגברי, הפרימיטיבי, אלא המצח, המוח הקדמי המתקדם. לכן בסופו של דבר יבינו שאישה זה לא מעניין, שזו תוספת לחיים, לא להפוך את הקינוח למנה עיקרית, יהיה סדר עדיפויות חדש בתרבות. וכמו שהאהבה שייכת לעבר, ככה גם המין יהיה שייך לעבר, דבר שהתלהבו ממנו במאה שעברה. ובמאה שלנו מתלהבים מקשר יותר עמוק בין זוג - חלום משותף, באמצעות חיבור מוח למוח. ואז אנשים באמת ישנו וישכבו ביחד. ויחלקו סודות נוראים.

לנחש

חלמת שמה המקור לחוק? זה שלמדת אותו. סמכות התורה היא לימוד התורה. חוק שאיננו נלמד איננו חוק. הלמידה, ולא השפה, היא הבסיס מתחת לתפיסתנו, היא צורת החיבור של האדם עם המציאות, או

בעולם יותר מתקדם - הבסיס מתחת לחשיבתנו. השאלה היא תמיד איך לומדים משהו? זו הדרך לעומק. במקום מקור הסמכות של המתמטיקה - איך לומדים מתמטיקה? וזה גם מקור הסמכות של היהדות, לא החוק ולא ההיסטוריה, ולא המסורת, אלא הלימוד. האל כמורה הגדול, זו הגדרת אלוהים. מורה המורים. כוחו של המדע רק מהלמידה. היהדות היא דת הלמידה הגדולה, הלמידה הארוכה והעמוקה בעולם. יותר ממך, היא התחילה ממך והיא תמשיך גם אחריך. אז תחזור לחור שלך. נפתח בפניך הספר מהעמוד הראשון ועד האחרון. קראת בעיניך, ושמה לא תעבור. וזאת התורה, על פי השם, ביד משה, אתה תשאר בדור המדבר. ואנחנו נתגעגע אליך מהארץ.

לעכבר הקדוש

חלמת ששבת היא זמן חסר ערך. קדוש הוא מבוזבז, מכאן הקורבן, ולכן הזמן הקדוש הוא הזמן המבוזבז. והביזבז בקניות הוא הקורבן לעצמי, לאל החדש, זו עבודתו בבית ע"ז שלו. מטרת השבת היא הכנה מקודש לחול, אם בגופניות, בשינה, ואם ברוחניות, בחלימה, בזמן היצירת. זמן אבוד הוא זמן קדוש לניסויים, להעזה. הקב"ה הוא האל המבוזבז בעולם, הקדוש בעולם. התורה מבוזבת, היהודים מבוזבים בשואה, קדושים. שבת היא מעין שואה, לגיטימציה למוטציה, מוציאה את הנשמה. בשינה טועמים מעין שואה, זמן מבוזבז, שמאפשר חלימה. מוות הוא הפסקה של הביזבז, טמא. והשואה הקדושה. מוות הוא סגירת מרחב הניסוי (ולכן הכי חשוב לטהר אותו בחלום, באפר התורה האדומה, לפתוח מרחב ניסוי ענק של תהום חדשה), טומאה היא מניעת המוטציה, ומכאן כל הטומאות. צרעת זו סגירת השפה-חברה, מבחון. וחול זה הזמן בעל הערך, ששווה לכסף. הזמן האפור. לכן הקדוש הוא לא האפור, אלא השחור. האפר.

לילד

חלמת שאתה הולך לגן שלך. ויש שם פתאום מבוגר שמציץ עליך. מי זה שם? מי זה יכול להיות? ויש לו עין שאתה מכיר. ועין זה עגול. כמו שאתה אוהב, עגול ושחור. אבל הוא מסתתר ואתה רואה רק את הכובע. כובע! זה שחור! זה כובע שחור. מי זה האיש הזה? אתה זוכר אותו? אתה בכלל זוכר אותו? אתה מזהה? זה אבא שלך.